Lukács Krisztián Zoltán

Kovács Krisztián

MUCMUC

a morgonc

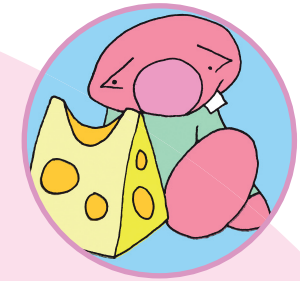

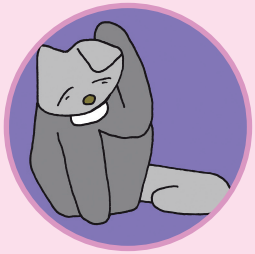

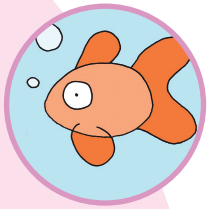

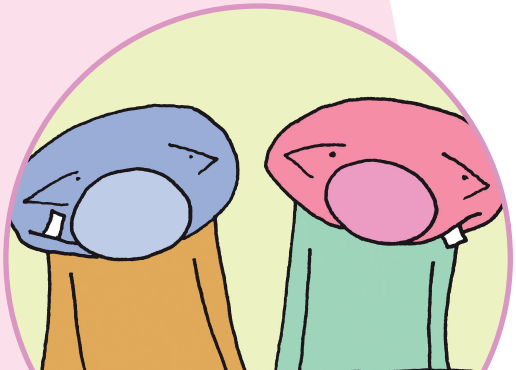

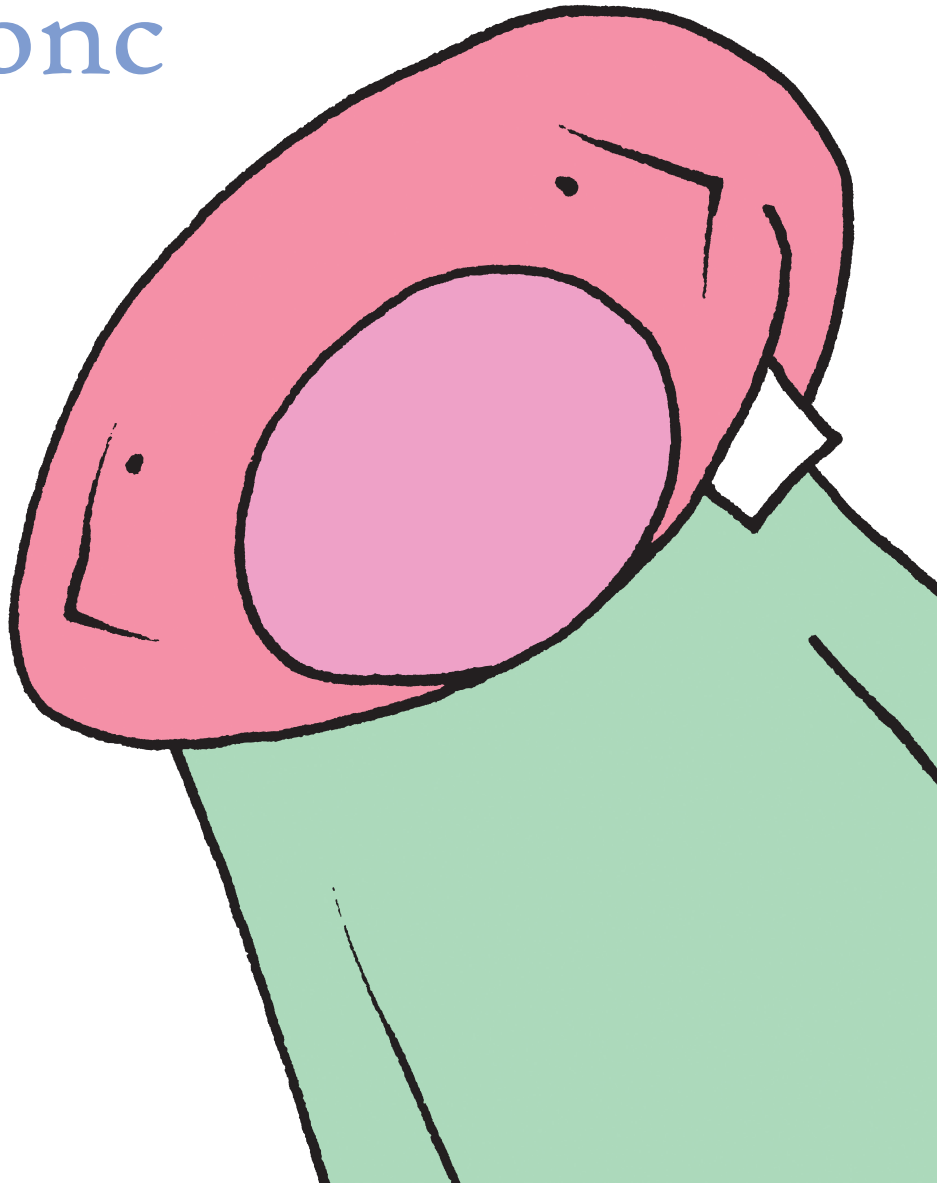

MUCMUC a morgonc

Lukács Krisztián Zoltán Kovács Krisztián

Lukács Krisztián Zoltán

Kovács Krisztián

MUCMUC

a morgonc

Text © Lukács Krisztián Zoltán 2011.
Illustration © Kovács Krisztián 2011.
Graphic design © Kovács Krisztián 2011.
© 2011 Lulu Author. All rights reserved.
ISBN 978-1-4477-3570-0

ALL RIGHTS RESERVED. This book contains material protected under International and Federal Copyright Laws and Treaties. Any unauthorized reprint or use of this material is prohibited. No part of this book may be reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording, or by any information storage and retrieval system without express written permission from the author / publisher.

MUCMUC

a morgonc

Mucmuc, a morgonc az ágyam alatt lakott, bár én erről semmit sem tudtam egészen addig, amíg egy szép napos vasárnap délelőtt meg nem jelent az ágyam mellett.

- Szia! Mucmuc vagyok, a morgonc – mondta, miközben a hasát vakargatta. Látszott, kicsit zavarban van.

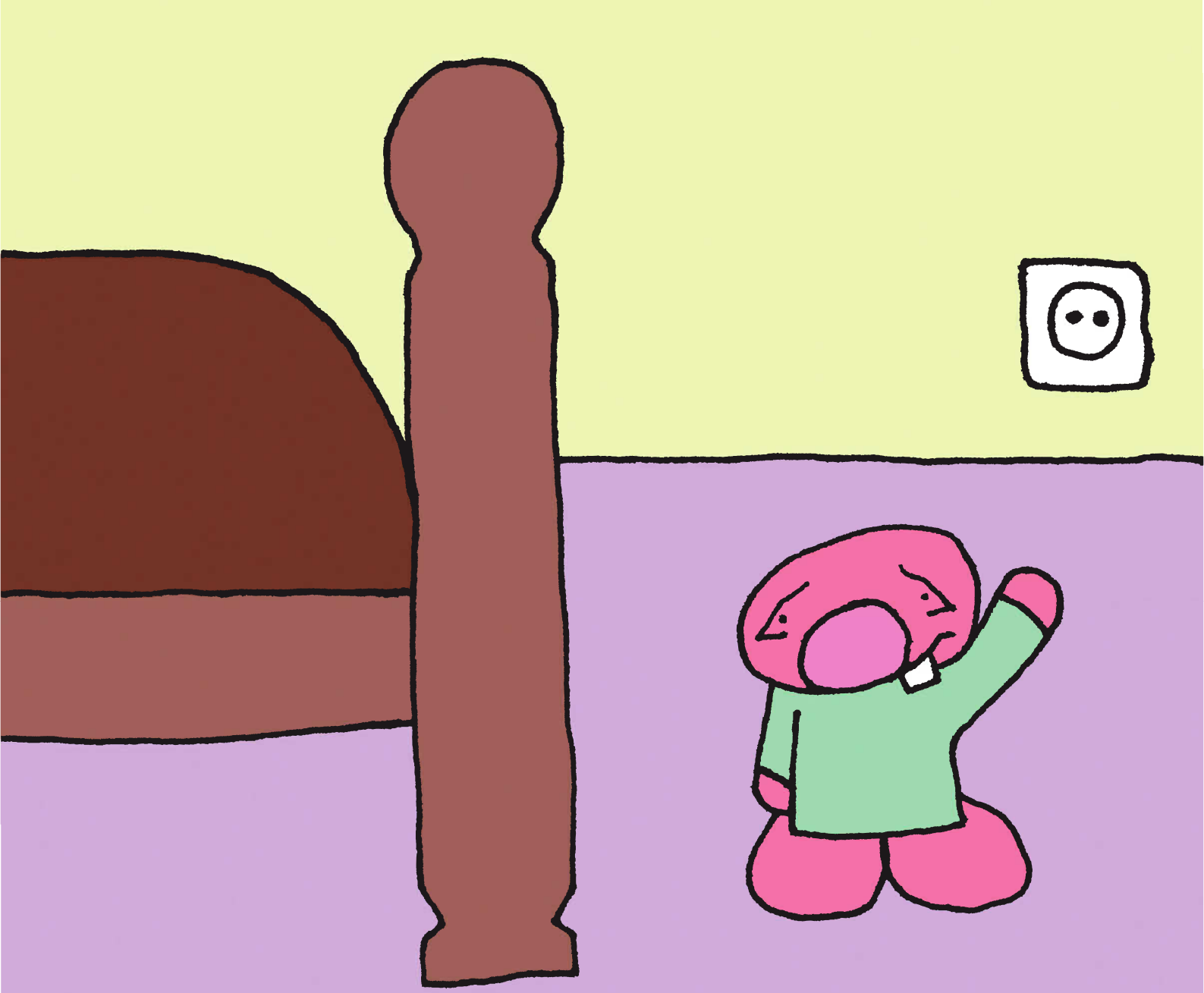

- Szia! Én meg Krisztián, az ember - mondtam ijedtemben.
- Tudod, az ágyad alatt lakom - vallotta be, majd rögtön hozzá is fűzte -, kicsit gyakrabban takaríthatnál, mert van egy koszos zokni az ágy alatt.

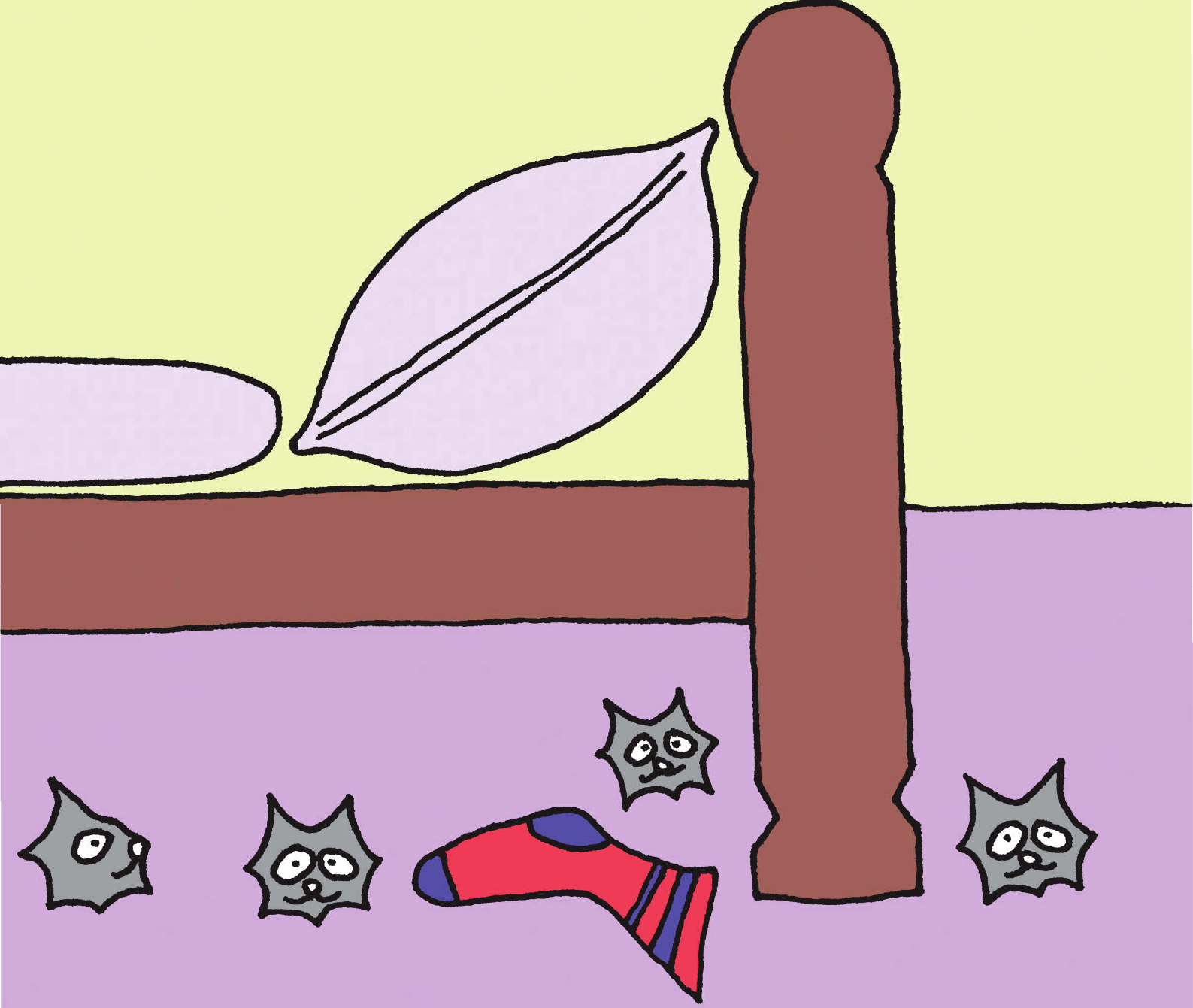

- Szánom-bánom - mentegetőztem. - Fogalmam sem volt arról, hogy egy valódi morgonc lakik az ágyam alatt. Ha tudtam volna, sokkal gyakrabban takarítgatok. Mikor költöztél ide?

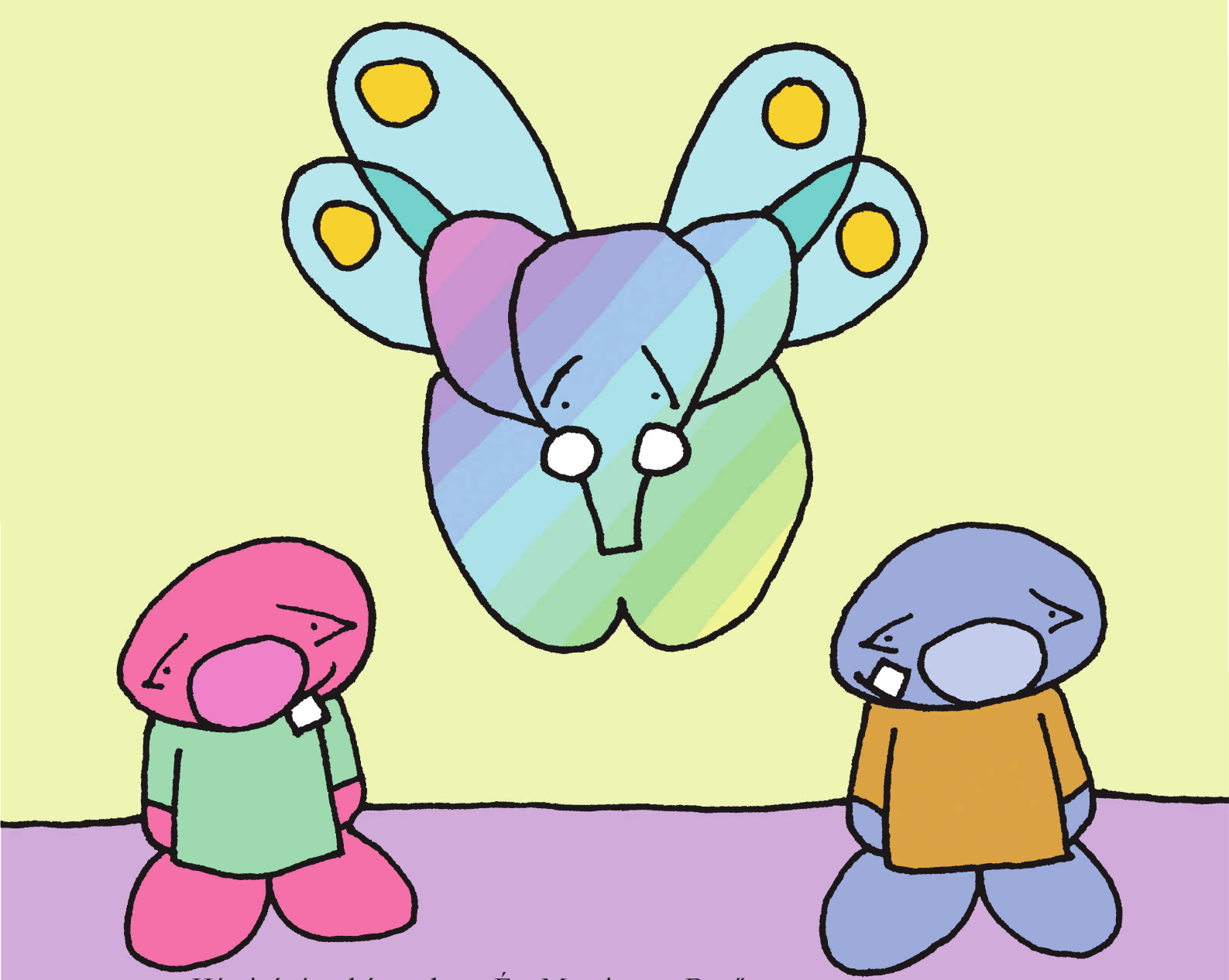

- Hát, izé, úgy három hete. Én, Morci, meg Benő.
- Többen is vagytok? - ámultam el.
- Csak hárman.
- Miért nem szóltatok, hogy nálam akartok lakni? Akkor nem kellett volna az ágy alatt aludnotok.

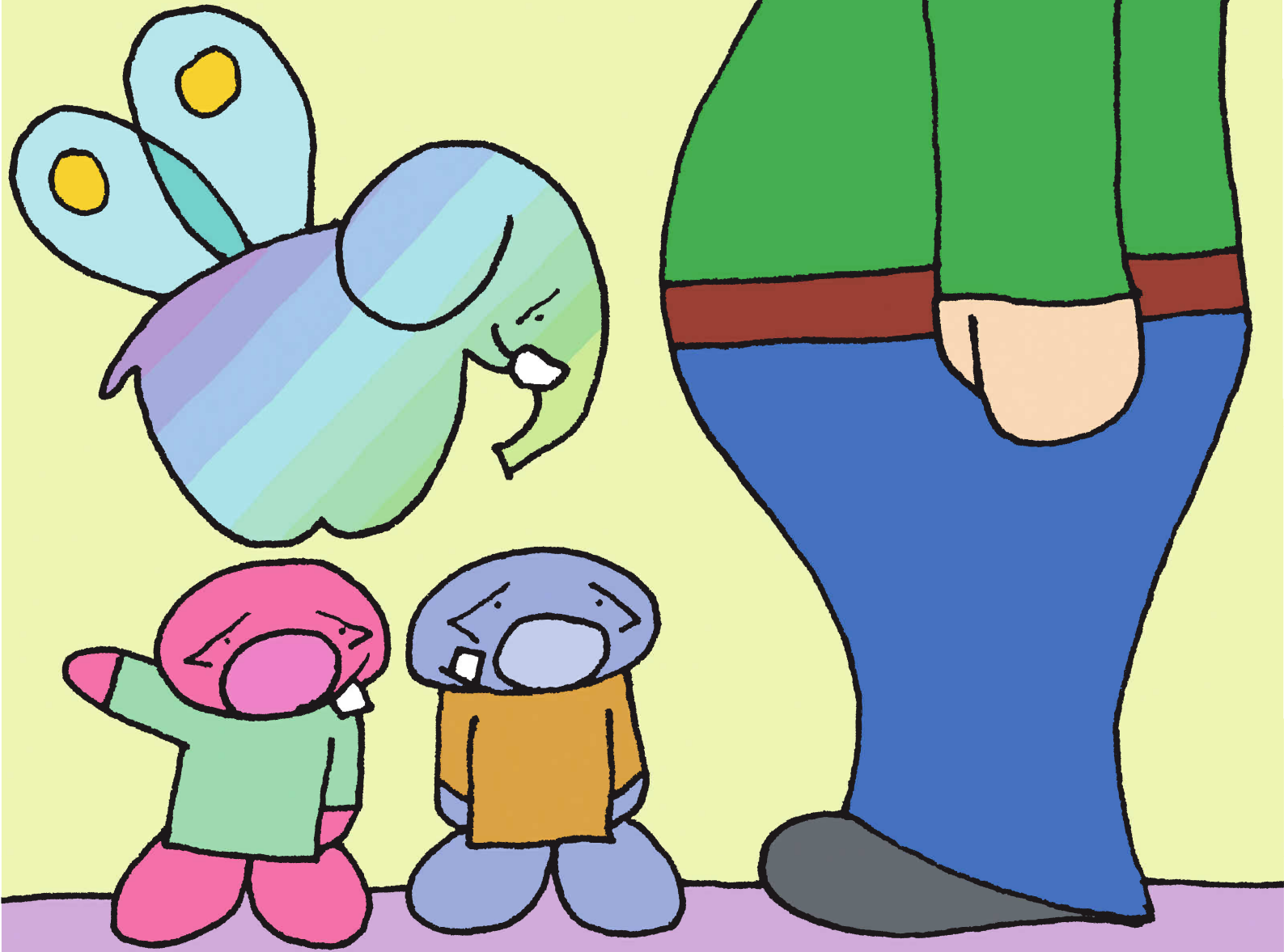

- Tudod, mi morgoncok olyan kicsik vagyunk, te meg olyan nagy!
- Én most is nagy vagyok - jegyeztem meg.

- Meg akartuk nézni, megeszed-e őt? - mutatott Macska úr felé, aki az akvárium tetején ült, és Jenőt, az aranyhalat figyelte. Macska úr általában, ha nem aludt, vagy nem evett, vagy nem a hasát vakartatta velem, akkor Jenőt figyelte.

- Értem. És megnyugodtatok?
- Meg! Nem etted meg, pedig rém haszontalan, lusta és néha idegesítő, pont, mint a morgoncok! Ja, és még enni is adtál neki!

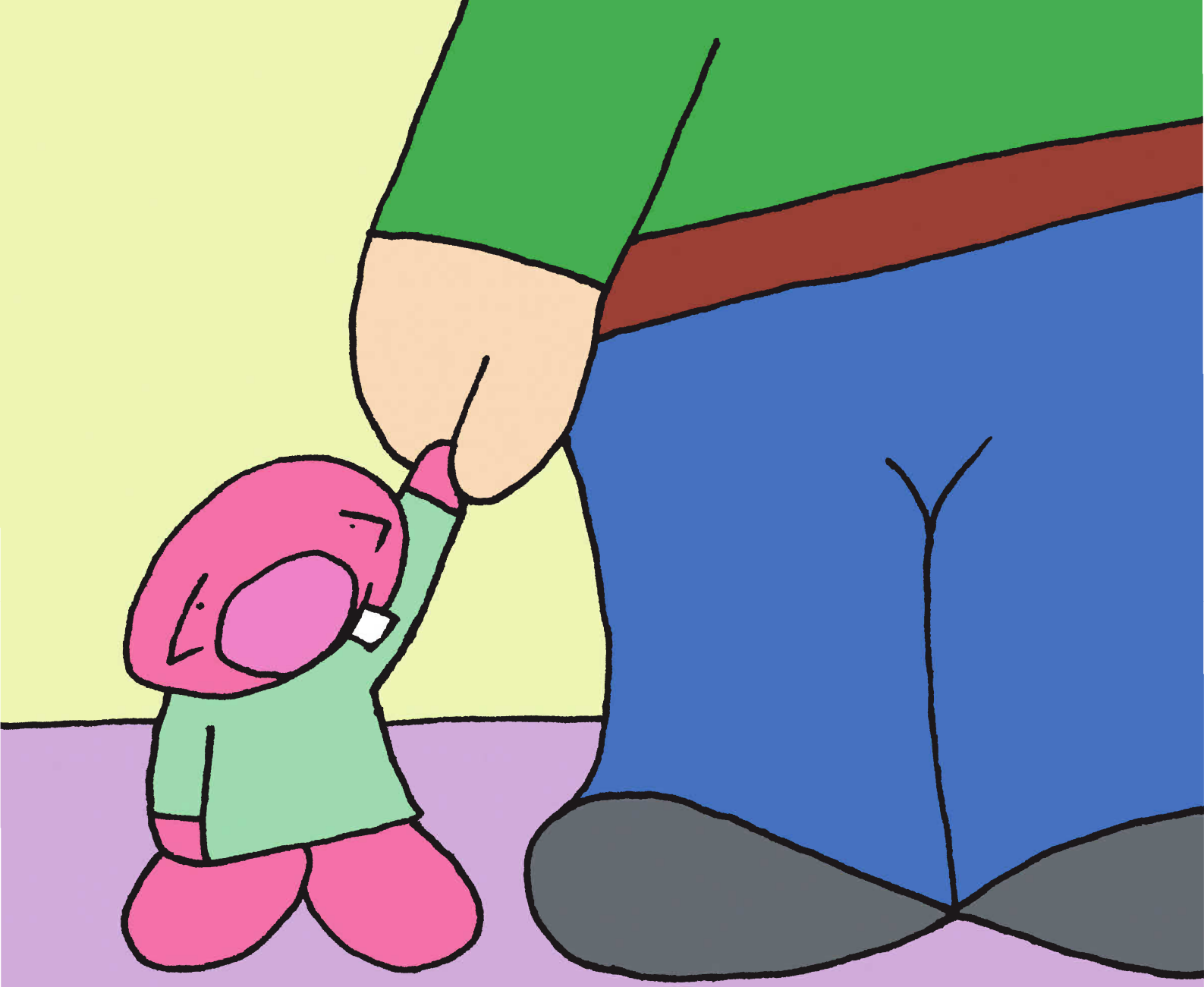

- Éhes vagy? - kérdeztem Mucmucot.
- Igen, már eléggé éhesek vagyunk.
- Gyertek, kaptok enni! Szólj Morcinak meg Benőnek is!

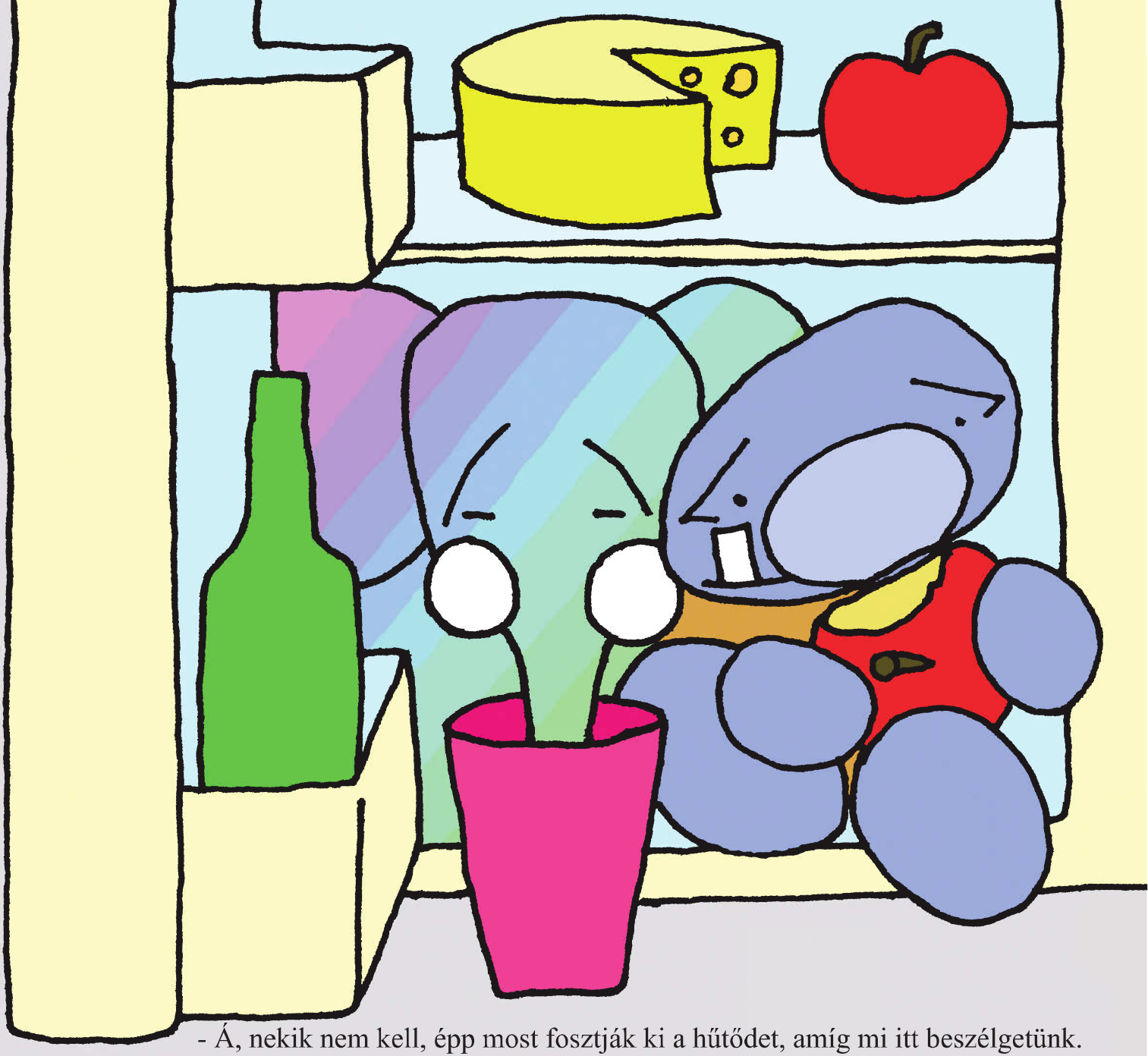

- Á, nekik nem kell, épp most fosztják ki a hűtődet, amíg mi itt beszélgetünk.

A konyhába érve azt tapasztaltam, hogy a hűtő ajtaja tárva-nyitva és csámcsogás hallatszik ki belőle.

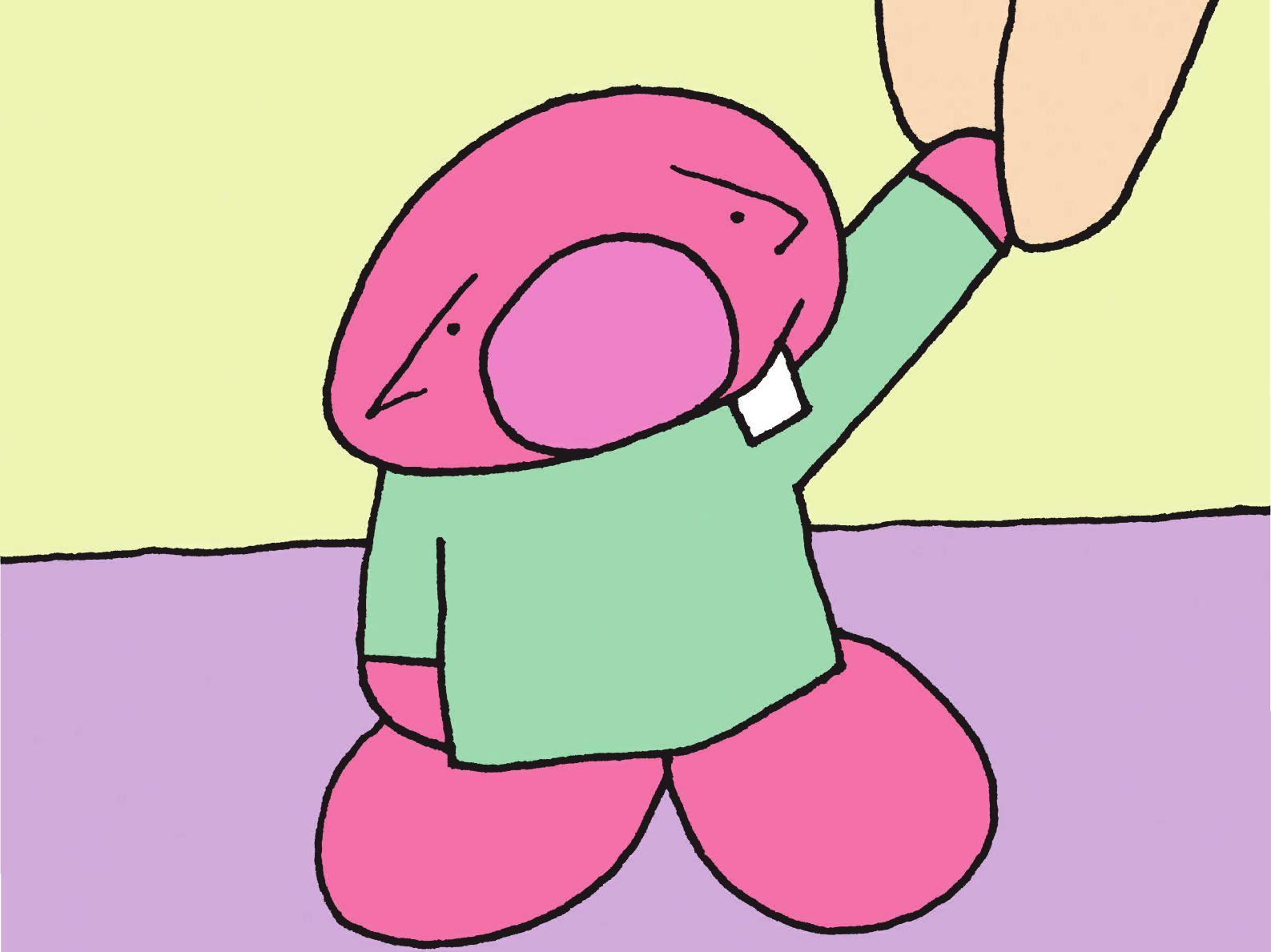

Mucmuc hátratett kézzel a földet piszkálgatta a lábával, közben fütyörészett, és látványosan az ellenkező irányba nézett. Most legalább jobban szemügyre vehettem. Egy kövér, rózsaszín izé.

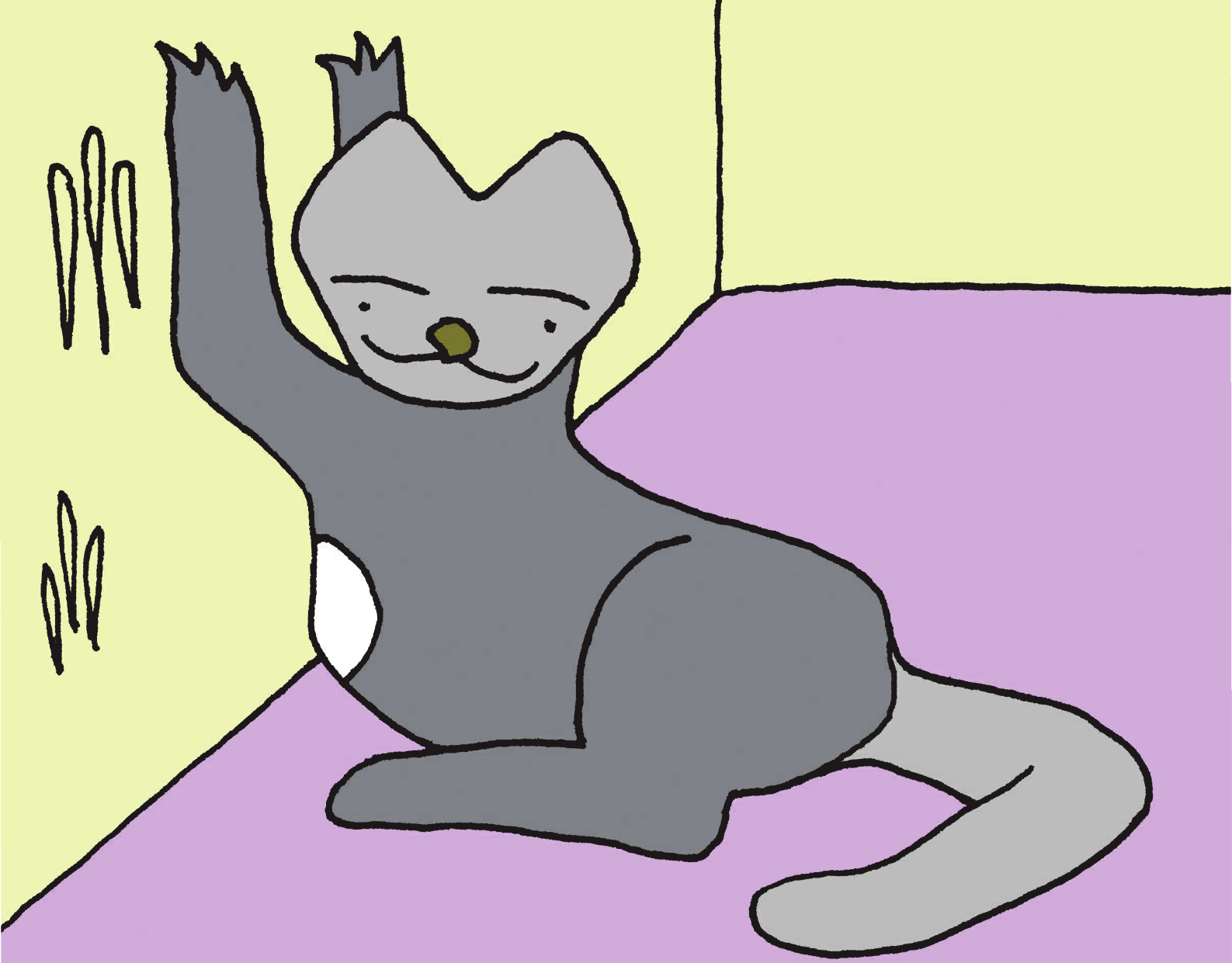

Vagy inkább egy apró, szőrös, rózsaszín izé. Mucmuc alig volt magasabb, mint Macska úr hosszra. Azaz, ha Macska úr valamiért föltápászkodott, és valami csoda folytán két lábra állt a falnál, miközben a körmét élesítette, akkor egyforma magasak lehettek.

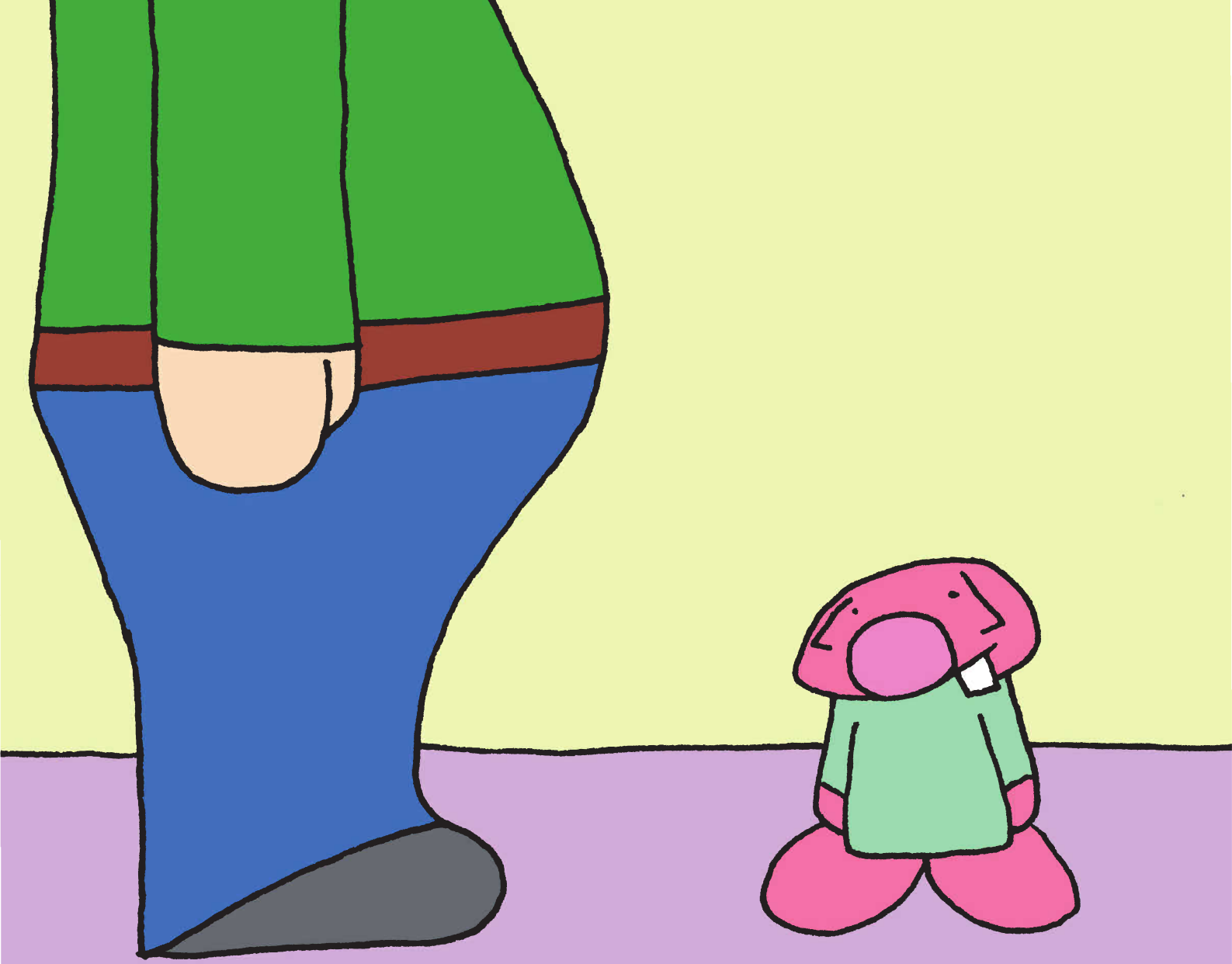

Súlyban ránézésre Mucmuc győzött, mert amíg Macska úr inkább sovány, addig Mucmuc felettébb hordószerű volt. Hatalmas szemekkel, kicsit bandzsán. A szája meg óriási, szabálytalan fogakkal, szóval nem volt az a tipikus tündi-bündi mesehős.

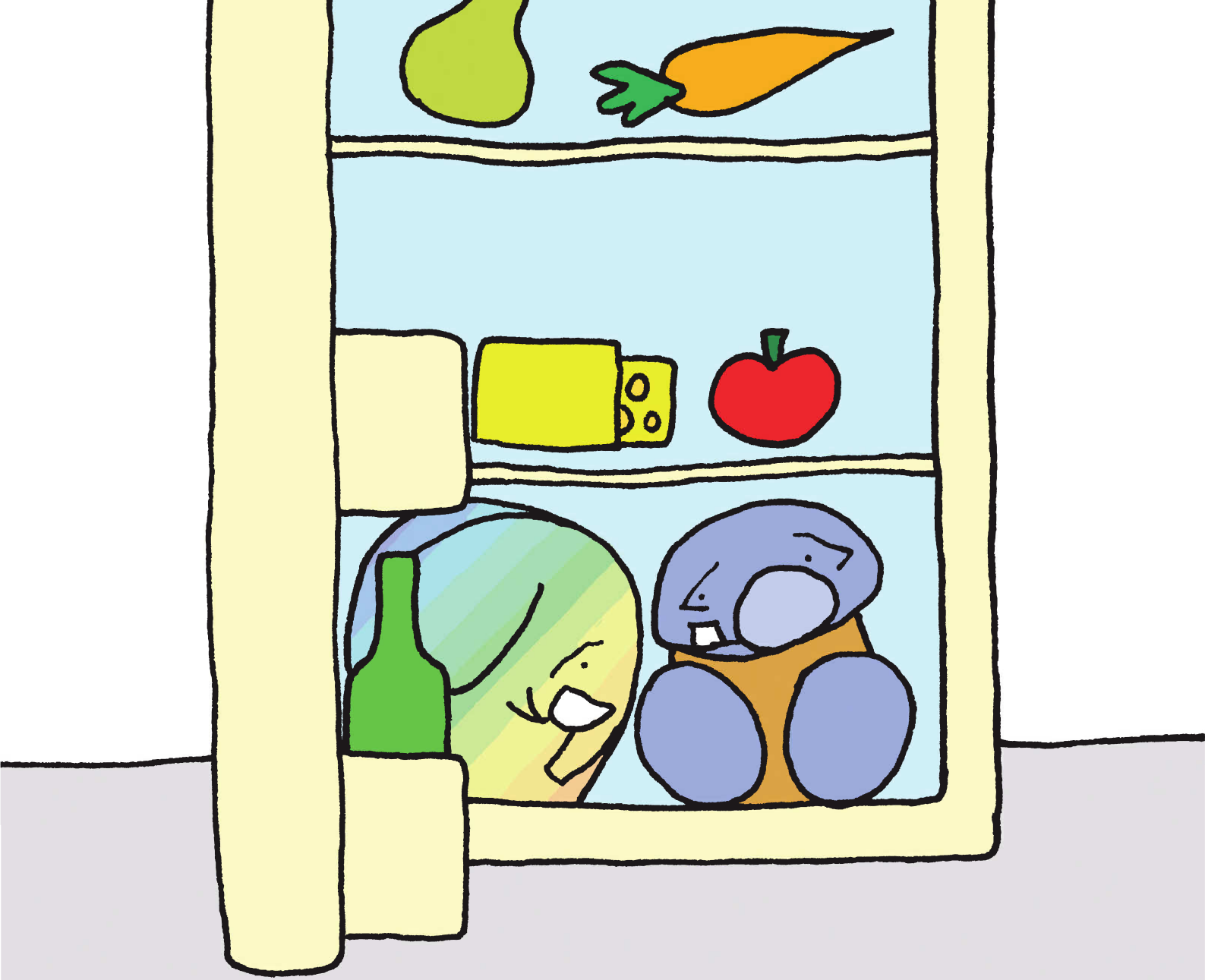

A hűtőbe nézve felfedeztem a csámcsogás forrását. Egy kék, még hordószerűbb, még nagyobb szájú valami személyében, meg egy apró, csíkos, szivárványmintás elefánt képében, akinek pici pillangószárnyak voltak a hátán.

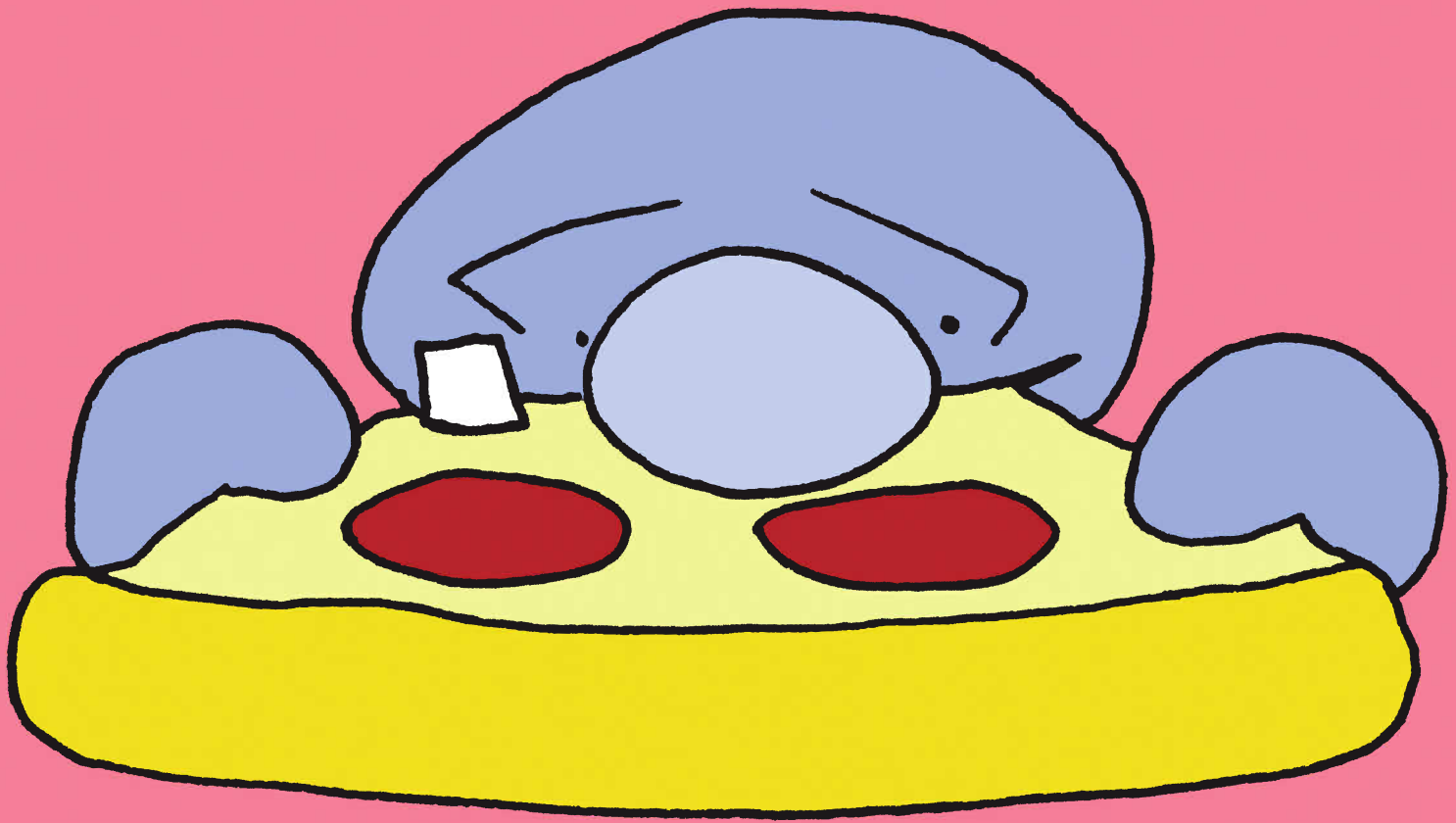

A kék izé éppen a tegnap esti pizzámat falatozta és szemrehányóan megjegyezte:
- Hideg...

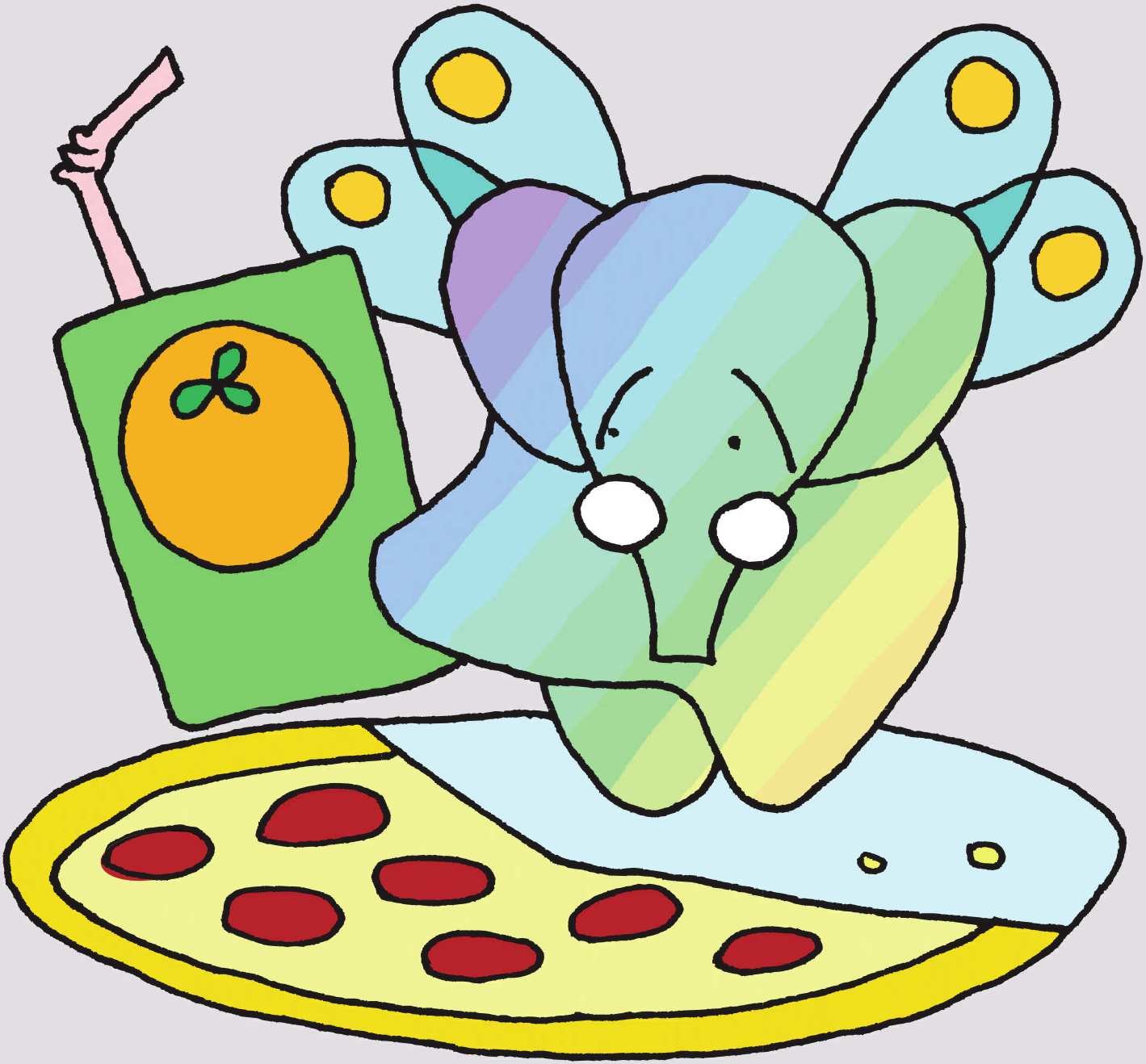

- Igen, hideg, és még a narancslé is elfogyott! - tette hozzá az apró elefánt, és hogy állítását igazolja, megrázta az üres narancsleves dobozt.

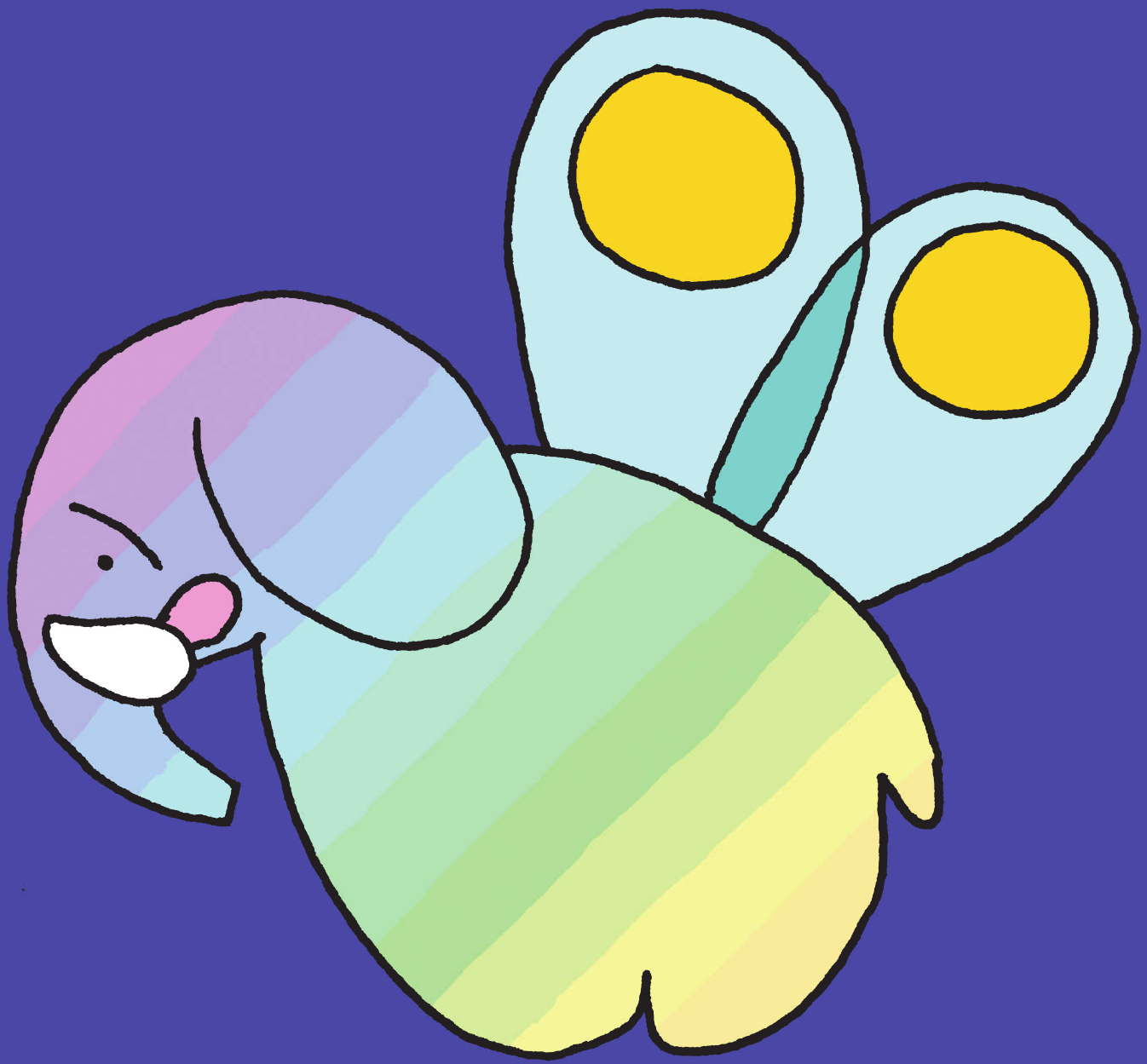

- Van almalé, de az nem hideg - szabadkoztam.
- Nem baj, az almalevet is szeretjük - jelentette ki az apró elefánt.
- Te vagy Morci? - tudakoltam tőle.
- Nem, én Benő vagyok, a Morci buta név volna egy elefántnak!

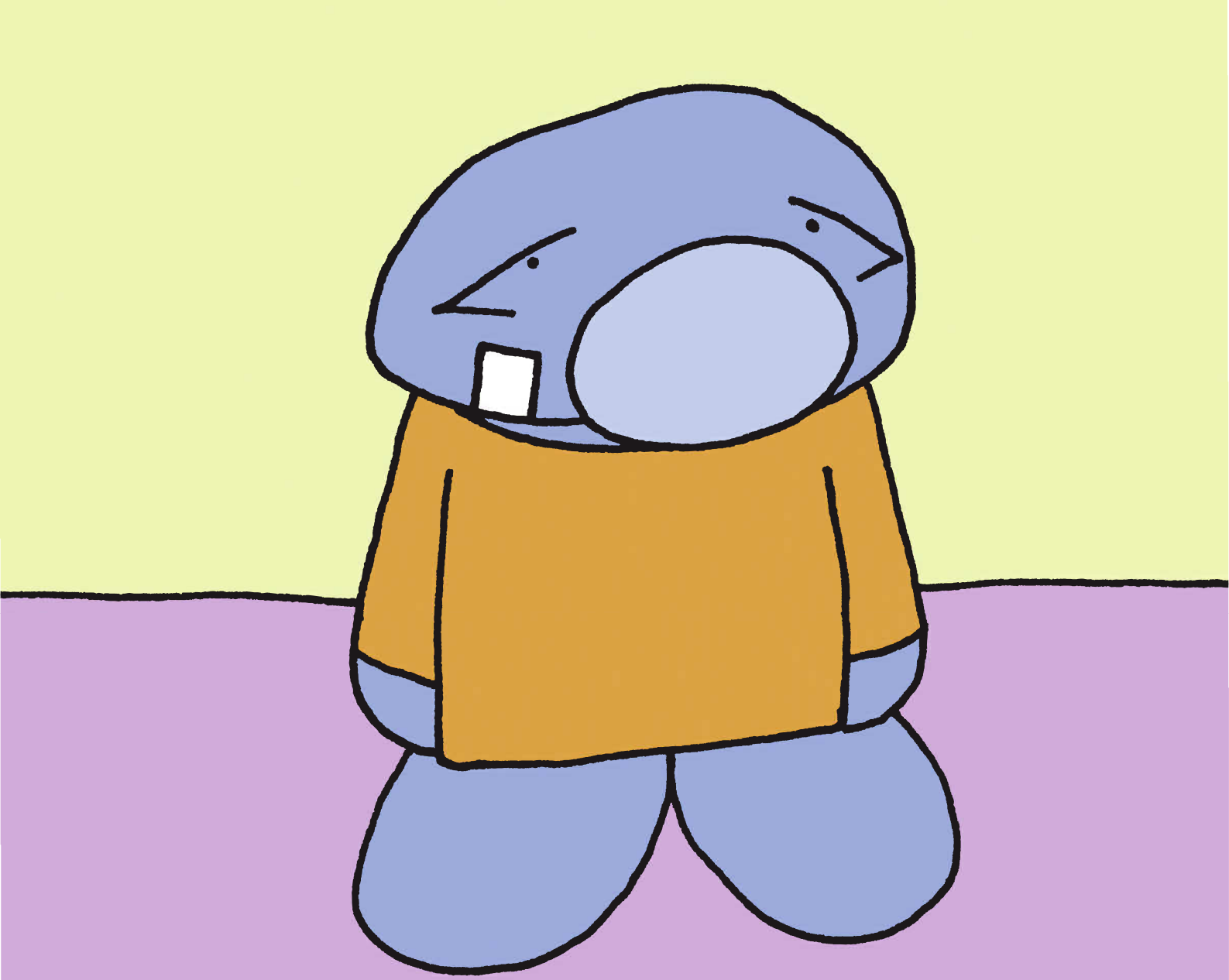

- Én vagyok Morci - mondta az apró, kék izé -, a Morci pont morgoncnak való név.
- Aha. Rendben, Morci, adom az almalevet.

Felnyúltam a szekrény felső polcára és levettem egy doboz almalevet. Elővettem három poharat és szétöntöttem nekik.
Közben Mucmuc is befészkelődött a hűtőbe, és nekiállt egy darab ementálinak.

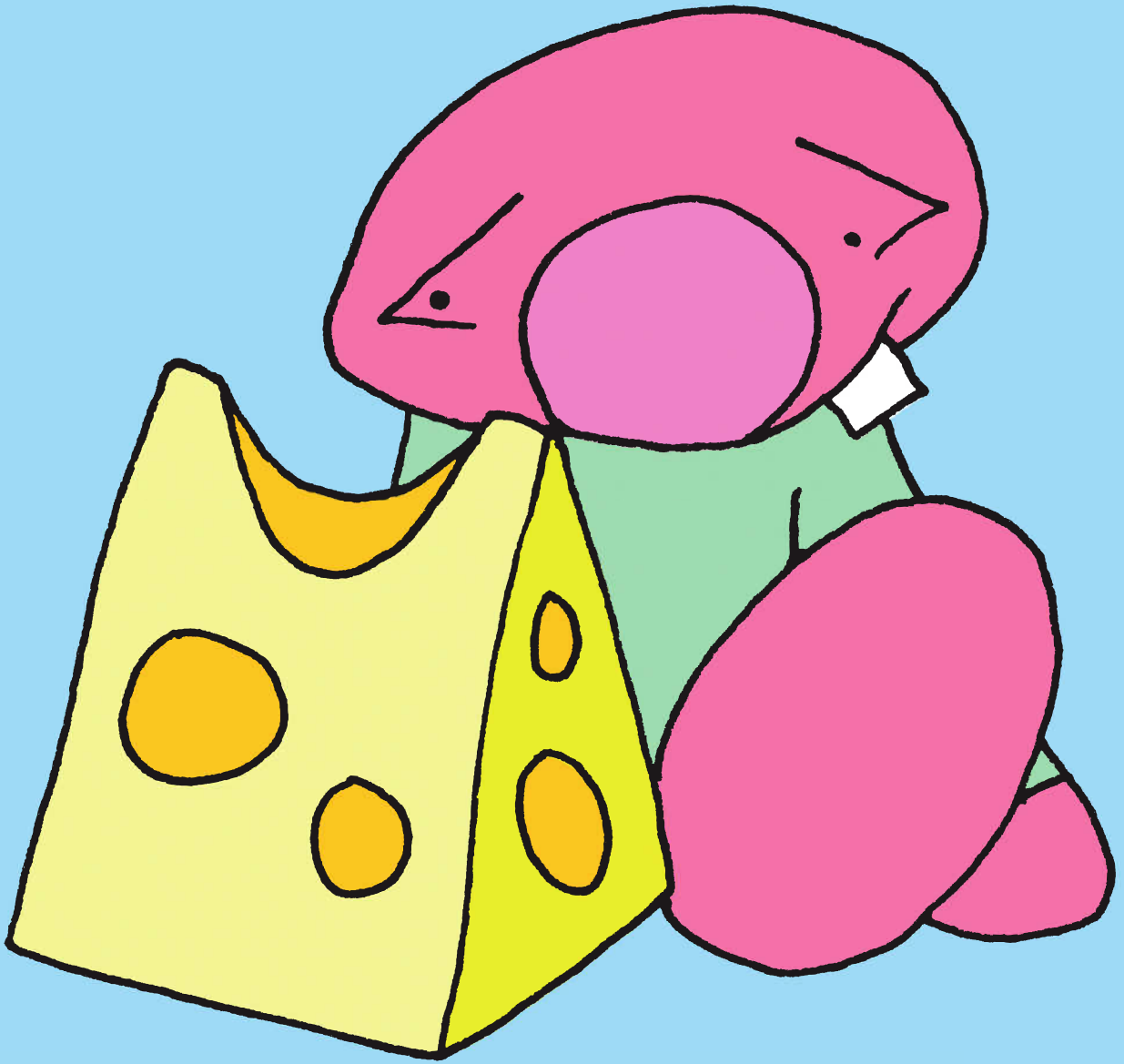

- Ülök egy hűtőben és lyukat eszem. Ez nagyon tetszik!
- Azt úgy hívják, hogy sajt. Rengeteg fajtája létezik. Van, amelyik kenhető, van, amelyik édeskés, mint az ementáli, és van olyan, aminek a szagával a lakásból is ki lehet kergetni valakit - próbáltam röviden átadni minden információt a sajtról, ami egy morgonc számára fontos lehet.

- Olyan van, aminek a lyukaiba bele tudnék ülni? - érdeklődött Mucmuc. - Mert jó volna egy lyukban ülve lyukat enni.
- Hát, azt hiszem, olyan sajt nincs, aminek a lyukaiba egy ilyen nagy morgonc befér.

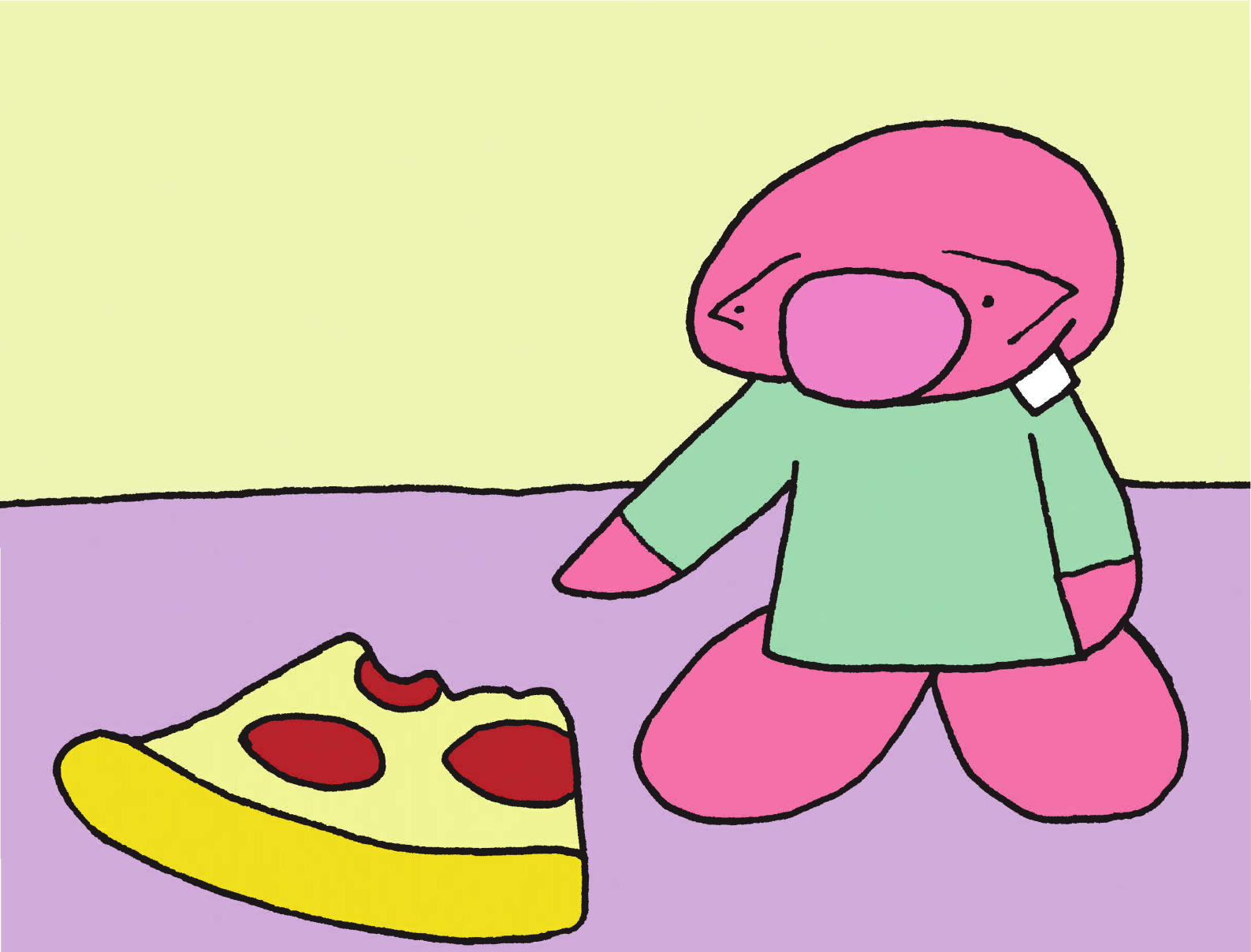

- Honnan tudod, hogy nagy morgonc vagyok, láttál már kis morgoncot is?
- szorított sarokba kérdésével a morgonc.
- Nem, nem láttam. Tudod, ezt csak úgy kedvességből mondtam.
- Nem baj, megbocsátok, de jó volna még egy ilyen - és a pizzára mutatott.

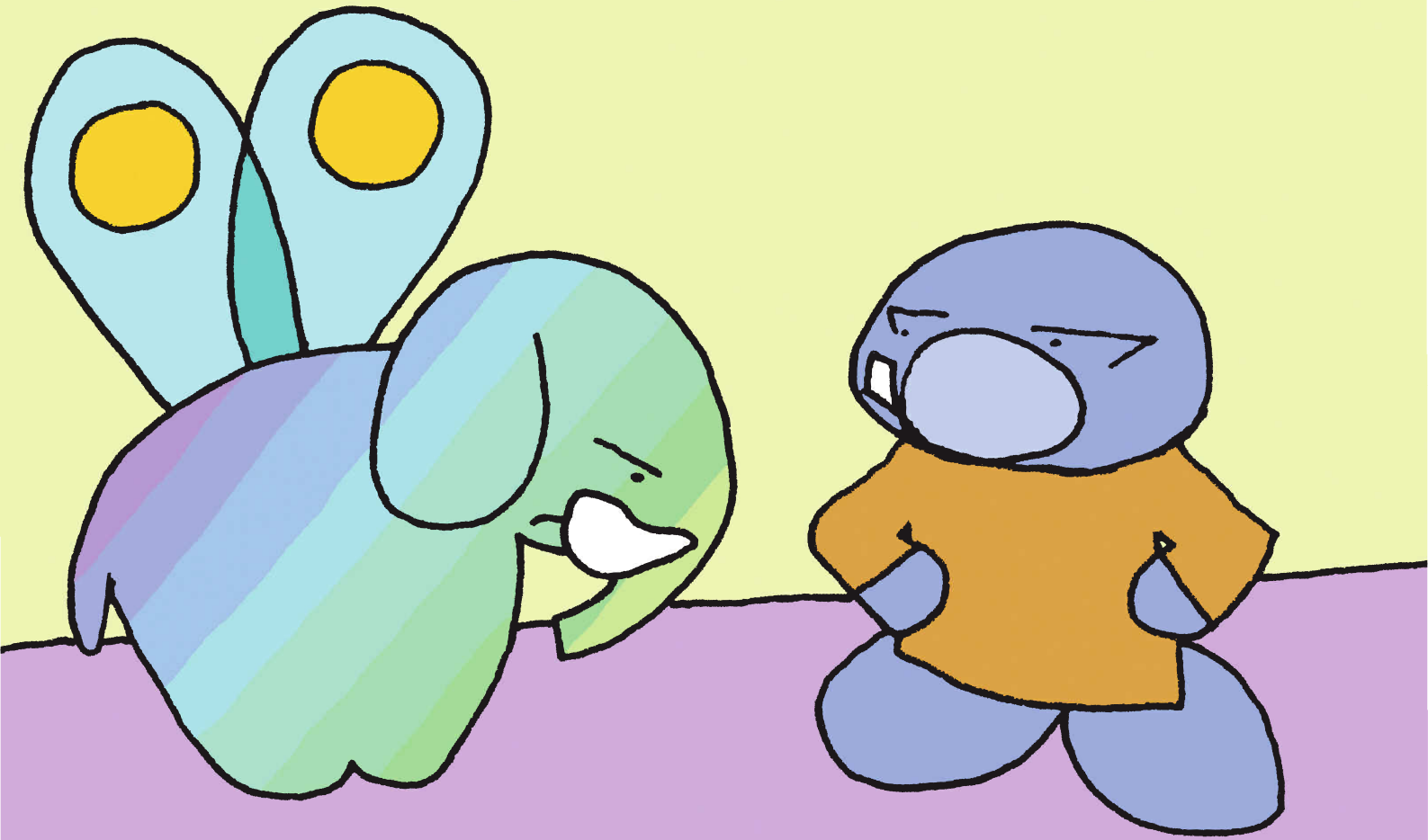

- Rendben, rendelek. Egyébként azt pizzának hívják.
- Nem baj, a lényeg, hogy finom - vágta rá teli szájjal Morci, így kapcsolódva a beszélgetésbe.
- Ilyen ne legyen rajta - mutogatott Benő a gombára.
- De legyen! - mondta Morci.

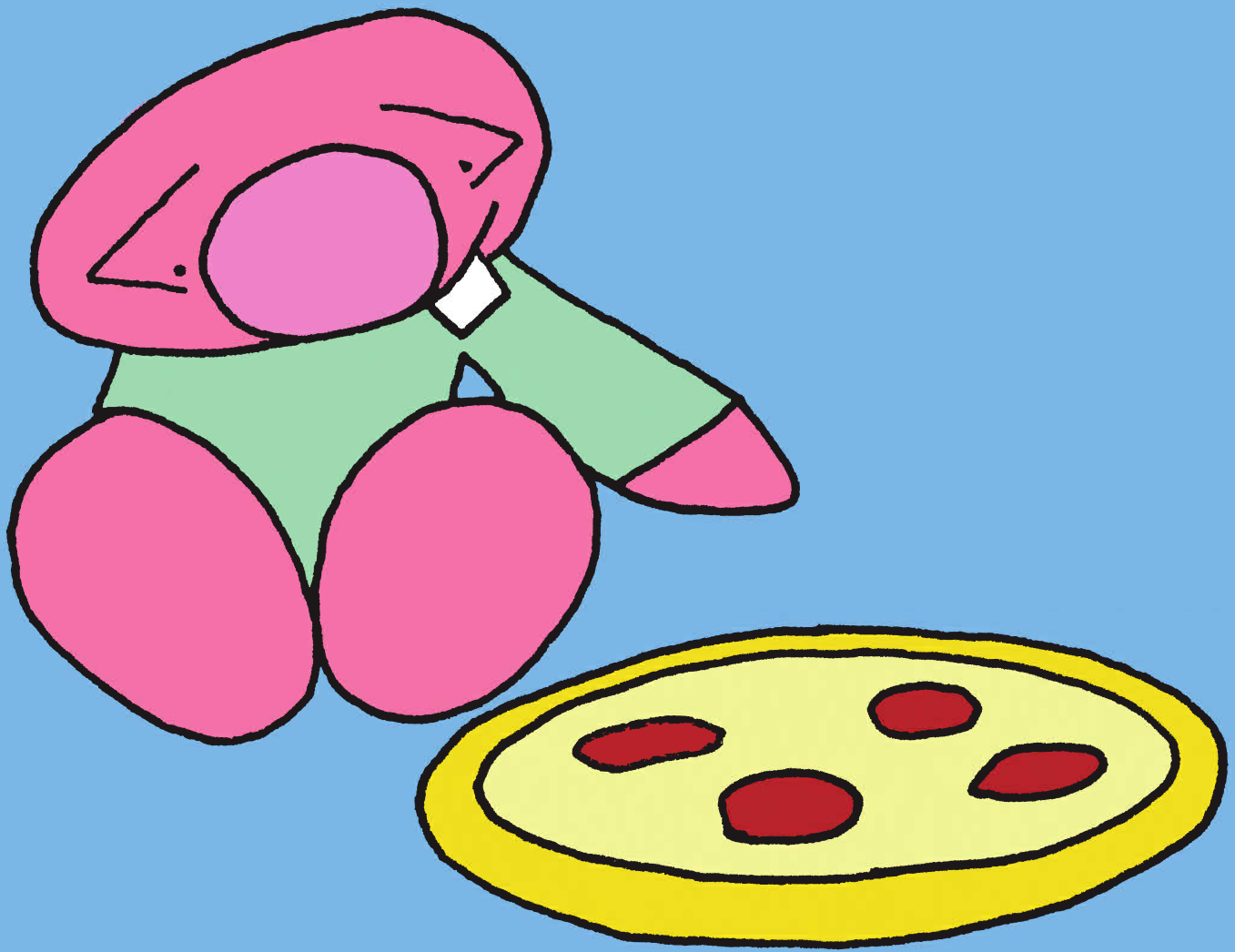

- Az enyémen meg olajos bogyó, meg öreganyó - követelte Mucmuc.
- Olajbogyó és oregánó? - kérdeztem rá.
- Úgy is lehet mondani, bár úgy semmi értelme sincs - hagyta rám Mucmuc.
- Az oregánó benne van a pizzaszószban, külön nem szoktak rá szórni.
- De nekem szórjanak, légyszi-légyszi! - kérte a morgonc.

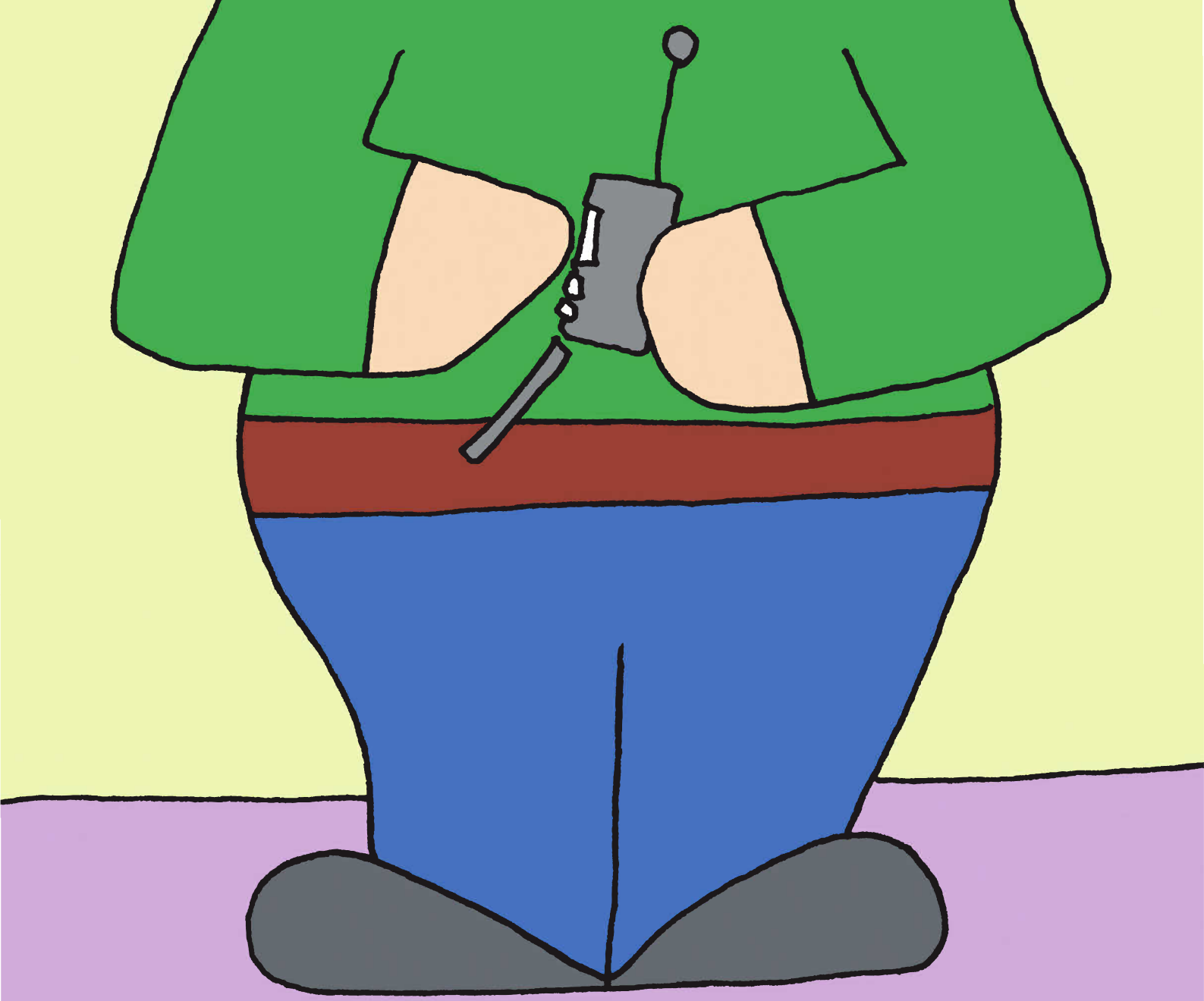

- Rendben, majd próbálok egyezkedni a rendelésnél - mondtam, és elindultam telefonálni.
A pizzéria első hívásra felvette. Egy kedves női hang szólt a telefonba és megkérdezte:
- Halló, itt az „Edd magad tele” Pizzéria, mit parancsol?

- Szép jó estét, szeretnék rendelni egy óriáspizzát, tudja, olyan családi méretet, ami akkora, hogy egy kanadai favágóbrigád is jóllakna vele.
- És narancslevet is! - kiabált ki Benő cérnavékony hangocskáján a hűtőből.
- Kérnék még három doboz narancslevet is.
- A pizza milyen legyen?- kérdezte a kedves női hang.
- Lehetne háromfelé osztani? - kérdeztem vissza.

- Persze, természetesen, óriás családi pizzánál akár négyfelé is.
- Hát, akkor az egyik része csak sajtos, a másik része gombás, a harmadik olajbogyós. És kellene rá egy kis oregánót is szórni.
- Az oregánó benne van a pizzaszószban - duruzsolta a női hang.
- Tudom, de akkor is kellene rá egy plusz adagot szórni.
- Rendben. Friss oregánó legyen vagy szárított?
- Friss oregánó legyen vagy szárított? - kiáltottam be Mucmucnak.
- Friss! - nyekergett vissza Mucmuc.
- Friss - szóltam bele a telefonba -, egészen apróra vágva, ha lehet.
- Rendben - nyugtázta a vonal végén a női hang.

Megadtam a lakcímemet és rendeltem még magamnak egy kávét.

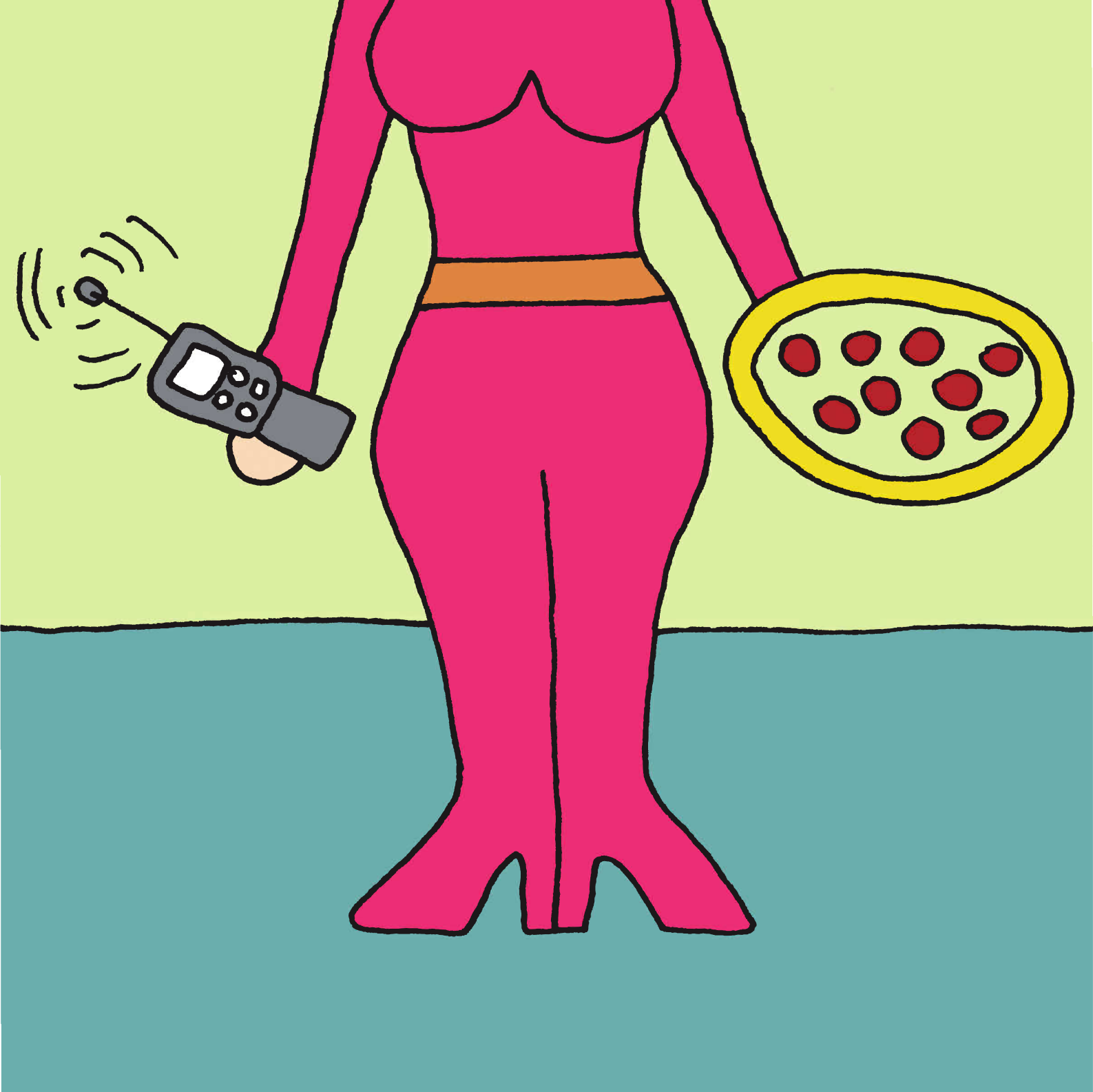

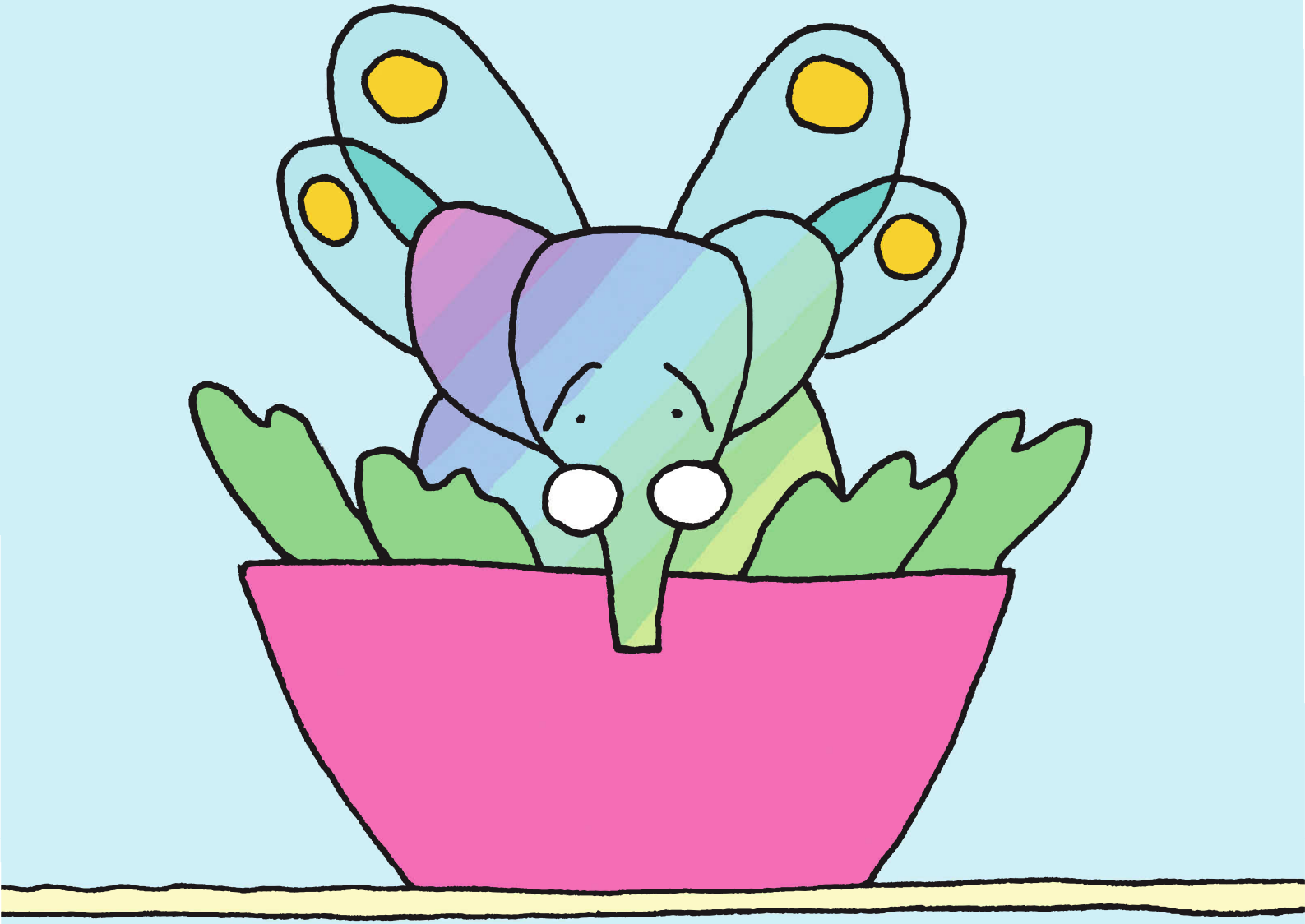

Közben a hűtő felől vidám nevetés hallatszott. Visszasétáltam és meglepődve tapasztaltam, hogy csak Benő ül a hűtőben, pontosabban a reggel készített salátámban, ami - akárhogy is nézzük - nem épp illendő viselkedés egy apró, csíkos elefánttól.

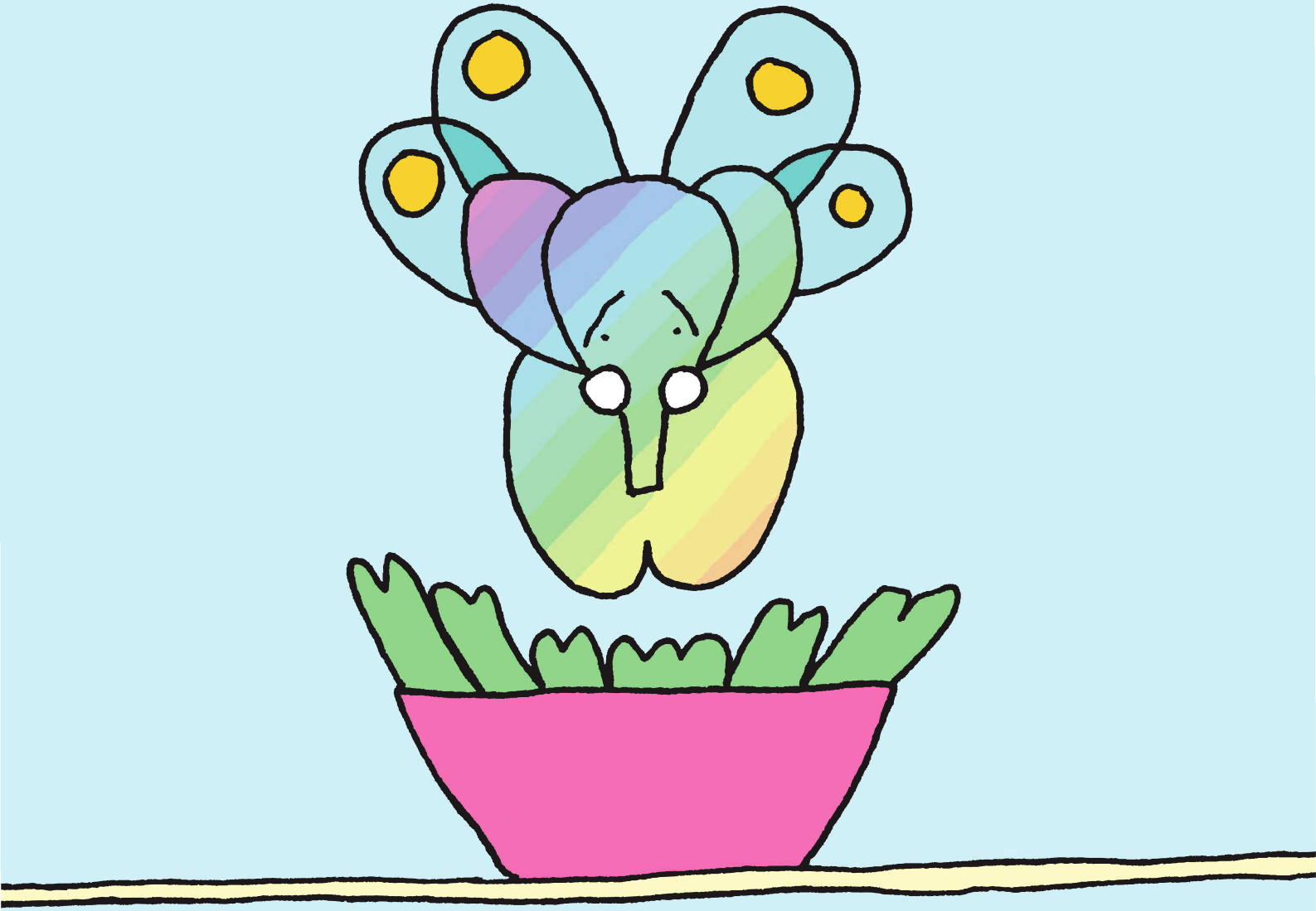

Benő, látva rosszallásomat, rögtön megmagyarázta a helyzetet:
- Tudod, mi, elefántok szeretjük ám a vitamint. Az meg benne van a zöldségekben, meg ilyesmi.
- Persze, megértem, de azért illendőbb volna a salátás tál mellett ülni, mint a salátában - próbáltam kifejteni az álláspontomat.
- De buta vagy! - mondta Benő. - Ha nem benne ülnék, sokkal messzebb lennék a kukoricától, meg az almadaraboktól!

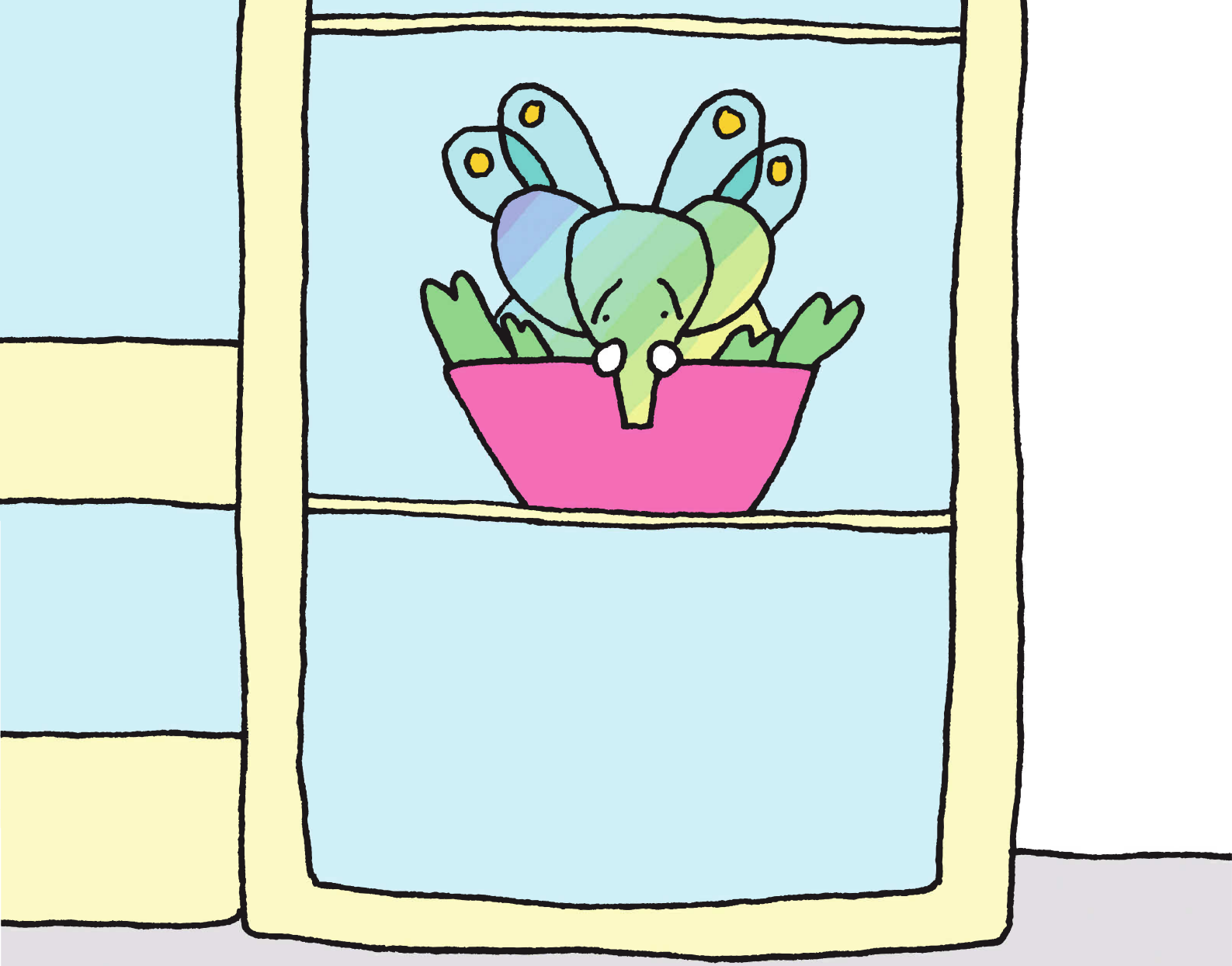

- Aha, értem! - és konstatáltam magamban, hogy ebben a vitában alulmaradok, nincs mit tenni. Majd sietve témát váltottam:
- Mucmuc és Morci hol vannak?
- Megetetik a sárga halat - felelte Benő.
- Az aranyhalat? - kérdeztem vissza.

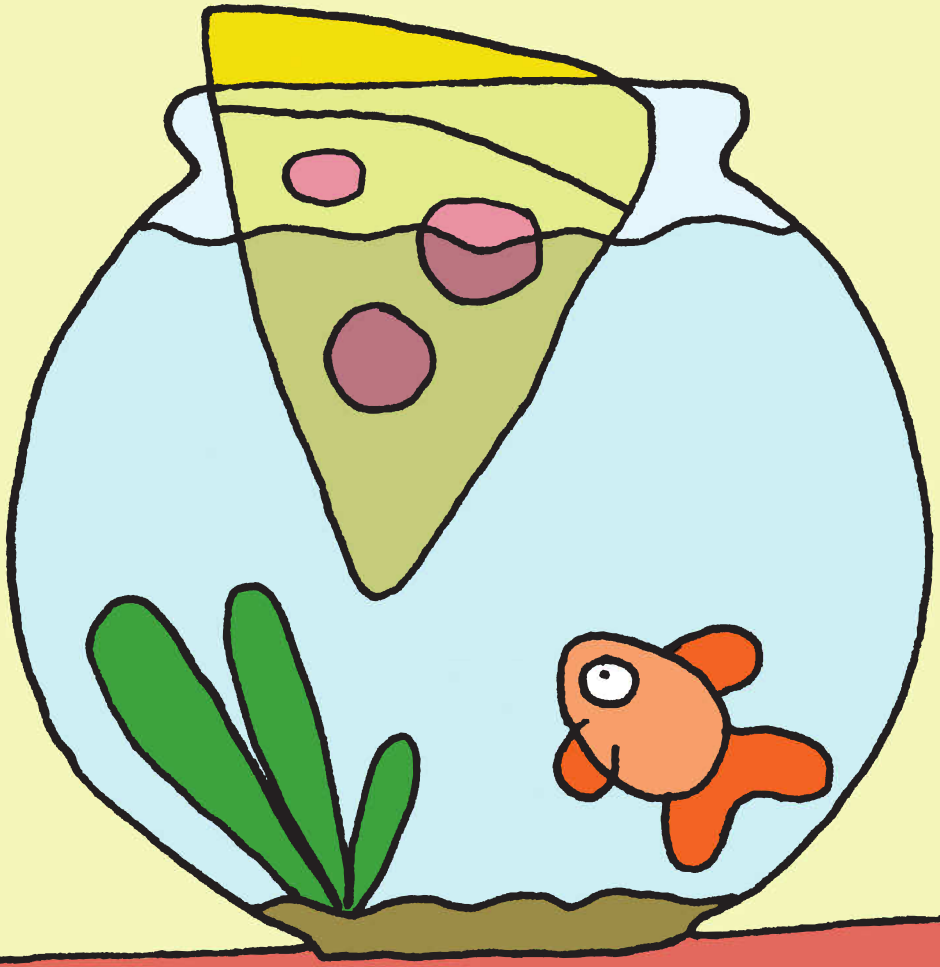

- Nem is aranyból van - felelte Benő, majd így folytatta -, mert ha aranyból lenne, nem úszkálna ott az akváriumban, hanem lesüllyedne az aljára.
- Ebben is teljesen igazad van - hagytam rá és elindultam a nappaliba megnézni, mennyire súlyos a helyzet.

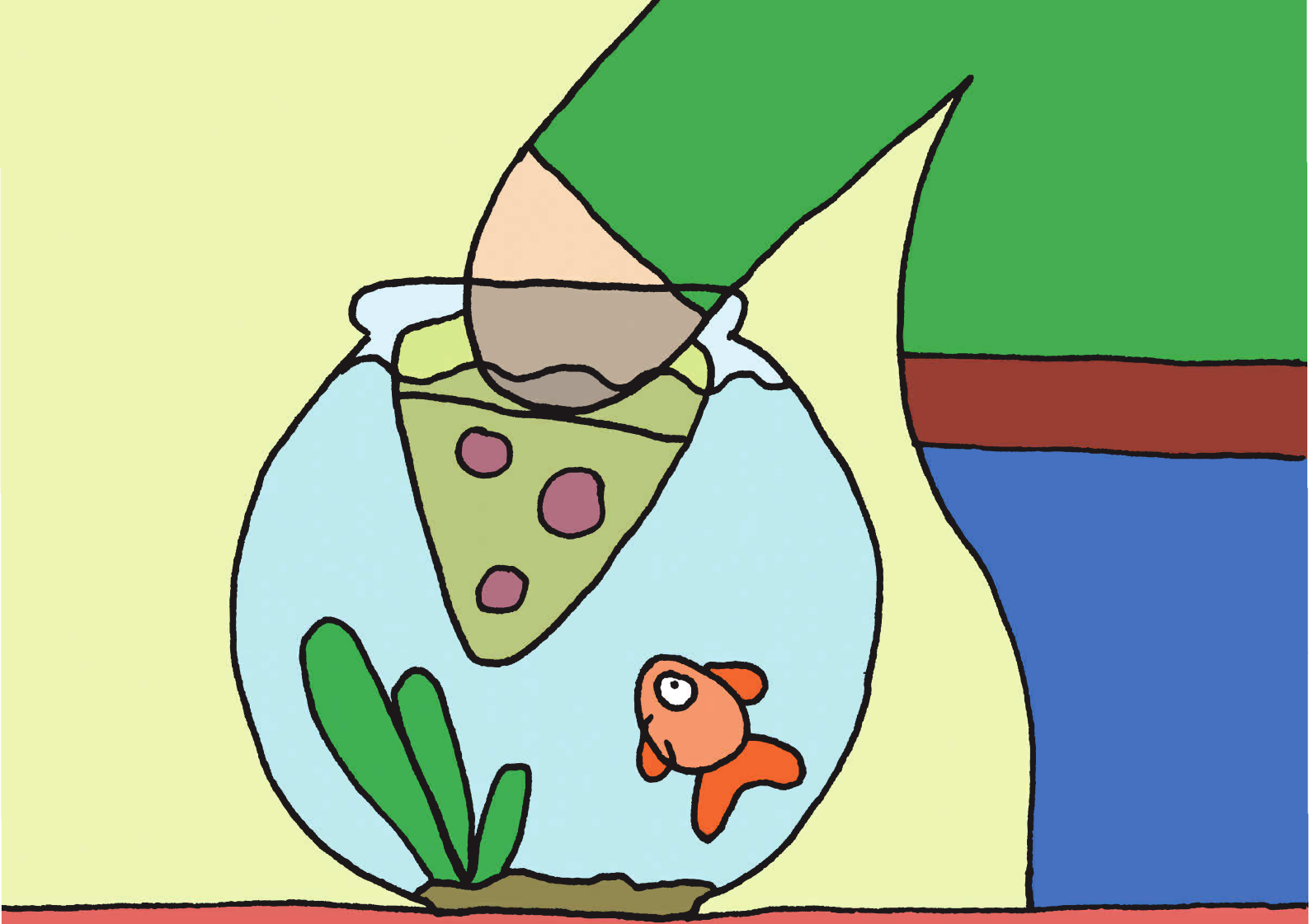

A nappaliba érve rögtön odasiettem Jenő akváriumához. A víz tetején egy pizzaszelet úszkált, Jenő pedig megrémülve húzódott a vízinövények közé, és rosszallóan nézegette azt a bizonyos pizzaszeletet.
- Na, ez egy komplett vízcsere lesz - dünnyögtem magamban, miközben kihorgásztam a pizzadarabot.

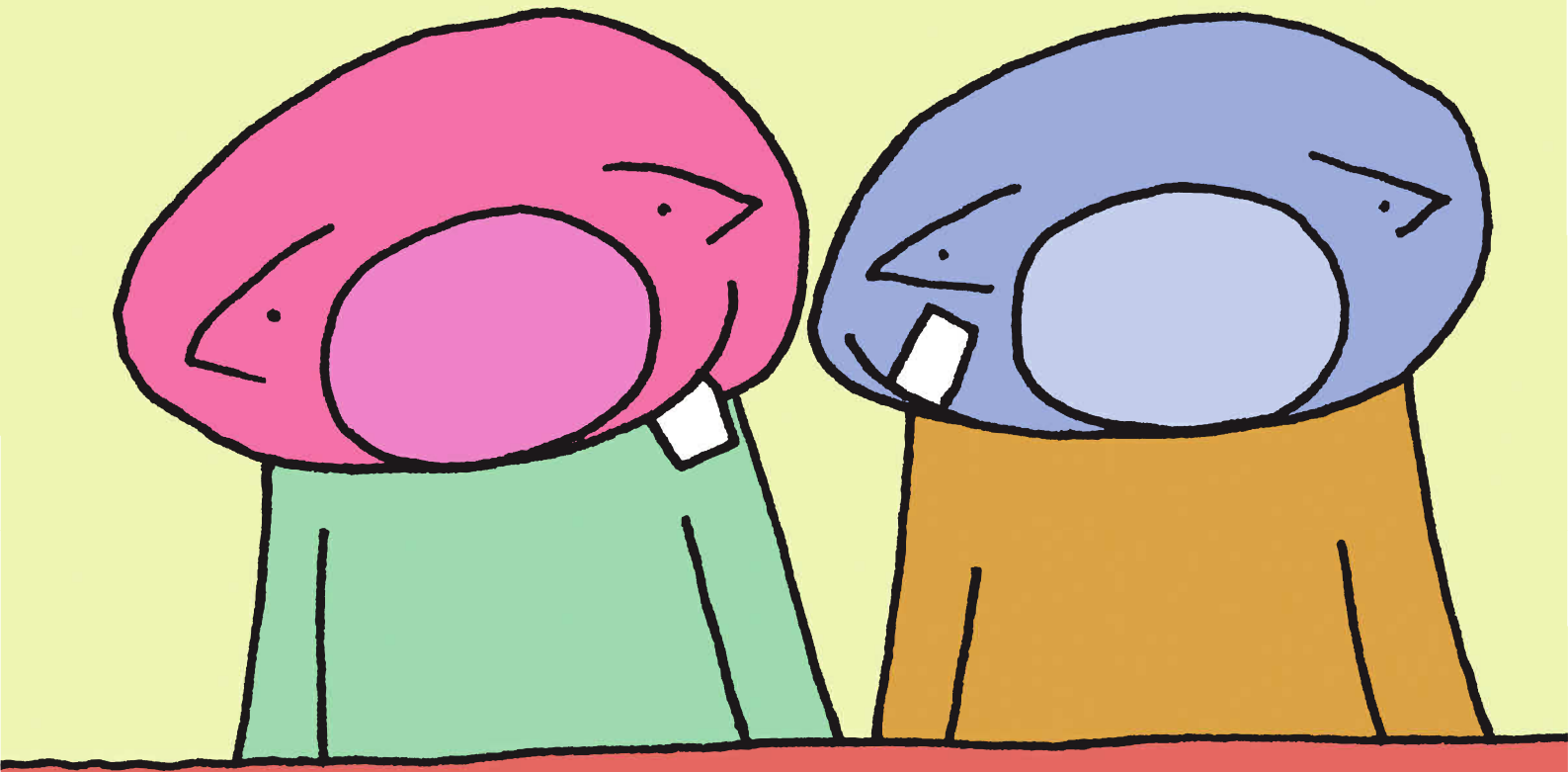

- Megetettük - vigyorgott rám büszkén Mucmuc.
- Inni nem adtunk neki, mert vízben van, így biztosan nem szomjas - tette hozzá Morci.
- Bár szerintem önthettünk volna bele almalevet - gondolkozott hangosan Mucmuc.

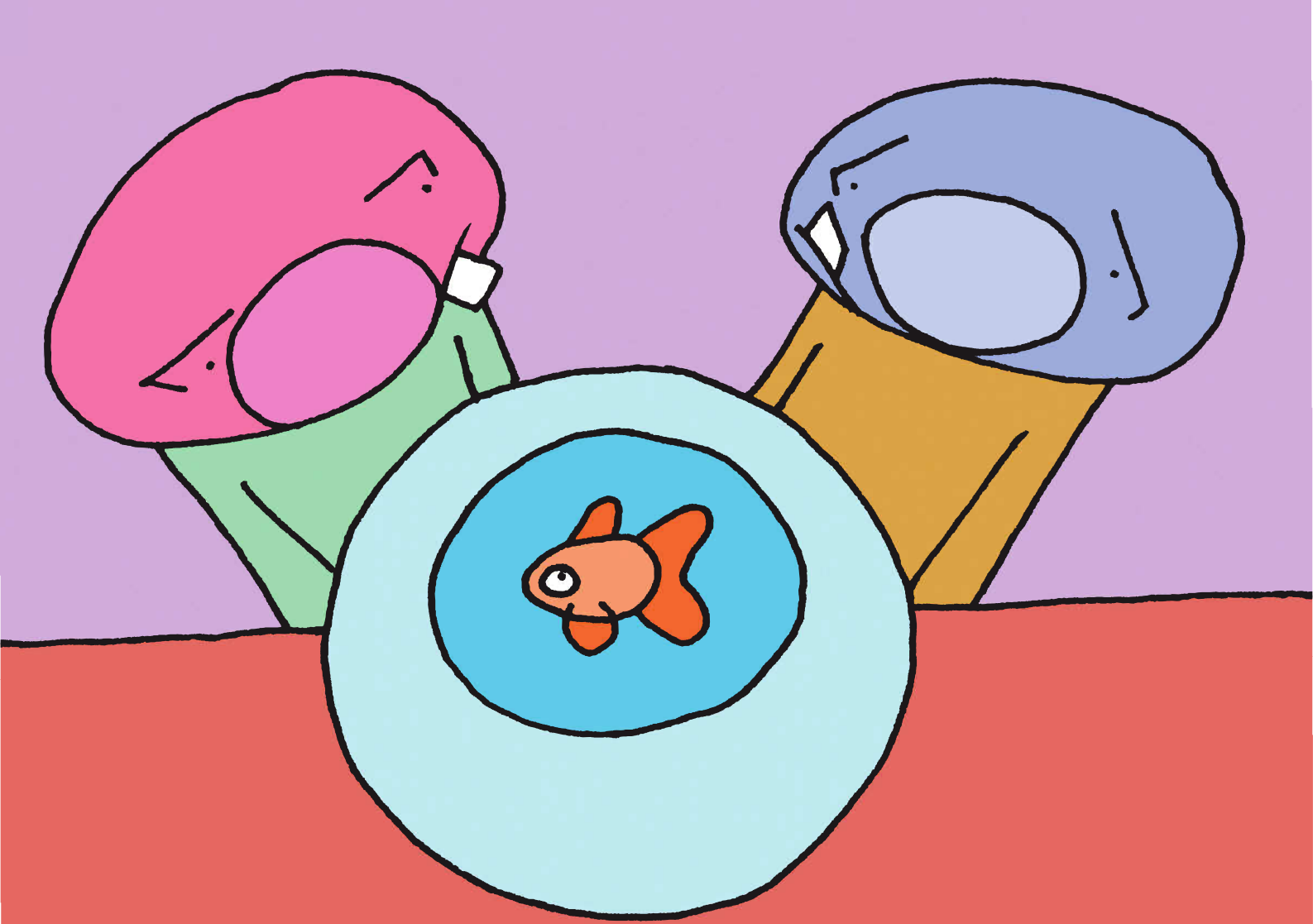

- Bizony, a sok gyümölcslé fél egészség - helyeselt Morci.
- De azért mégiscsak halról van szó! Elég neki a pizza - fejtette ki gondolatait Mucmuc.

Mucmucék pont úgy segítettek aranyhalat etetni, mint ahogyan Macska úr szokott segíteni a könyvírásban. Épp amikor a legelmélyültebben dolgozok, megjelenik és átsétál a számítógépem billentyűzetén, vagy eleve azon alszik, hogy le se tudjak ülni írni.

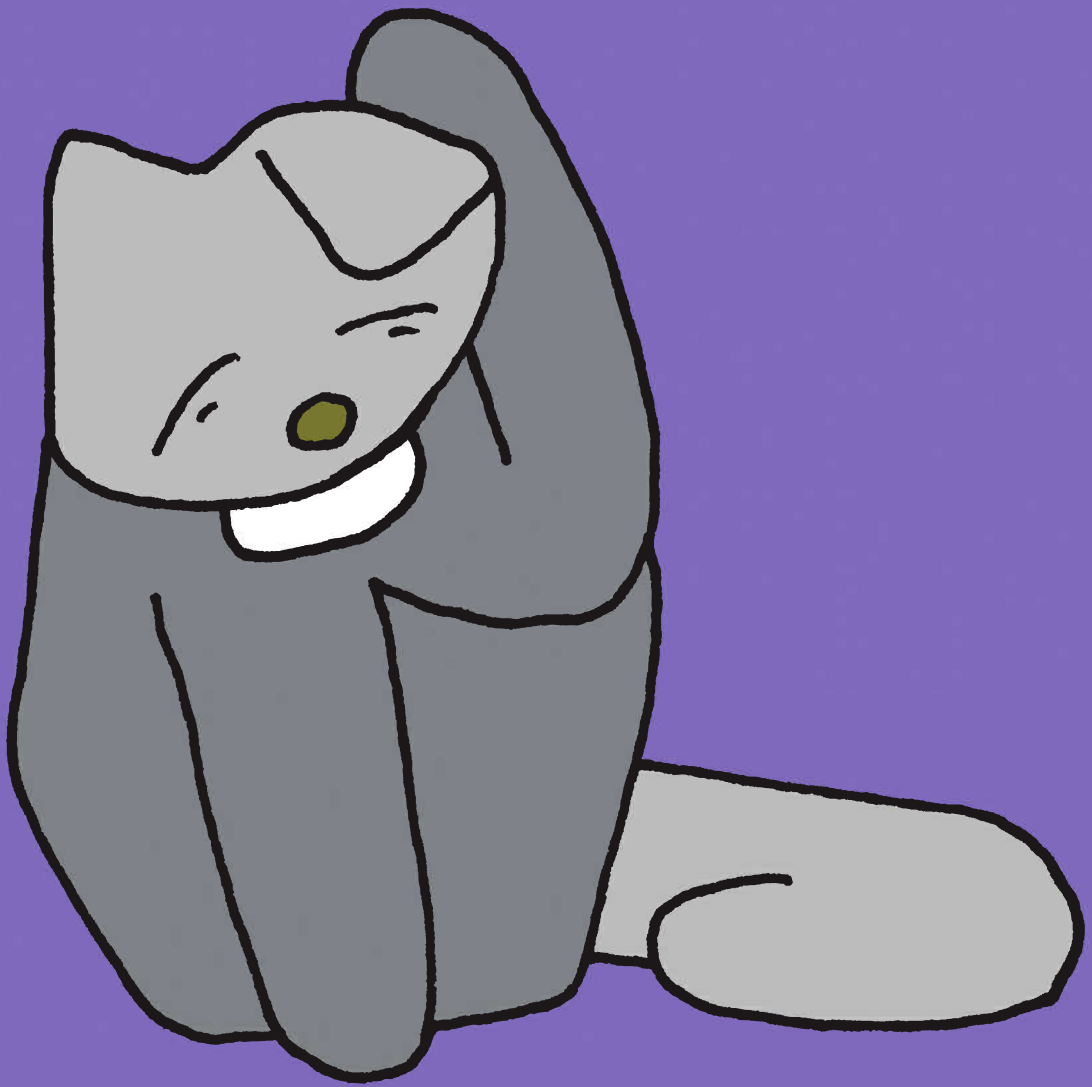

Csodálkoztam, hogyhogy nem kényelmetlen neki, de valamiért szereti.
Néha, ha dolgozok és Macska úr éppen nem valamelyik bútor szétmarcangolásával tölti az idejét, hozzám sompolyog és megvakartatja a fülét.

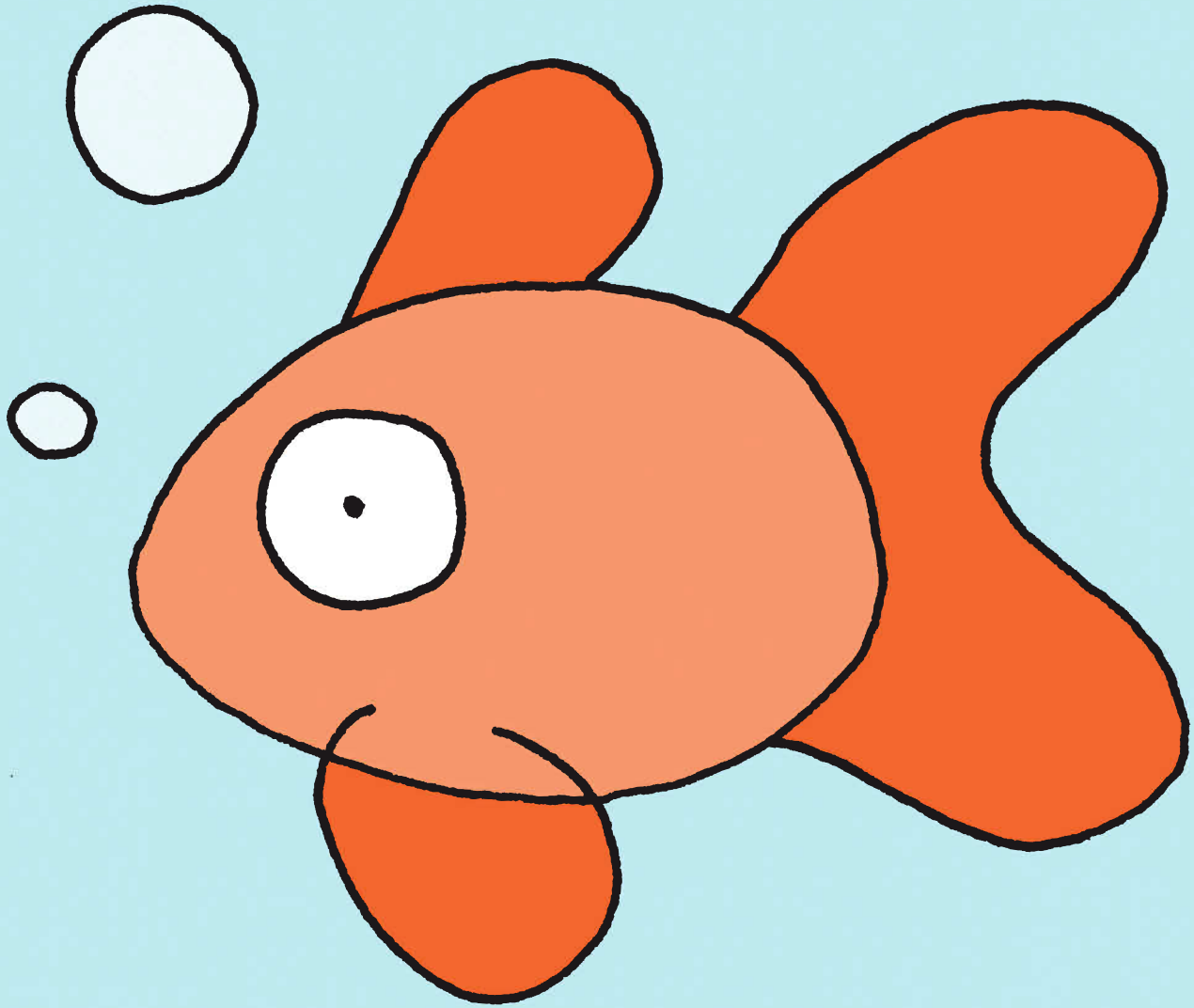

Ez utóbbi tényleg segít kicsit a munkámban, mert jókedvem lesz tőle, úgy, mint most Mucmuctól.

- Jenő aranyhaltápot eszik, semmi mást, és tényleg nem kell itatni - próbáltam okosnak látszani.

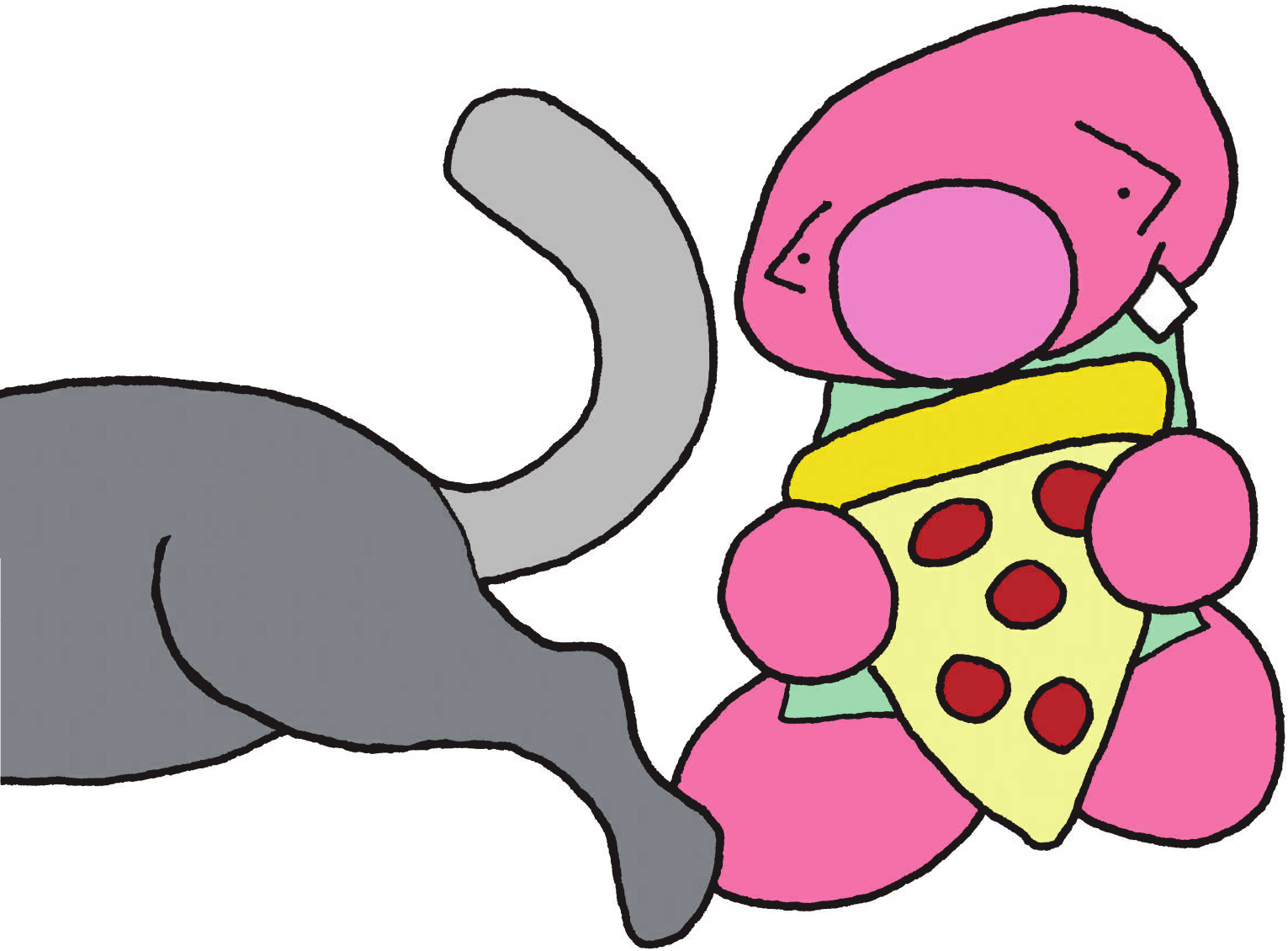

Mucmuc rosszallóan nézett:
- Nem baj, akkor adunk Macska úrnak pizzát!
- De hát Macska úr nem szereti a pizzát! Tudod, már próbáltam. Csak a makarónit, de azt nagyon. Remek makarónit tudok főzni - mondtam meglehetősen büszkén.
- Mi az a makaróni? - kérdezte Mucmuc.
- Hát, ízre majdnem olyan, mint a pizza, paradicsomos, de ahhoz főzni kell tésztát.
- Értem. Mikor főzöl olyat? - érdeklődött Mucmuc.

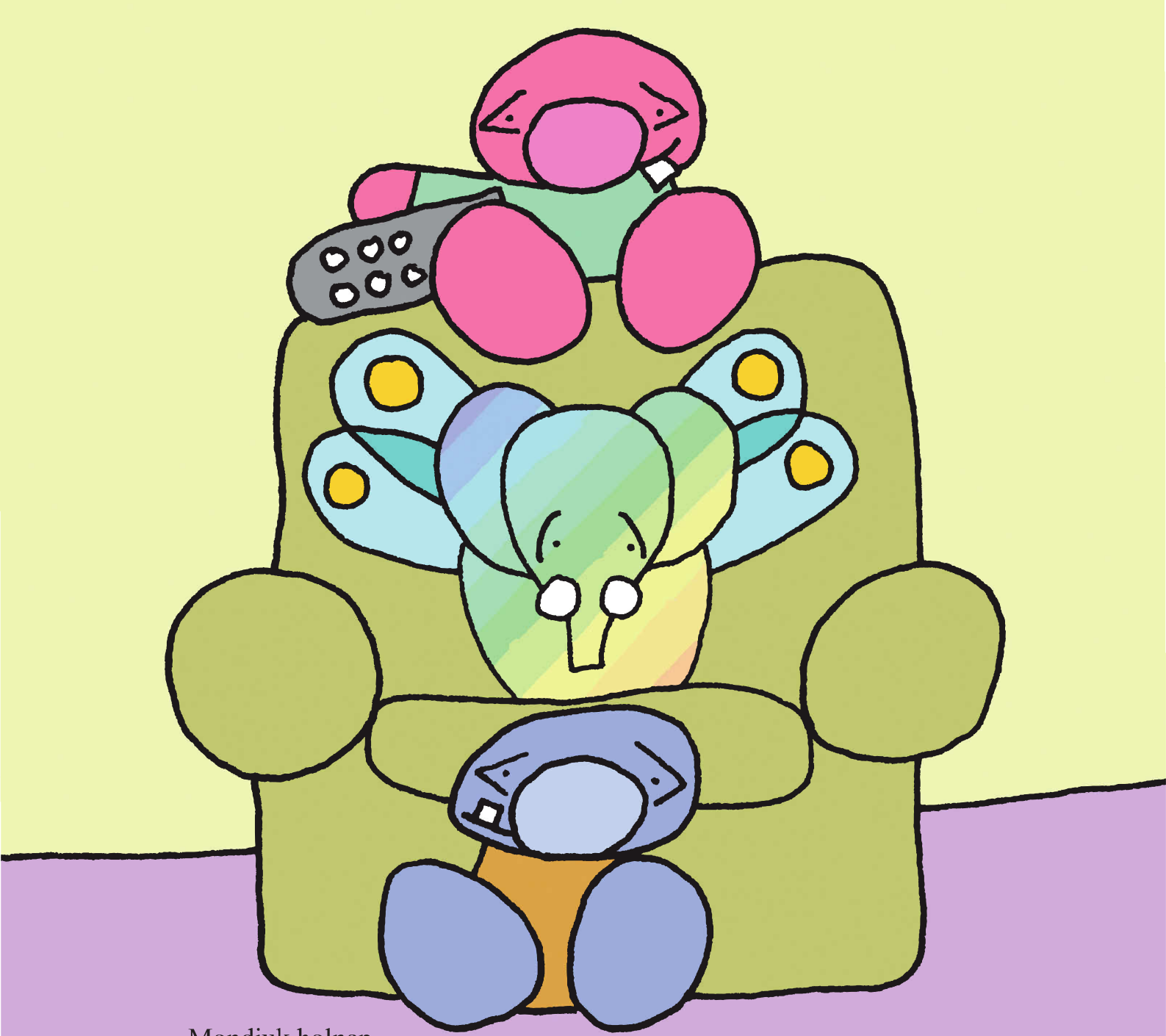

- Mondjuk holnap.
Mucmuc megtalálta a távirányítót és bekapcsolta a tévét.

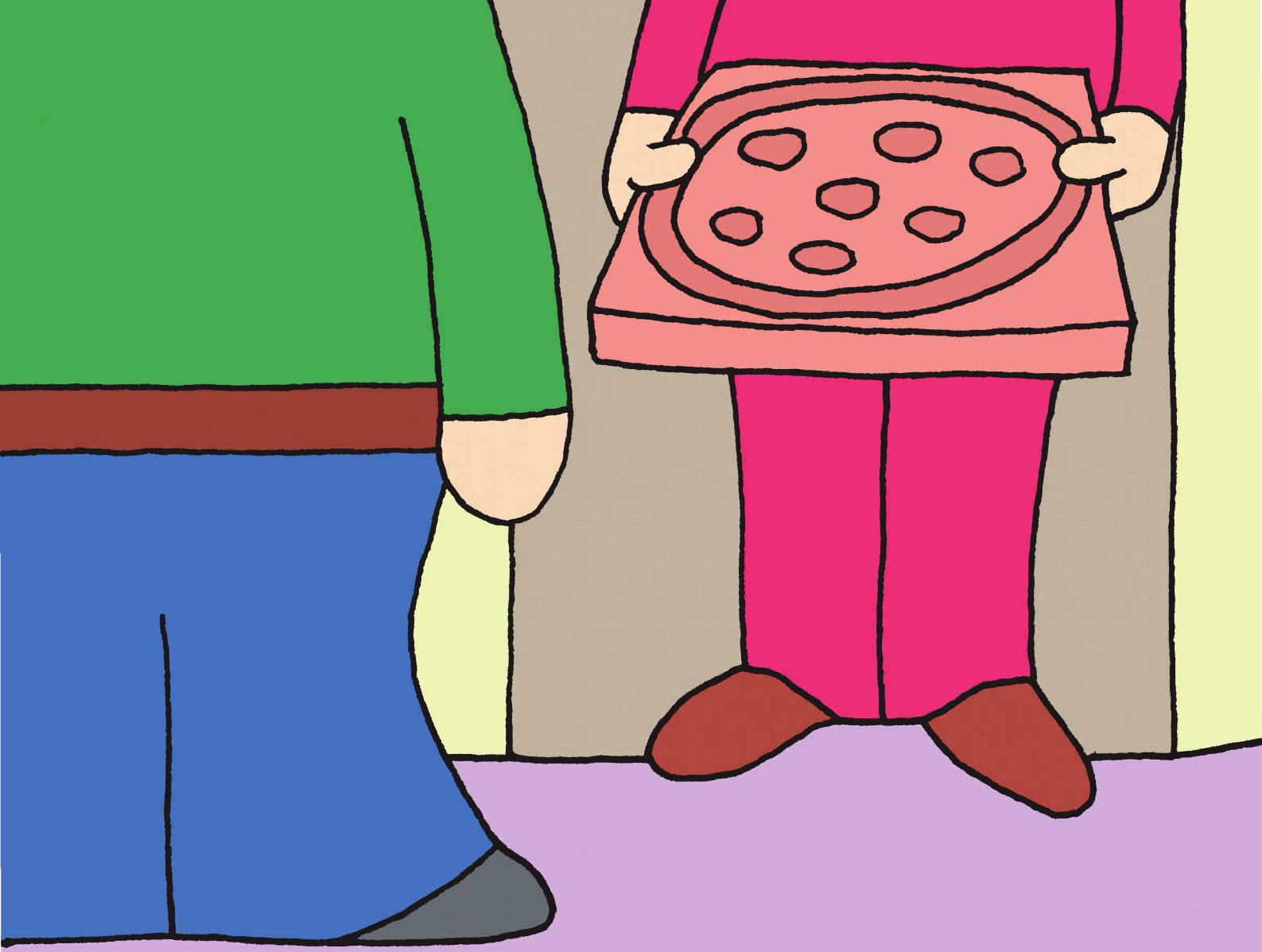

Morci leült a fotel elé, Benő a fotelbe, Mucmuc meg a fotel karfájára. Így bámulták a mesecsatornát. Én kimentem a konyhába és megnéztem, van-e minden a makarónihoz. Csöngettek, megérkezett a pizza.

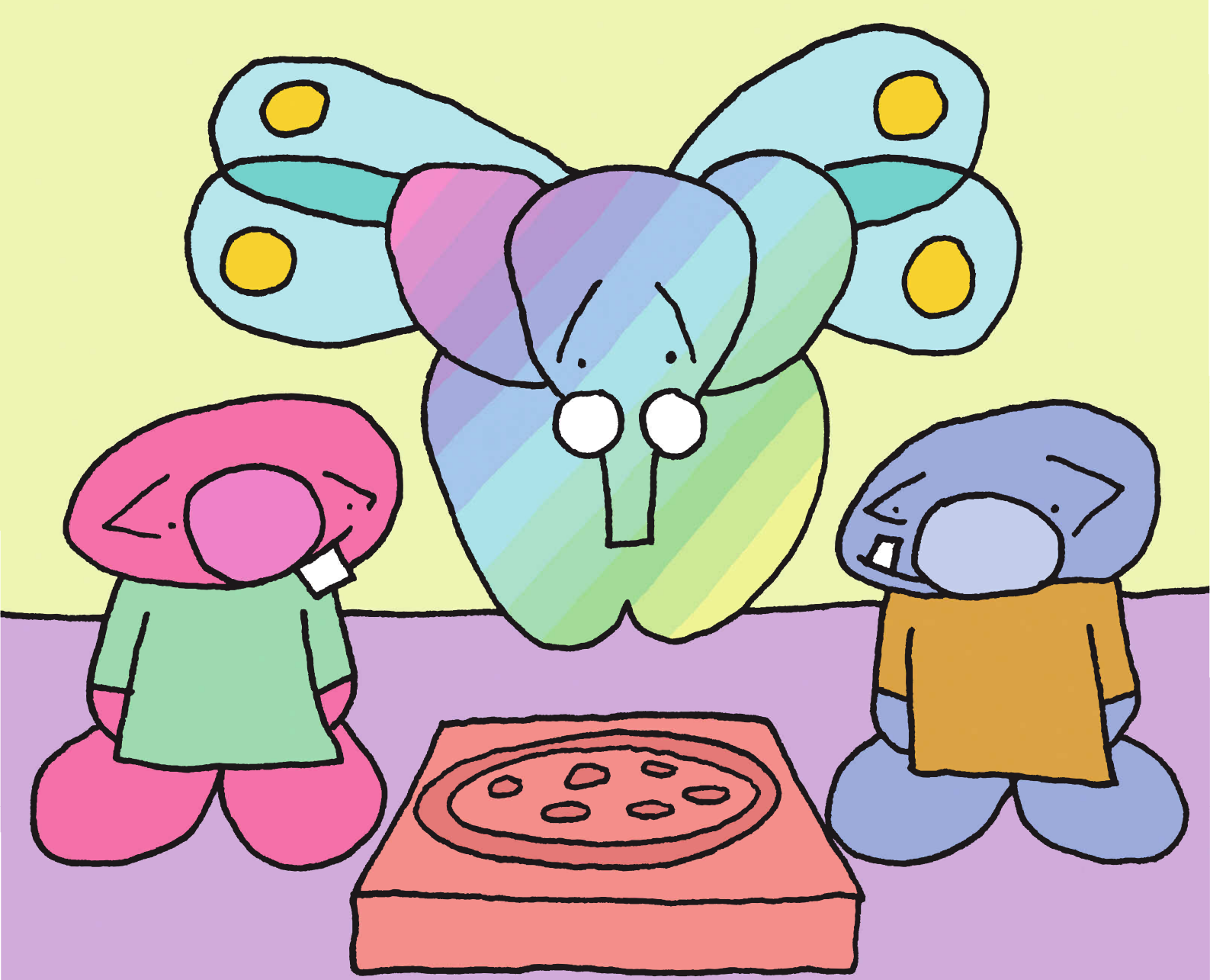

Visszatértem vele a tévészobába, ahol Mucmucék éppen egy sárkány kalandjait nézték. Nagyon megörültek a pizzának, rögtön rá is vetették magukat.

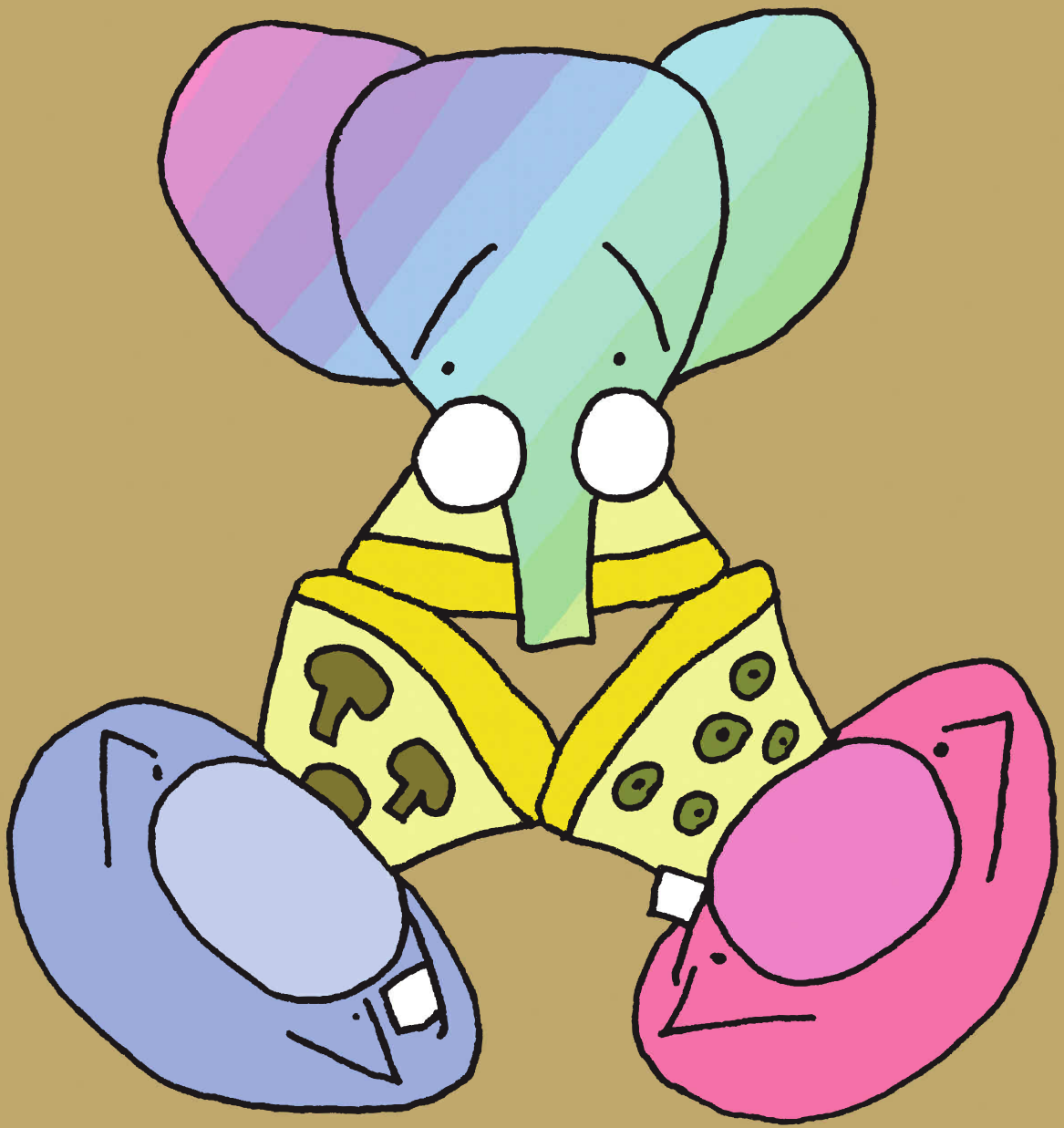

Benő a sajtosra, Morci a gombásra, Mucmuc pedig az olajbogyós és oregánós részére. Mucmuc és Morci a kezében, Benő az ormányában fogta a pizzaszeleteket, és egymás után tüntették el őket.

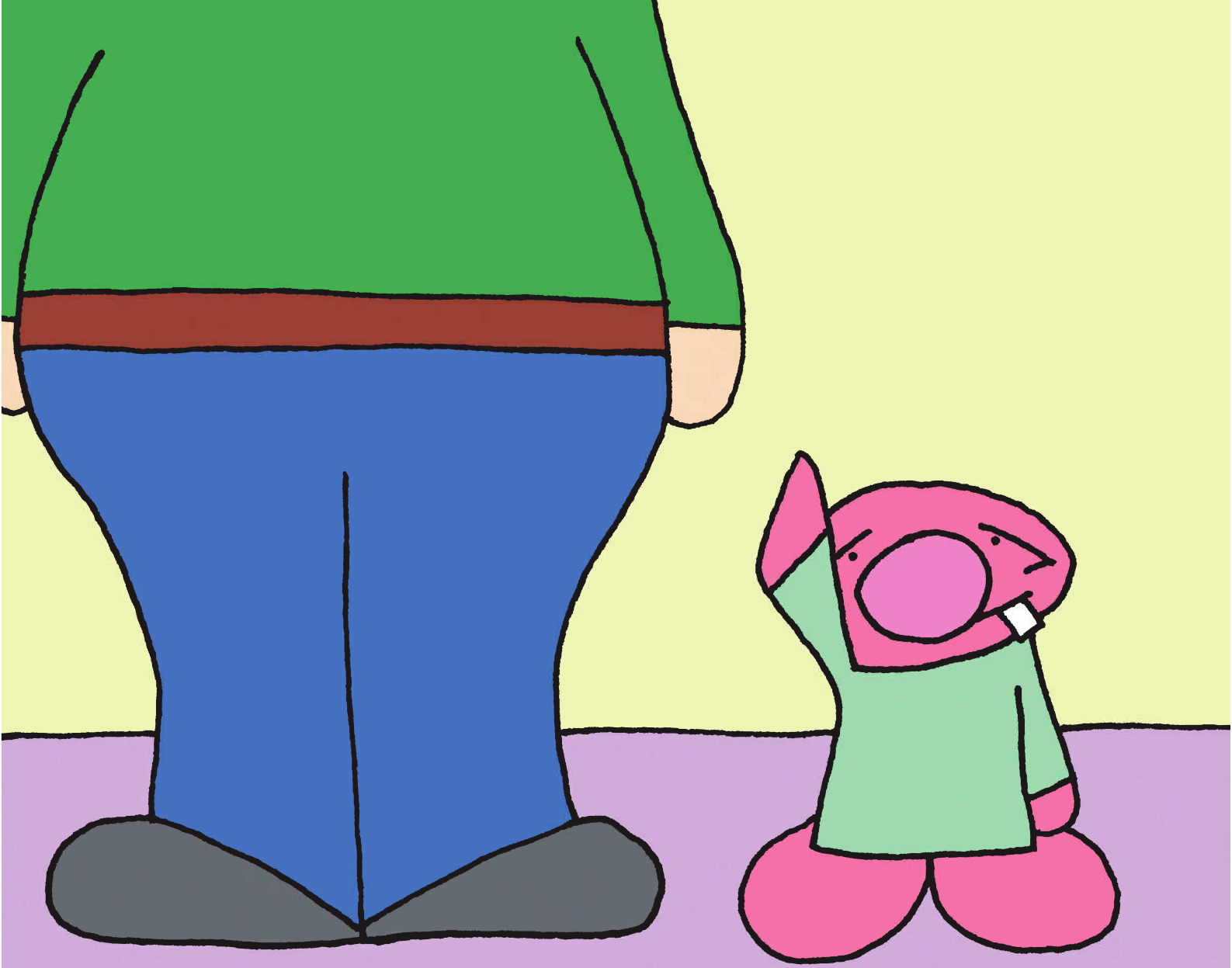

Miután jóllaktak és megitták a narancslevet is, Mucmuc egy kérdést tett fel.

- Ki az a kisfiú és az a nagylány a képen?

- Ők az én családom. A feleségem és a fiam - válaszoltam.

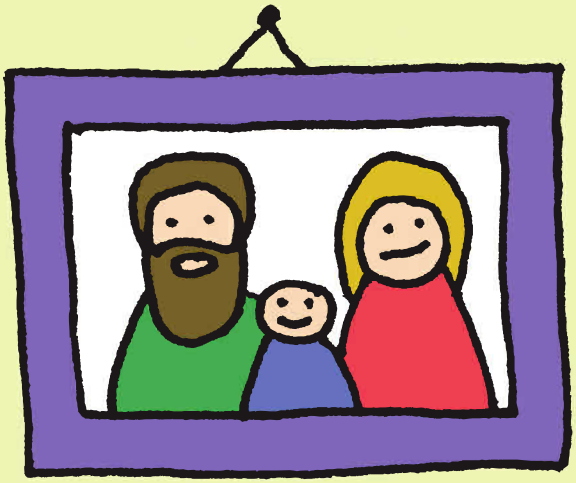

- És ők most hol vannak? - tudakolta Mucmuc. Majd hozzátette: - Még nem láttuk őket.
- Minden évben ilyentájt elutaznak a nagymamához. Ilyenkor tudok igazán dolgozni.

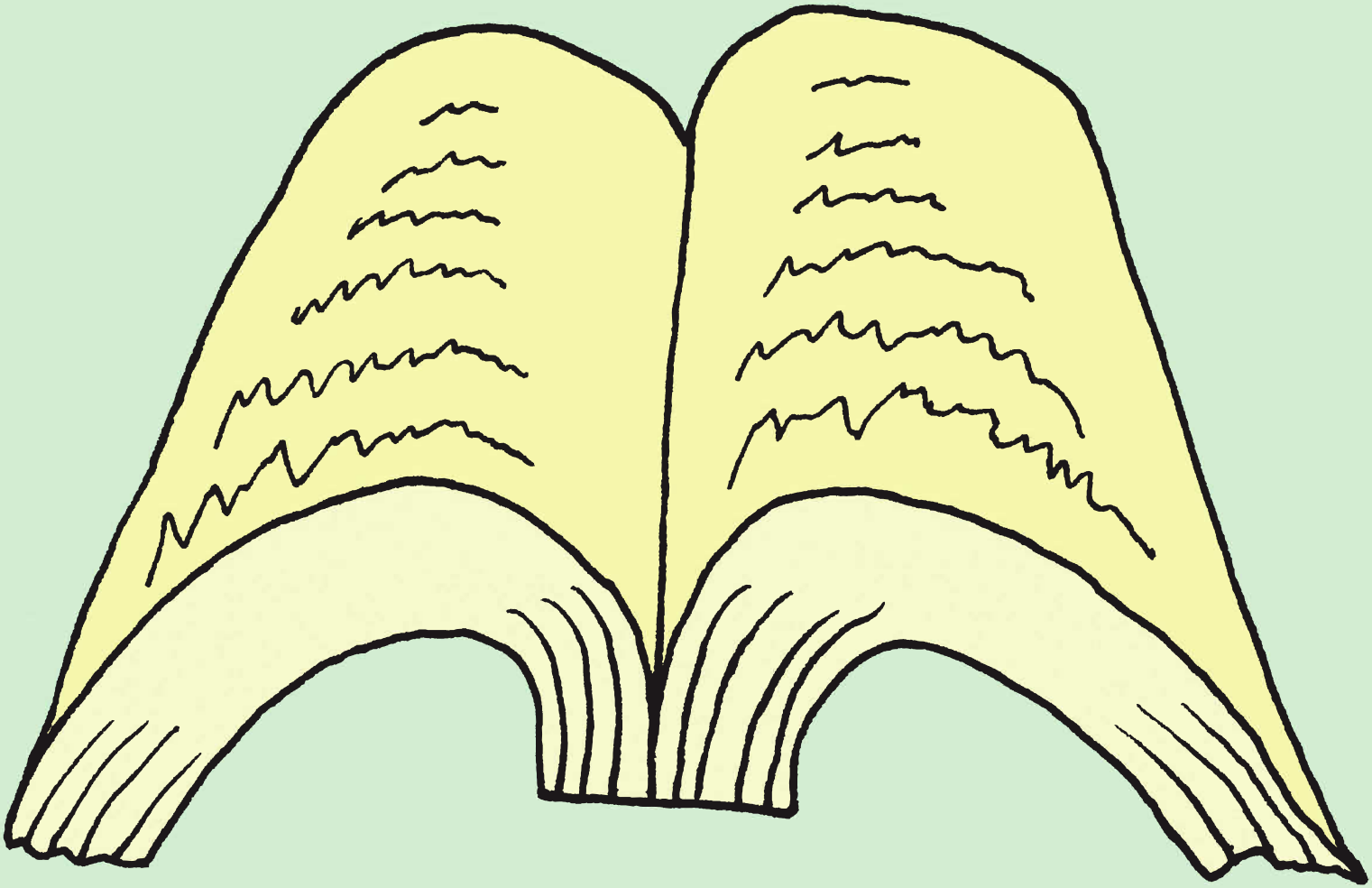

- De te nem is dolgozol! Te meséket írsz! - méltatlankodott Mucmuc.
- Hát, igazából én felnőtteknek írok meséket, és azzal nagyon sok munka van, mert egy mese, amit a felnőttek regénynek hívnak, sokszor sok száz oldalas.
- Akkor te nem is tudsz valódi mesét írni? - görbült lefelé Morci szája.
- Mi pedig a mesék miatt jöttünk hozzád! Szeretnénk, ha valaki írna nekünk egy mesét!

- Megpróbálhatom. Holnap megfőzöm a makarónit és írok nektek egy szép mesét, így jó lesz?
- Így jó, de legyen benne olajbogyó és oregánó! - mondta Mucmuc.
- És gomba! - tette hozzá Morci.
- És szép legyen! - kérte Benő.
- A makaróni? - képedtem el.
- Nem, te buta! A mese! - vágták rá mindhárman.

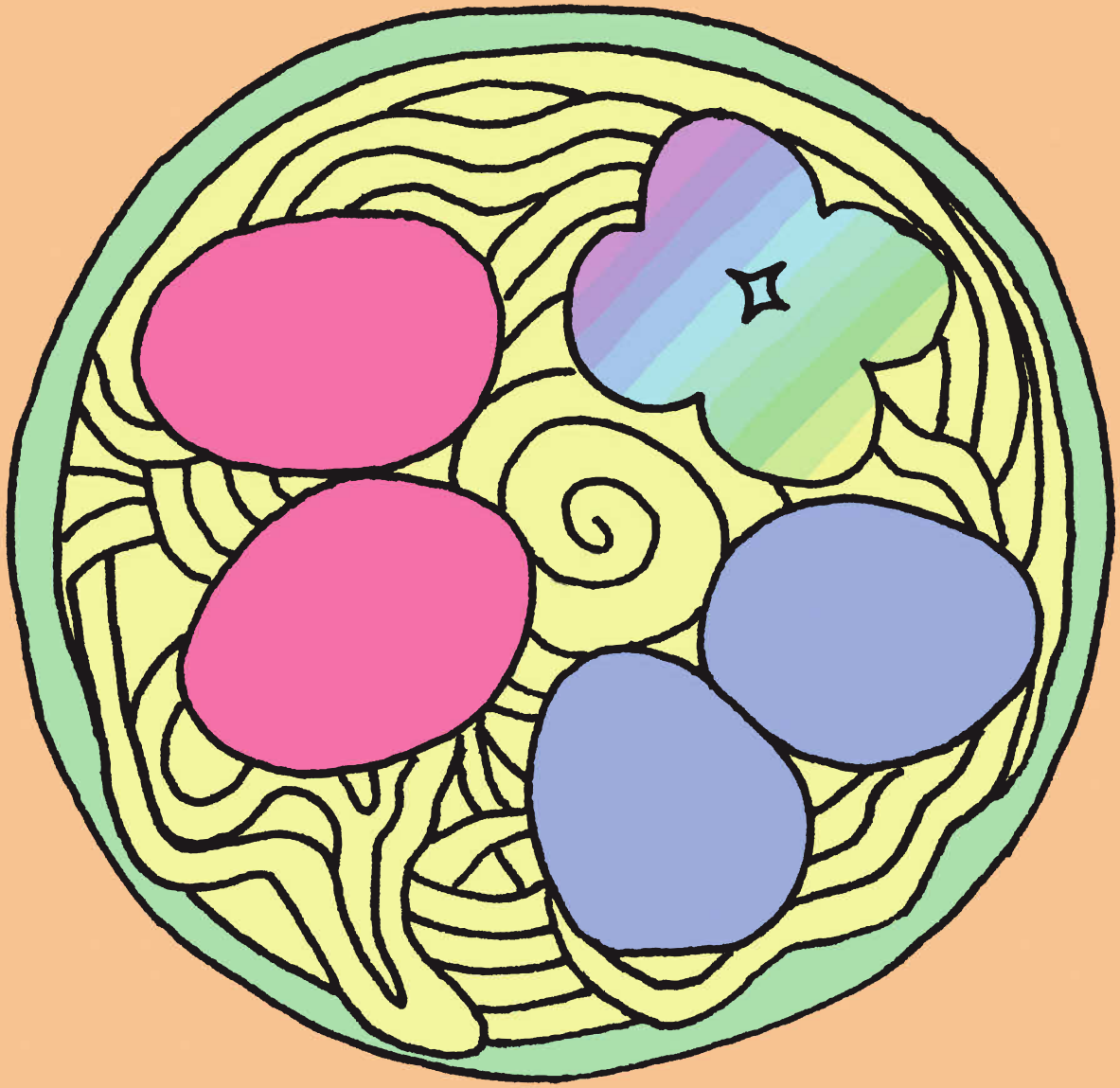

Reggel nekiláttam a főzésnek. Sajtot reszeltem, szószt kevergettem, gombát aprítottam, olajbogyót daraboltam, és az egészet összekavartam-kevertem, majd ráöntöttem a tésztára, hogy még mielőtt Mucmucék felébrednek, megpróbáljam kitalálni a meséjüket.
Amikor Mucmucék felébredtek, örömmel vetették rá magukat a makarónira.

Mindhárman belefeküdtek a makarónis tálba, csak a lábuk kalimpált ki belőle. Nyammogás, csámcsogás, szürcsölés és más efféle hangok töltötték meg a konyhát. Az biztos, hogy elemi erővel tömték magukba a makarónit, így nem csoda, hogy percek múlva nyoma sem maradt, csak három hatalmas hasú apró morgonc.

Pontosabban két morgonc és egy morgoncelefánt hevert a tálban. Fogtam, bevittem őket a fürdőszobába és letörölgettem őket vizes törölközővel, majd visszatértem a nappaliba, ahová már saját lábukon, illetve Benő a szárnyán követtek.

Itt kényelmesen elheveredtek, én meg nekiláttam a megígért mesémnek.

Macska úr története

Hol volt, hol nem volt, élt valaha egy kicsi cica, aki elveszítette az anyukáját és az utcán kóborolt. Ez a pici cica még olyan kicsi volt, hogy nem tudott magáról gondoskodni: sem egeret fogni, sem kukákat fosztogatni, sem a kutyák elől ügyesen elfutni, ám szerencséjére találkozott Lajossal, a nagy kövér kandúrral. Lajos éppen sétáját végezte egy kiadós vacsora után, amikor szembetalálkozott a pici cicával. Rögtön megsajnálta és elvezette egy szerető családhoz, akik befogadták.

Megfürdették macskasamponnal, vettek neki egy hatalmas kosarat meg kaparófát, amit soha nem használt, mert a bútorokat jobban szerette marcangolni.

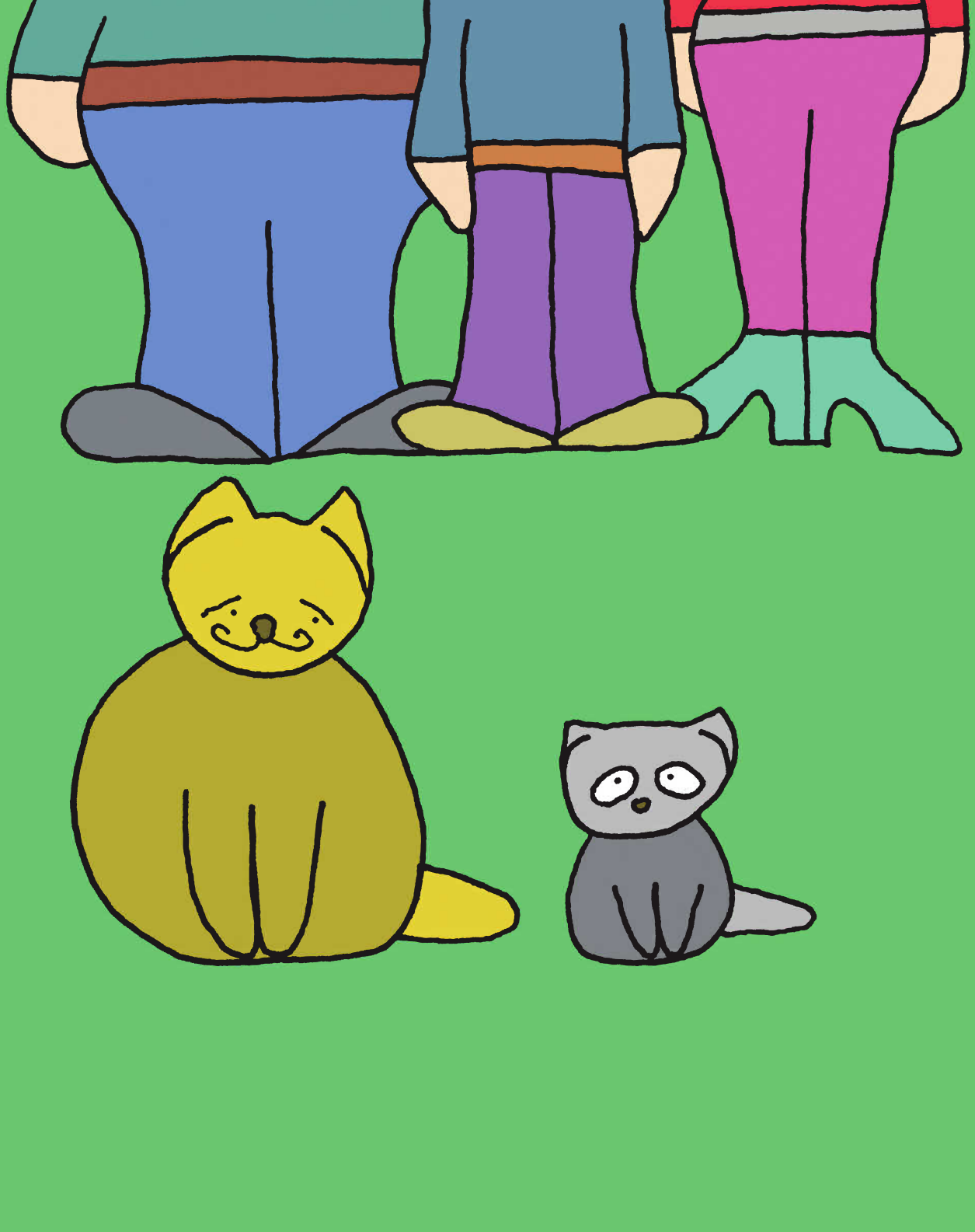

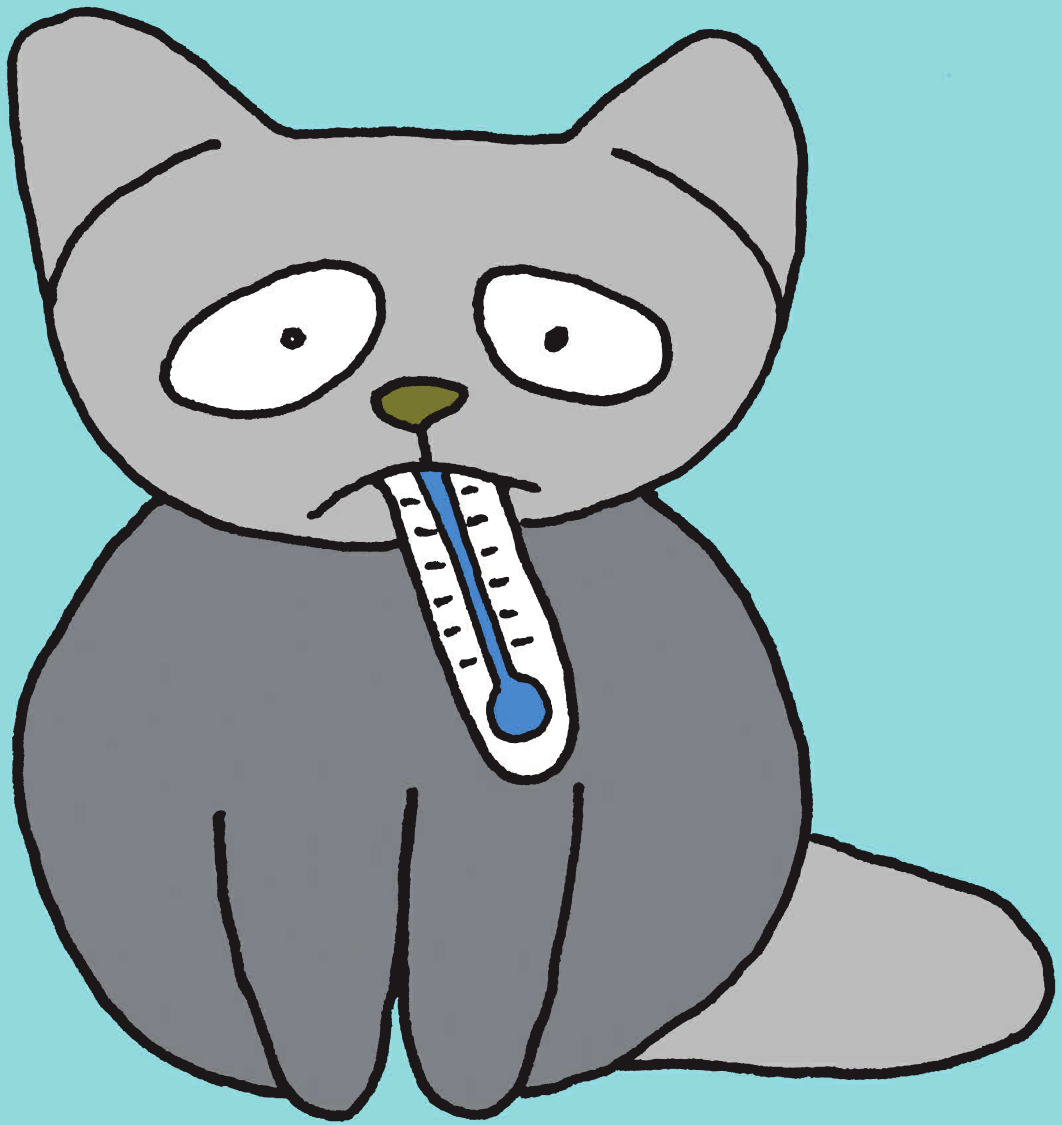

A család boldog volt, örült annak, hogy van egy kiscicájuk. Egyszer aztán ez a cica belázasodott, csak remegett és fázott, elvitték hát az állatorvoshoz. Kiderült, hogy megfázott, ezért az állatorvos adott neki egy injekciót, amitől rögtön jobban lett.

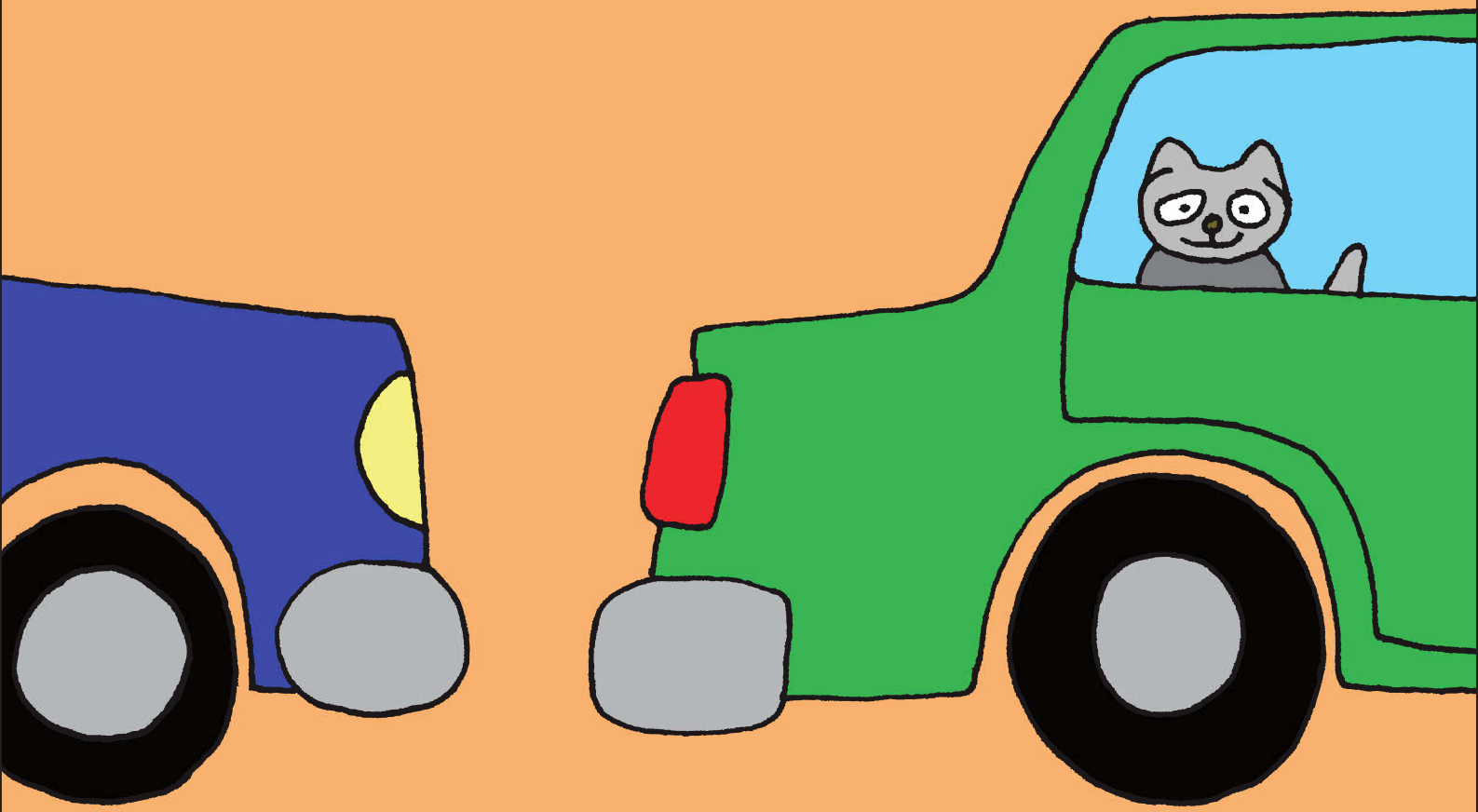

A család hazavitte és egy hétig megint boldogan éltek, de a kismacska ismét belázasodott. Visszavitték hát az állatorvoshoz, a cicus meg csak nézett ki a kocsi ablakán szomorúan. Ismét kapott egy szurit, amitől végleg meggyógyult. Utána még párszor visszavitték védőoltásra, de onnantól kezdve boldogan élt. Sokat evett és még többet aludt. Egy szép szőrű, lusta, hatalmas macskává nőtt, aki sosem értette, miért nem tudja kifogni Jenőt, az aranyhalat a zárt tetejű, macska-biztos akváriumból.

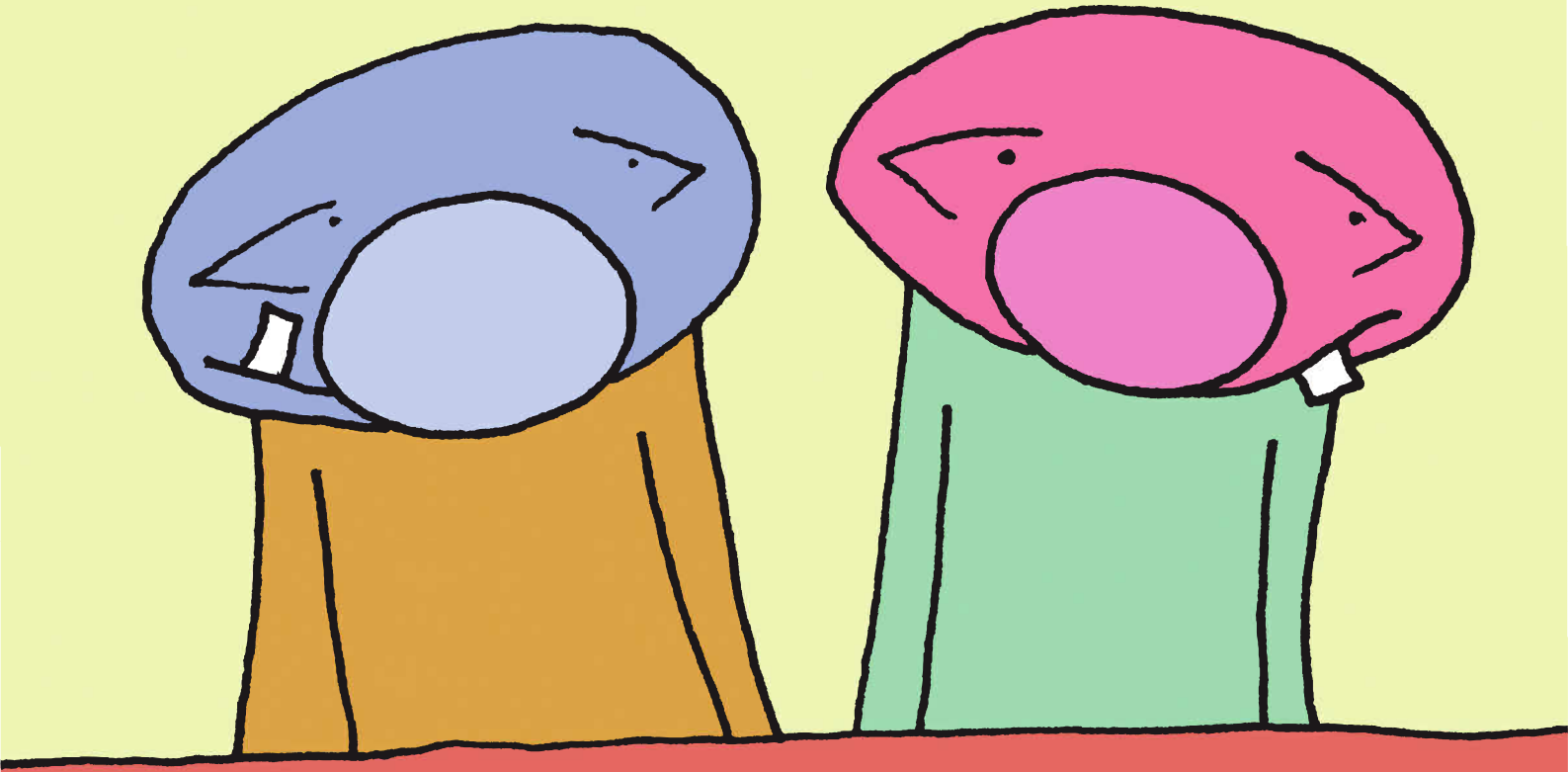

- Na, hogy tetszett? - kérdeztem.
- Nem tetszett, nem ilyen mesére gondoltunk, ez túl egyszerű volt és nem is morgoncokról szólt - válaszolták kórusban.
- Na jó, várjatok! Megpróbálok kitalálni valami morgoncosat - ígértem.
Így nekiláttam az újabb mesének.

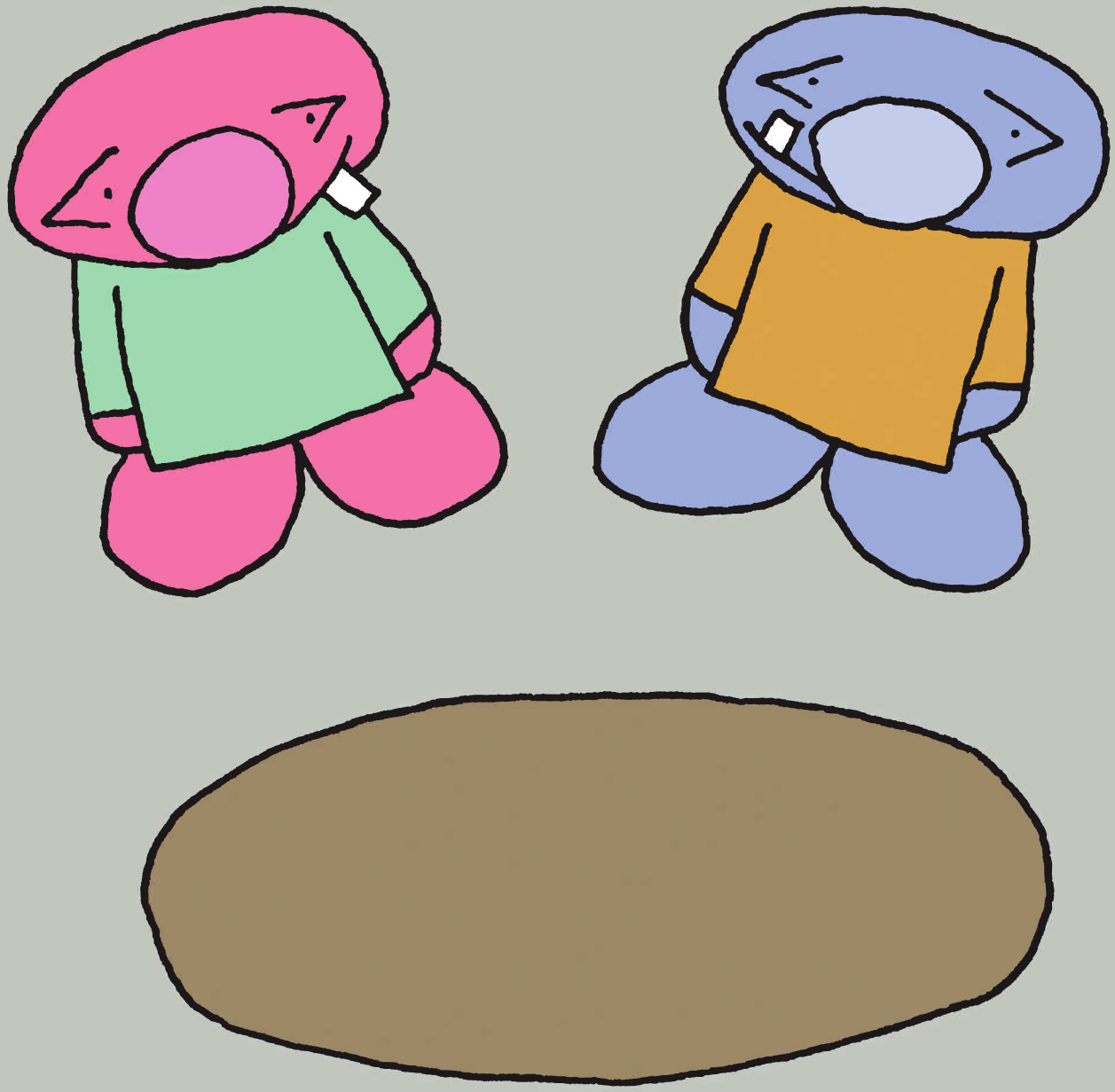

Mucmuc és Morci, meg a pocsolya.

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer két morgonc, Mucmuc meg Morci, akik egy szép napon elindultak sétálni egy igen-igen csúszós, igen-igen sáros úton.

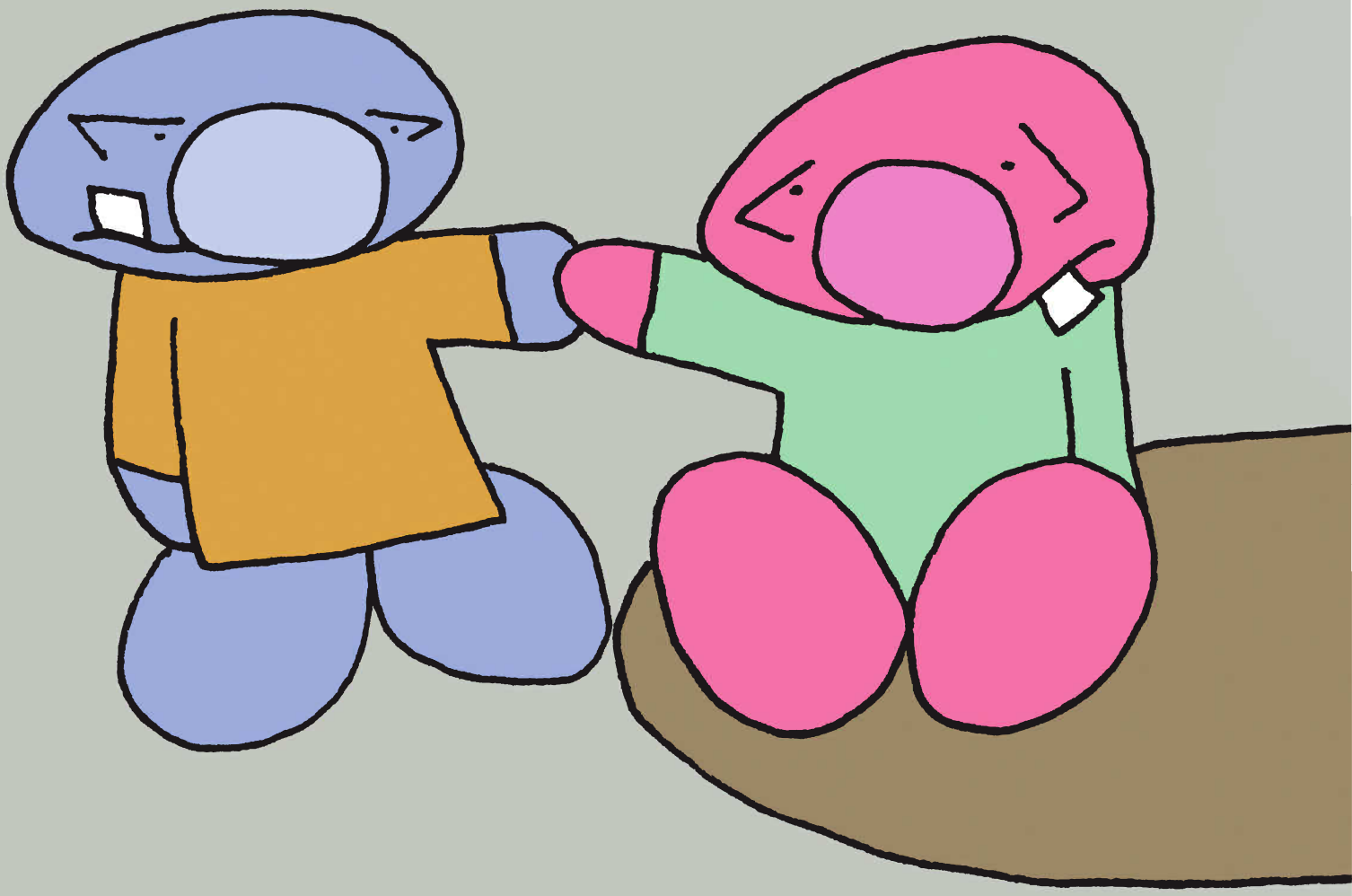

Mentek, mendegéltek és egyszer csak - zsupsz! - Mucmuc megcsúszott és belepottyant a sárba.

Erre Morci elébe állt, megfogta a két kezét és elkezdte húzni, húzni, de olyan erősen húzta, hogy egyszer csak - Hopp! - fölrántotta, ő maga meg - Zsupsz! – megcsúszott, és máris ott csücsült a sárban.

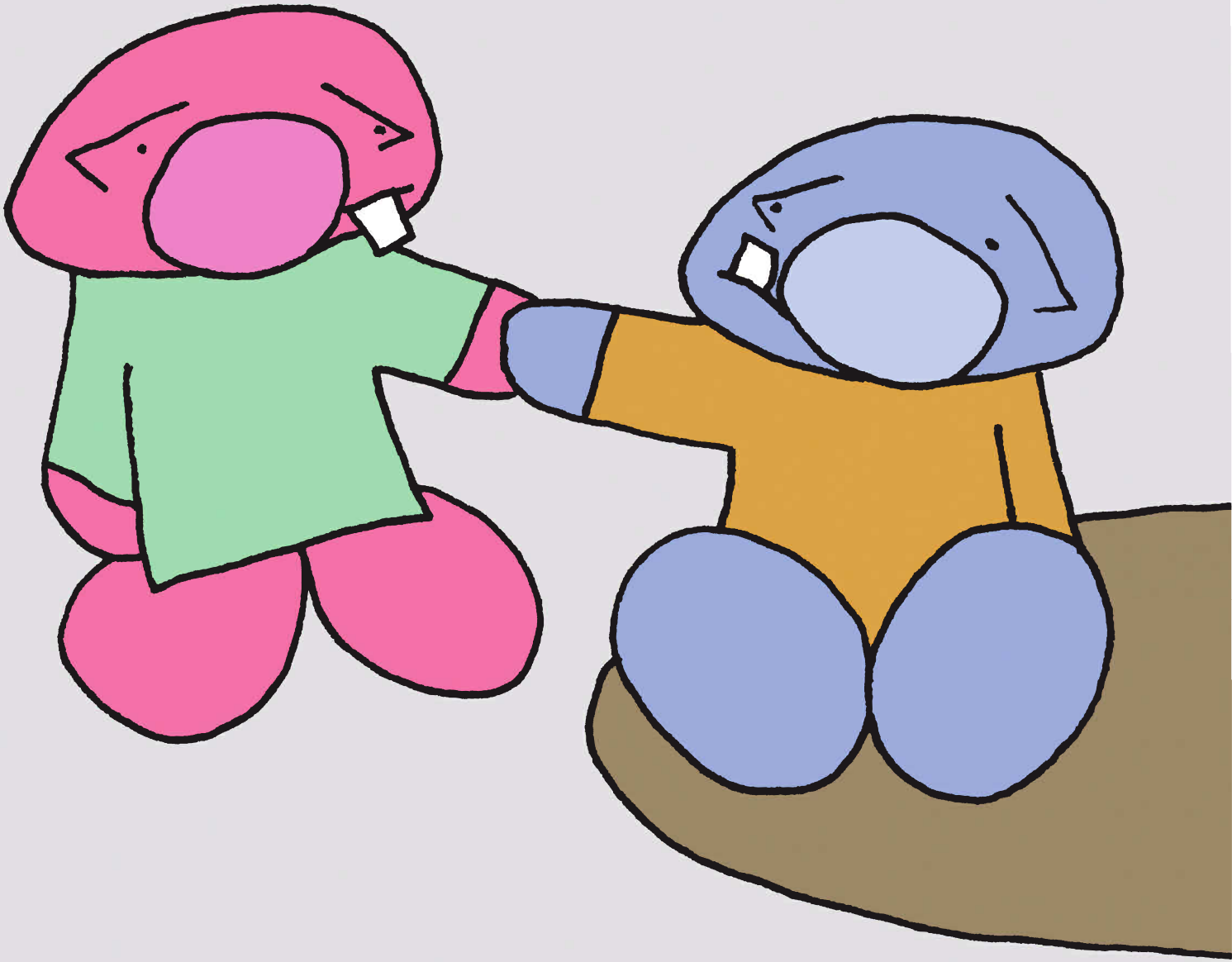

Erre Mucmuc elébe állt, megfogta a két kezét és elkezdte húzni, húzni, de olyan erősen húzta, hogy egyszer csak - Hopp! - fölrántotta, ő maga meg - Zsupsz! – megcsúszott, és máris ott csücsült a sárban.

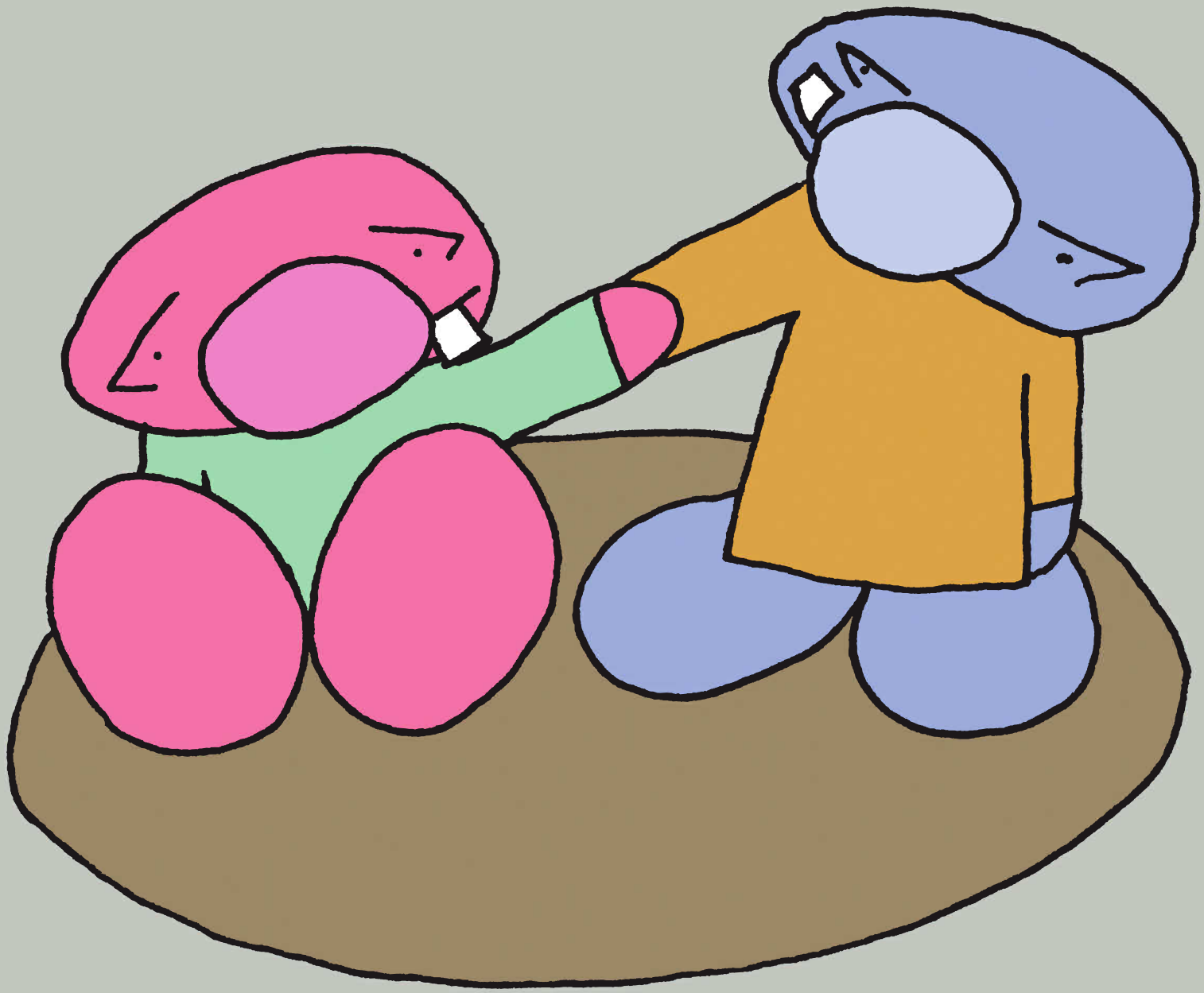

Erre Morci elébe állt, megfogta a két kezét és elkezdte húzni, húzni, de olyan erősen húzta, hogy egyszer csak - Hopp! - fölrántotta, ő maga meg - Zsupsz! – megcsúszott, és máris ott csücsült a sárban.

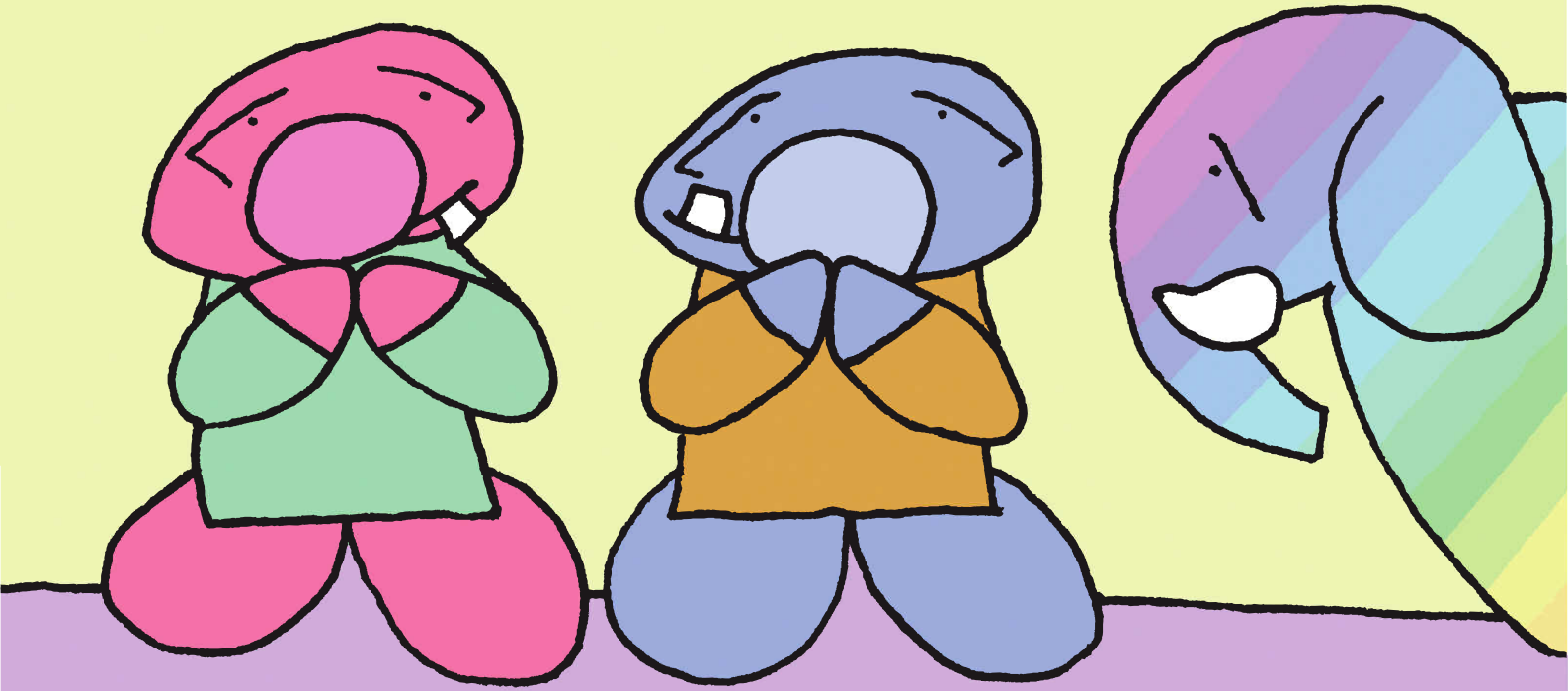

Erre Mucmuc elébe állt... - és így tovább, ameddig meg nem unjátok!
Mucmuc és Morci, no meg Benő a hasukat fogták a nevetéstől.
Ennek ellenére Mucmuc azt mondta:
- Nem jó ez a mese, Benő nem szerepelt benne. Meg túl rövid is volt.
Mesélj újabb mesét!
- Egy tortalopás történetéhez mit szólnátok? Kirabolnátok benne egy süteményes boltot - mondtam.

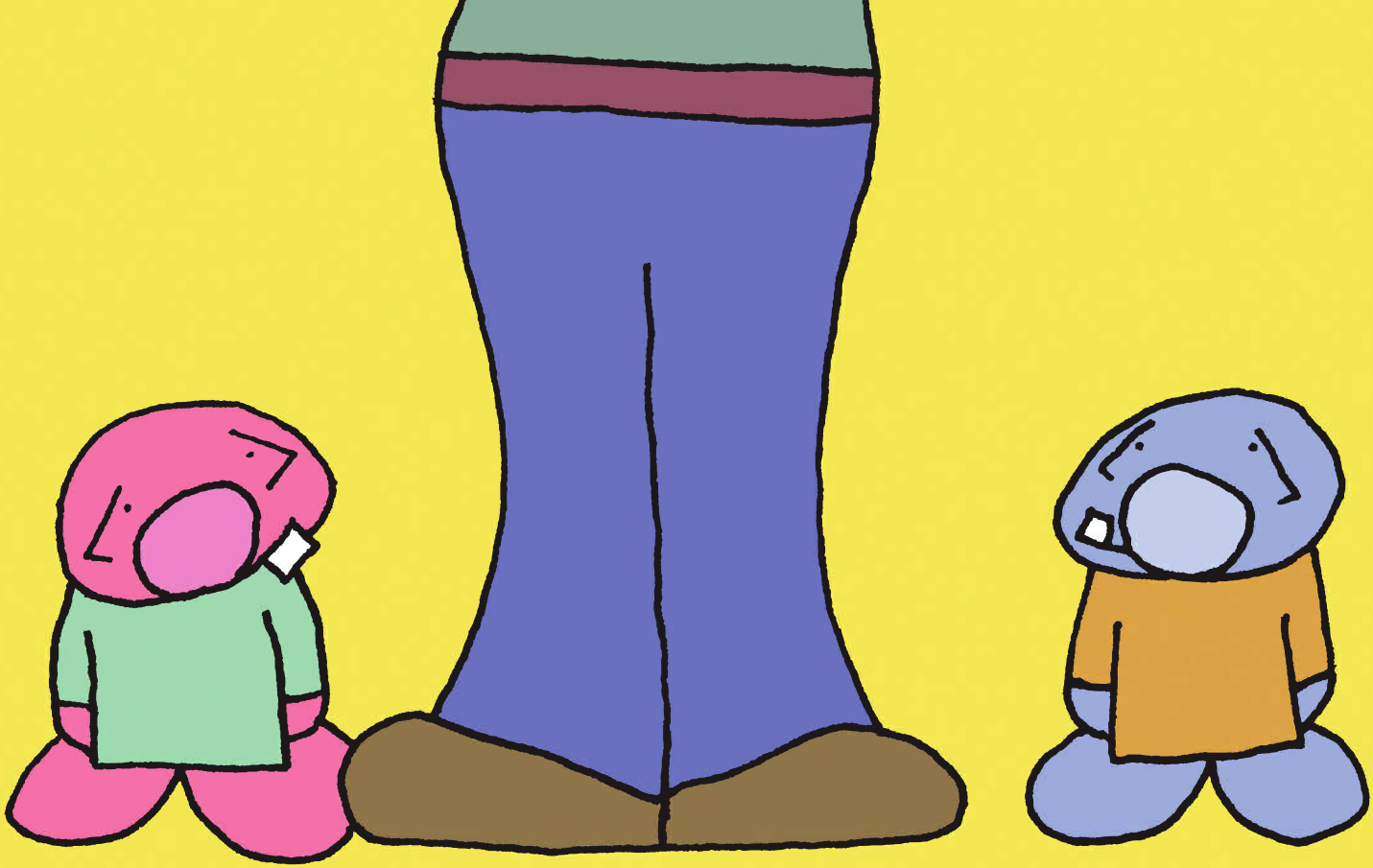

- Nem akarunk semmit, de semmit kirabolni. Így is elég, hogy a buta szülők velünk ijesztgetik a gyerekeiket, hogy elvisszük őket. Pedig hogy tudnánk megmozdítani egy hatalmas gyereket! Jó, ha a térdéig érünk.
- Rendben van, akkor íme a következő mese:

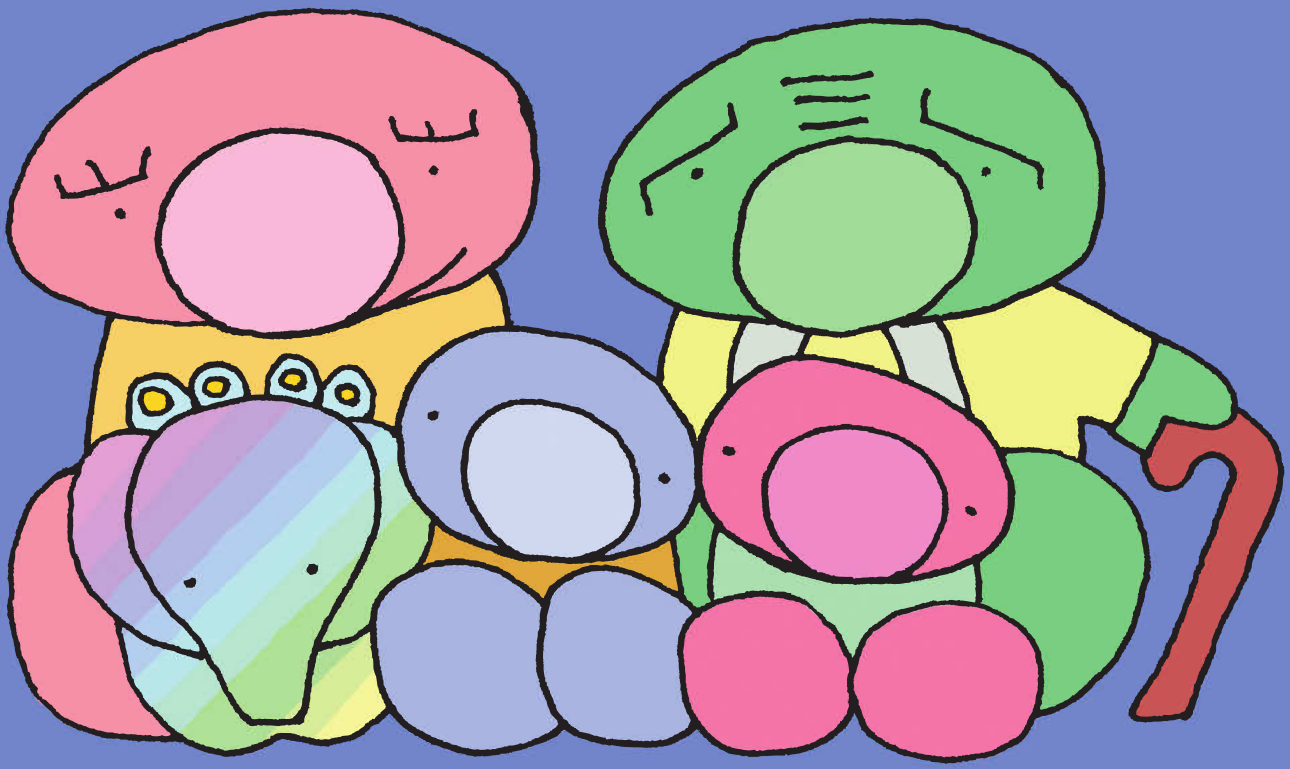

A három morgonc

Hol volt, hol nem volt, hát úgy volt, hogy Mucmuc, Morci és Benő még igen kis morgoncok voltak. Az anyukájuknak el kellett menni bevásárolni, ezért hát bébicsőszt keresett nekik. Megkérdezte Bélát, az öreg morgoncot, vigyáz-e rájuk. Béla igent mondott.

- Ígérem, úgy fogok rájuk vigyázni, mint a szemem fényére - fogadkozott Béla.

Így hát a morgoncok anyukája abban a hitben ment el bevásárolni, hogy jó kezekre bízta csemetéit. Béla otthon maradt a három kis morgonccal.

- Morgoncok - kiáltott Béla –, gyorsan kifelé! Szedjétek a tappancsotokat! Megyünk a lápra, ott a sok finom pocsolya. Megtanítalak benneteket, hogyan kell átugrani rajtuk.

Kimentek egy tisztásra a láp közepén, volt ott egy csomó pocsolya.

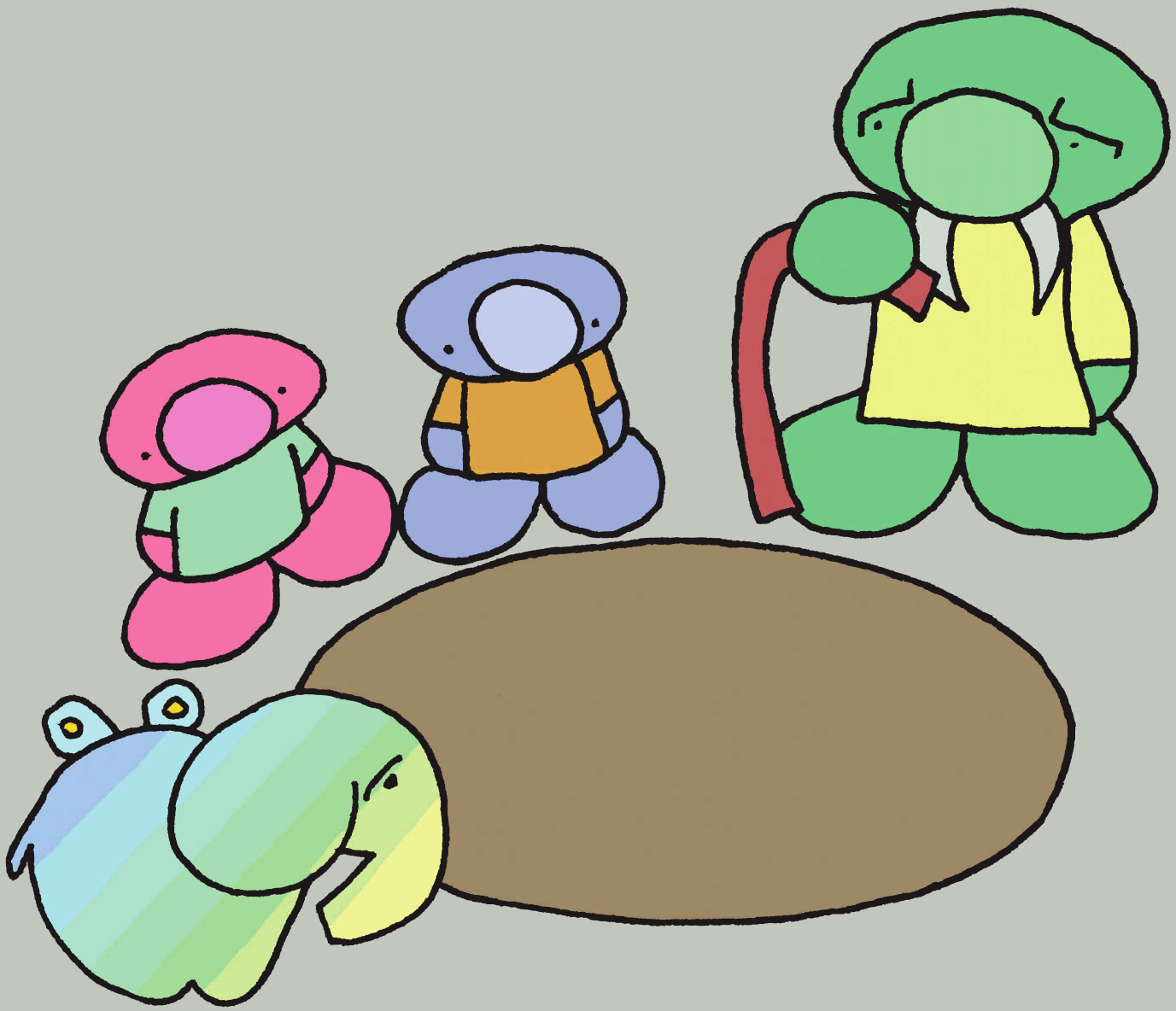

- Ide nézzetek, morgoncok! - kiáltott Béla. - Most átugrom ezt a kis pocsolyát. Ugorjátok át ti is!
Átugrotta Béla az iszapos pocsolyát, neki meg sem kottyant, de a kis morgoncok egytől egyig beleestek.

Ott ültek fülig sárosan, pislogtak ki a pocsolyából.
- Ne féljetek - mondta Béla, az öreg morgonc. - Meghempergőztök az avarban, és máris tiszták lesztek.

A három kis morgonc meg is hempergőzött annak rendje s módja szerint, csak úgy ragadt rájuk a falevél.

Ezután Béla hazasétált a három morgonccal, Benővel, Morcival, és Mucmuccal. Letett eléjük egy hatalmas mézes bödönt, amibe a három kis morgonc belevetette magát. Nyakig mézesek lettek.

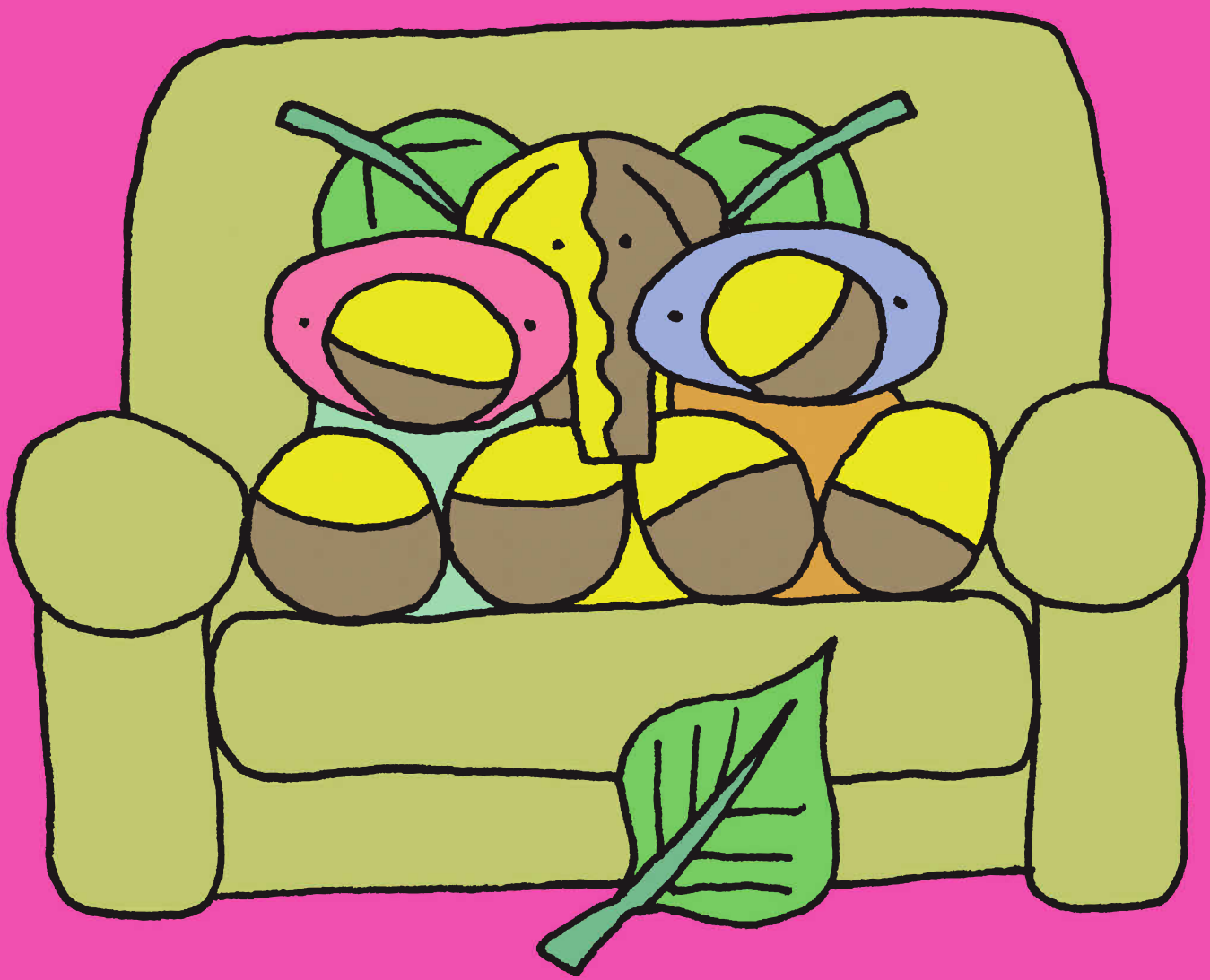

Miután degeszre ették magukat, úgy fülig sárosan, falevelesen és mézesen leültek a kanapéra tévét nézni. Béla elbújt a szekrényben és várta, hogy a morgoncok anyukája hazaérjen.

Amikor a morgoncok anyukája hazaért, látta a kis csemetéit a kanapén nyakig sárosan, falevelesen és mézesen. Egy percig csendben állt, majd lett nagy ordibálás, kiabálás és óbégatás.

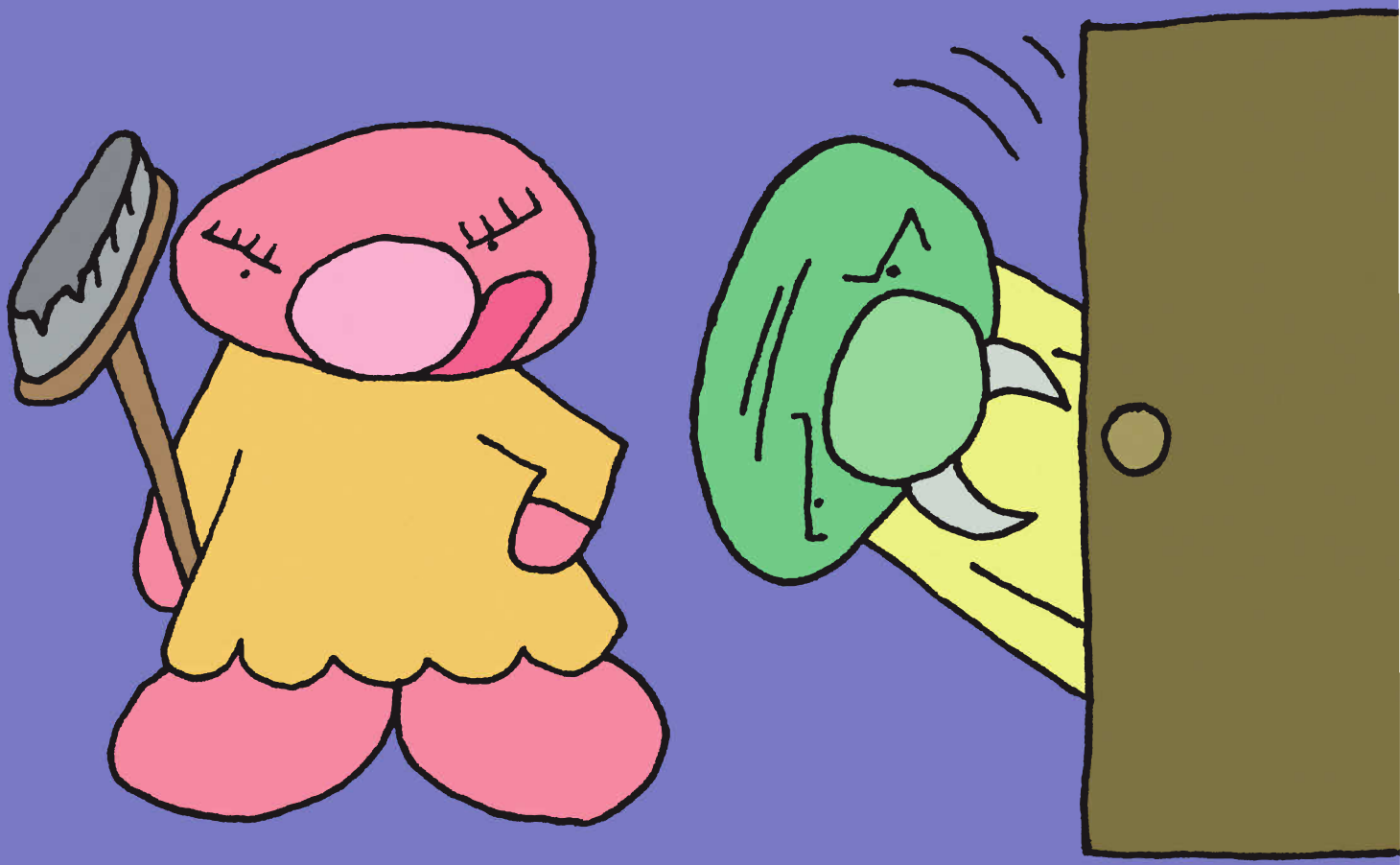

Béla a szekrényben olyan nagyon nevetett, hogy kiesett az ajtaján.

A morgoncok anyukájának sem kellett több, fogta a partvist és azzal zavarta ki a házból Bélát. Itt a vége, fuss el véle.

- Na, ez hogy tetszett? - érdeklődtem a hasukat fogó kis morgoncoktól.

- Nagyon - mondta Mucmuc nevetve, majd sietve hozzátette -, de támadt egy jobb ötletem. Írj rólunk egy mesét, amiben a találkozásunk óta minden szerepel, a mesék is, amiket elmondtál, és rajzolj hozzá képeket is!

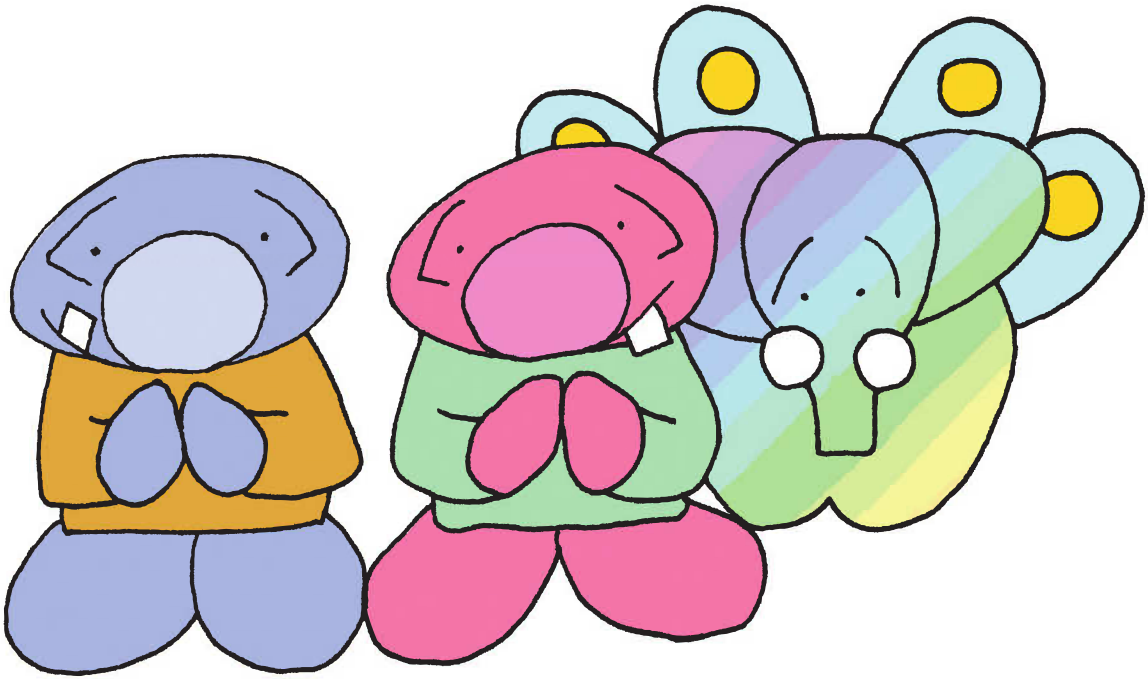

- Hát, nem tudok igazán rajzolni - szabadkoztam.
- Na, de azért próbáld meg! - kérlelt Mucmuc.
- Megpróbálom - egyeztem bele.

Ennek az ígéretnek az eredménye ez a kis könyv. Azóta is boldogan élünk. Mucmuc, Morci, Benő, Jenő, az aranyhal, Macska úr, a kisfiam, a feleségem, meg én.

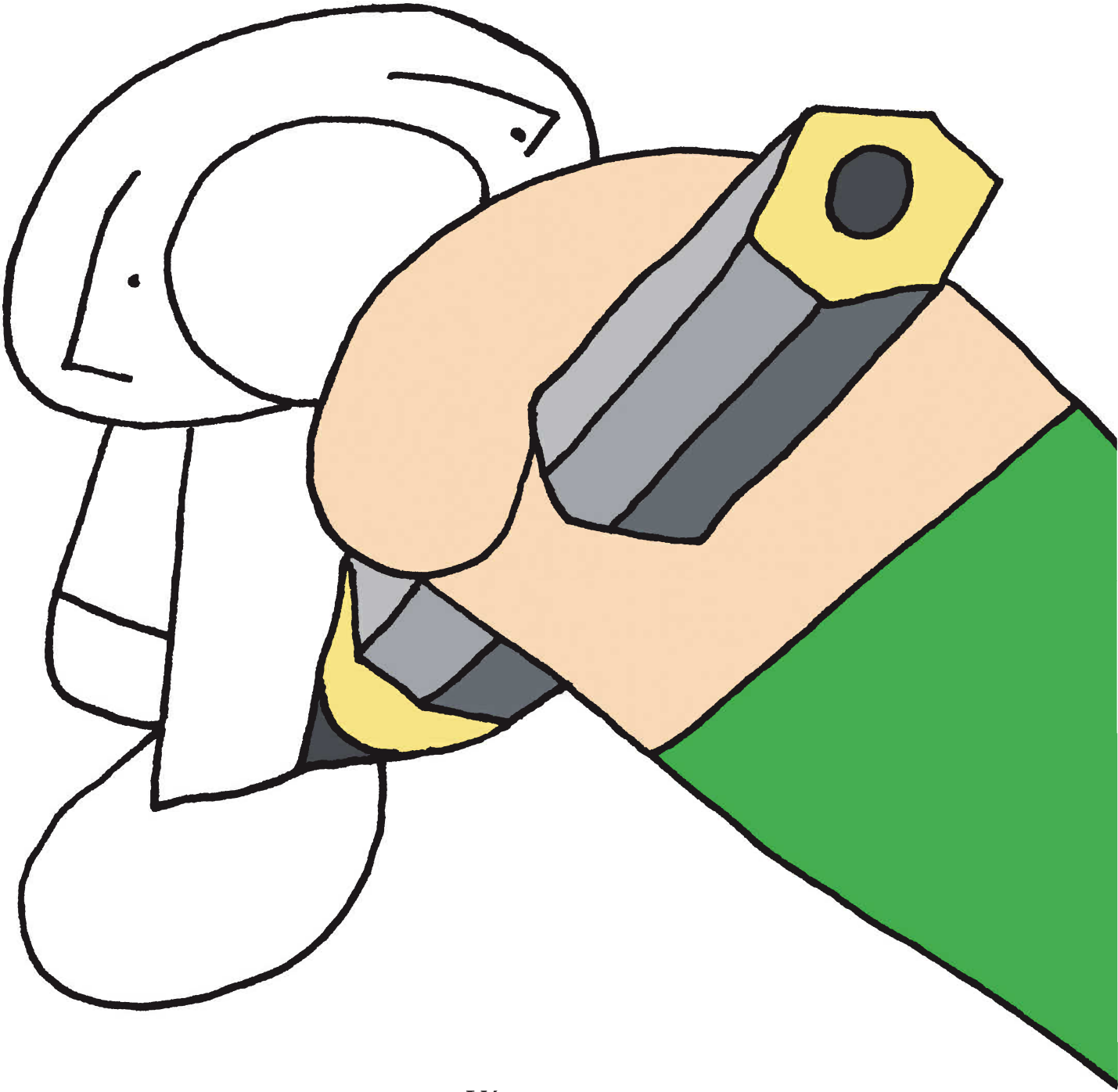

Vége.

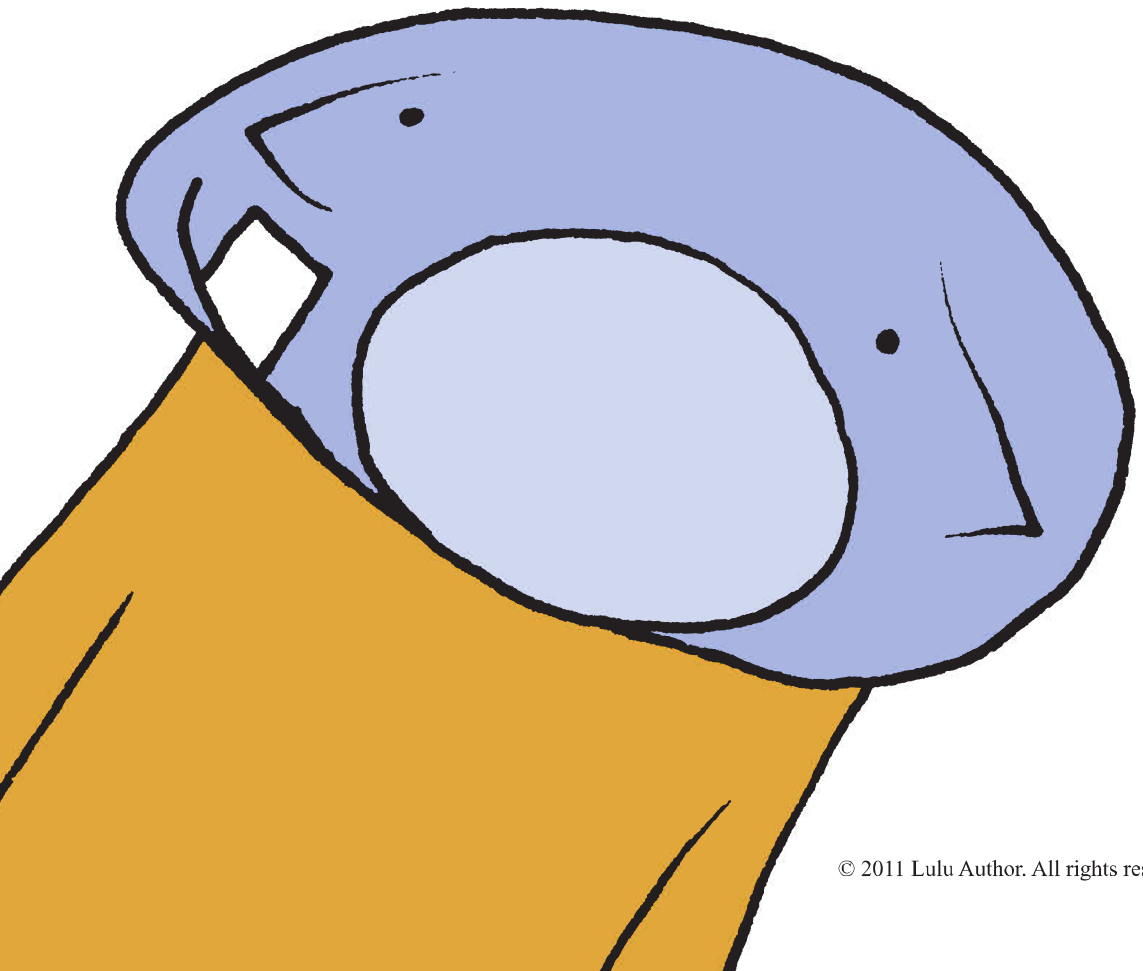

© 2011 Lulu Author. All rights reserved.

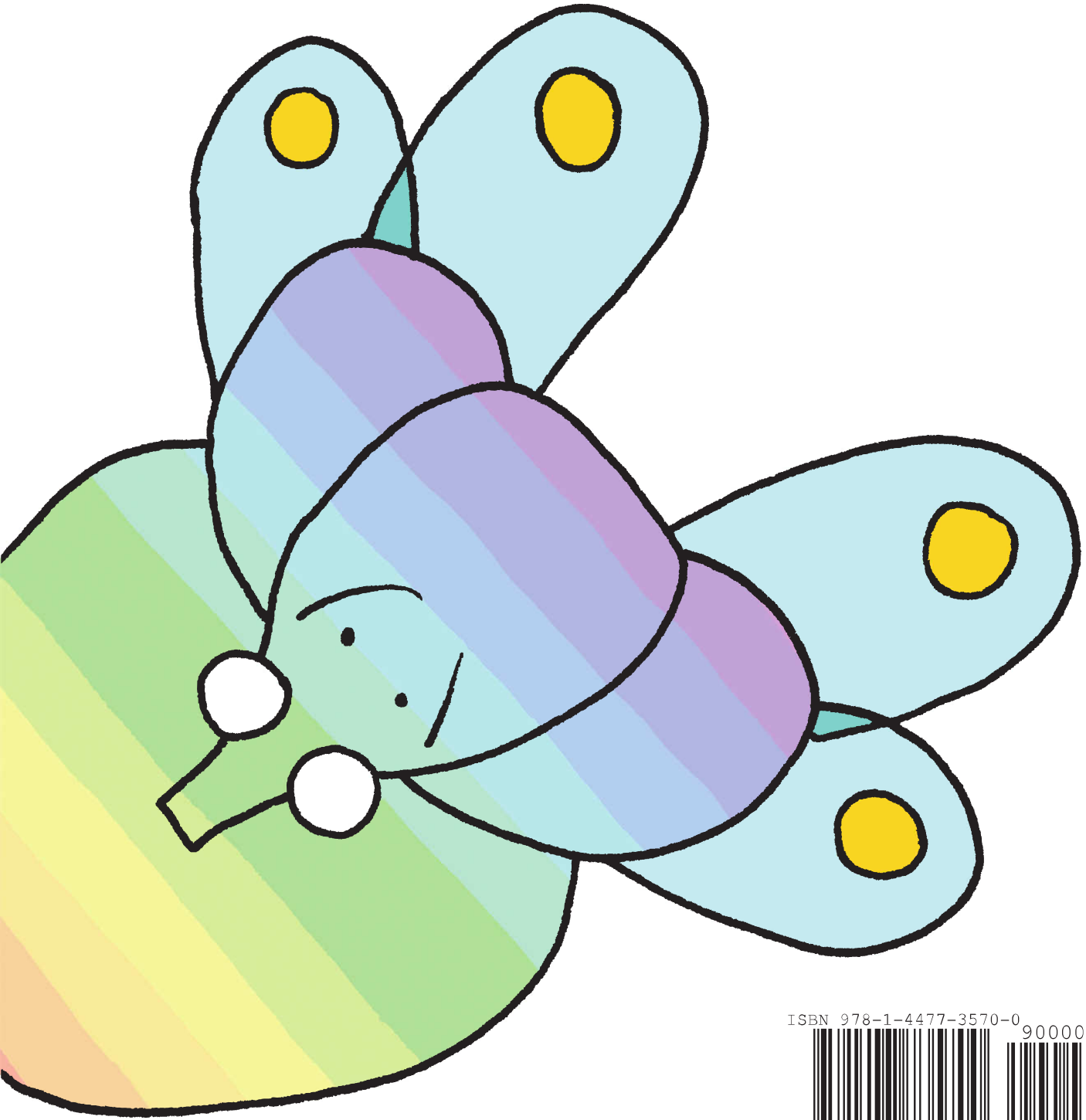

ISBN 978-1-4477-3570-0
90000
9 781447 735700